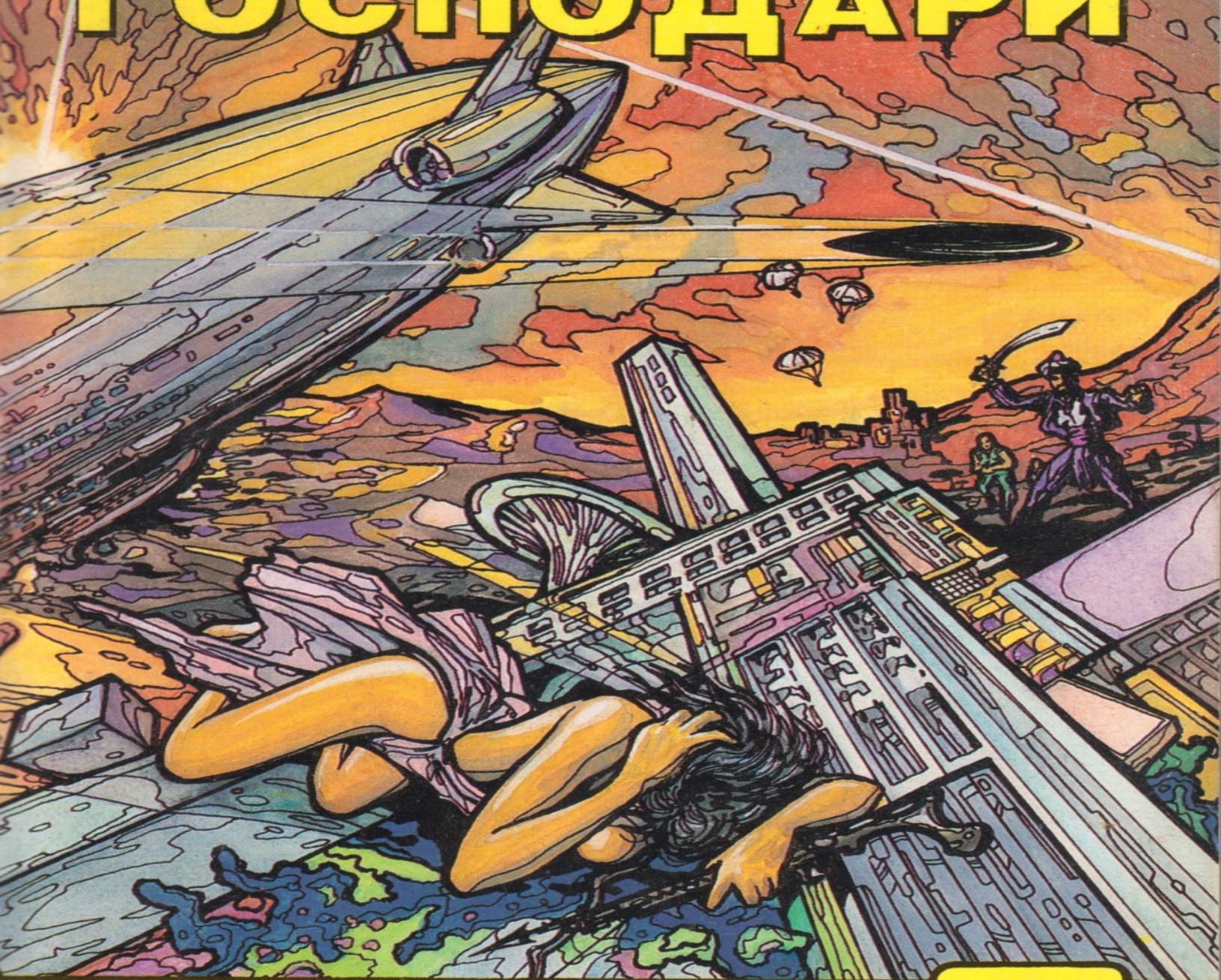

Джон Броснан

ВОЙНАТА НА НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ

ЕДНА ФАНТАСТИЧНА СЕРИЯ НА

ВЗРВ

ДЖОН БРОСНАН
ВОЙНАТА НА НЕБЕСНИТЕ
ГОСПОДАРИ

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Джан Дорвин, жената от Минерва, е наложила властта си над цели пет могъщи въздушни кораба, наричани Небесни господари.

Под нейно управление са „Господарят Монкалм“, „Господарят Матаморос“, „Ароматният бриз“, „Господарят възмездие“ и „Господарят Нимрод“. Те с нежелание се подчиняват на древната, но ужасяващо могъща технология, която Джан измъква от околоземна орбита.

Но не всеки Небесен господар е под неин контрол. Враговете ѝ трябва да забравят своите вражди и да се обединят, за да оцелеят. Тяхната мощ може да надделее над лазерните лъчи на Небесния ангел, над разумната компютърна програма в него и даже над упоритостта на една жена от Минерва...

ПРОЛОГ

Звярът тежеше повече от четири тона, движеше се като танк през завладените от пустошта земи и с лекота събаряше прогнилите с гъбички дървета. Звярът беше стар, неговата дебела набръчкана кожа бе покрита с отдавнашни белези. Тук-там по нея стърчаха пречупени пръчки от стрели. Но натрупаните години не личаха в бързината, с която се движеше. Можеше да преминава дори по дванадесет мили на час.

Звярът беше гладен. Бе погълнал множество животни през този ден, но пак беше гладен. Изразходваше твърде много енергия и затова постоянно се нуждаеше от храна. А и бе проектиран да предпочита човешката плът и кръв, затова не се задоволяваше напълно от изядените животни, колкото и големи да бяха. Изминаха много седмици, откакто за последен път опита човешка плът, но преди няколко часа усети присъствието на хора, много хора, в околността. Това бе и причината да препуска така настървено през пустошта.

Той спря и вдигна един масивен израстък. На върха му се намираше свръхчувствителен обонятелен орган и Звярът подуши въздуха с него. Между израстъците си имаше недоразвити зрителни сетива, по тялото му бяха разположени различни слухови органи, но зависеше преди всичко от своето обоняние. Да, хората вече бяха наблизо. Не му оставаше много да чака.

Звярът отново бързо се понесе напред.

ГЛАВА ПЪРВА

От външния корпус се чу приглушен, но силен звук на стържене. Нещо, при това нещо голямо, се опитваше да проникне в убежището. Рин се зачуди какво ли би могло да бъде. Главноного? Или необичайно голям морски червей? Силата на звука нарастваше и Рин се намръщи. Но седящият пред него Елои не обръщаше внимание на шума. На лицето му си стоеше неизбежната мечтателна усмивка, широко отворените кафяви очи бяха доволни и сякаш гледаха навътре. Елоят седеше с кръстосани крака на възглавница и беше гол. Макар че отдавна бе свикнал да вижда Елоите без дрехи, погледът на Рин все се насочваше към гладката кожа на слабините му. Не за първи път завидя на Елоите за Тяхната безполовост. А днес това чувство беше особено силно.

Стърженето се чу отново. Сега Рин беше сигурен, че причината е някое главноного. Лесно можеше да си представи как твърдата човка напразно се опитва да пробие дупка във външния корпус. Блазнеше го желанието да излезе навън с играчката и да убие съществото, но искаше и да продължи разговора с Елоя, докато все още имаше шанс. Толкова рядко успяваше да задържи вниманието на някой от тях за по-продължително време.

— Пел — отново подхвана той, — ако продължавате да ме задържате тук още дълго, ще полудея. На двадесет години съм. А това означава, че има голяма вероятност да живея още поне сто и осемдесет години. Но аз няма да издържа тук дори две седмици.

Елоят на име Пел опита да погледне тъжно Рин, но това въобще не му се удаде. Не можеше да скрие постоянното си чудесно самочувствие и леко развеселеното задоволство. Никой измежду Елоите не можеше. Пел каза с шепнещия си глас:

— Нали знаеш, че не си длъжен да стоиш тук, в убежището. Имаш Играчката. Тя ти дава свободата да се рееш из дълбините, да летиш, да стигнеш континента и да скиташ там, където си искаш...

— Където няма нищо, освен сняг, лед, още сняг, пингвини и множество дребни останки от рудници. Имам нужда да отида някъде, където има други хора. Хора като мен!

— И ние, и твоите обучаващи програми ти казахме какво има в света отвъд. След Генетичните войни той стана ужасно, опасно място. Тук си в много по-голяма безопасност, Рин...

Гласът на Пел замря. Една от движещите се форми, висящи под тавана, привлече вниманието му. Пел ѝ се усмихна щастливо.

Рин знаеше, че губи връзката. Повиши глас:

— Аз желая да поема този риск! Не ми е мястото тук, Пел! И ти, и другите Елои знаете това. Имам нужда от хора като мен. Искам да бъда с жени от моя вид!

Ето, върна се към обичайната тема, знаеше си, че така ще стане. Пел още дълго се взираше в движението над него, преди да премести погледа си към Рин.

— Разбираме твоите нужди, Рин, и те съжаляваме за тях. Бихме искали да те модифицираме, но Етническата програма забранява това, нали знаеш.

— Съжалявате ме, а? — присмя му се Рин. — Вие Елоите не изпитвате нито съжаление, нито каквото и да било друго чувство към някое живо същество, освен към себе си и ти добре го знаеш.

Пел леко сви своите по детски крехки рамене и му се усмихна. Рин искаше да го удари, но би било само загуба на време. Два пъти преди беше удрял Елои и макар че Етическата програма го порица и наказва, самите Елои не започнаха да се отнасят по-зле към него. Не можеш да нараниш или да причиниш безпокойство на същества, които са неспособни да усетят нито болка, нито страдание. Насила се успокои.

— Просто ме пуснете, Пел. Върнете ми свободата.

— Знаеш, че не можем да направим това. Не можем да си позволим такъв риск.

Още един Елои влезе в стаята. Този беше облякъл обичайната туника. Седна до Пел — неразличим негов близък. Ако сам не кажеше на Рин кой е, той не би могъл да го различи измежду останалите Елои. Новодошлият се усмихна лениво и склони глава на рамото на Пел.

— Изглежда нещастен — каза той за Рин.

— Да, той е нещастен — саркастично потвърди Рин. — Той страшно силно иска да се махне от това подводно убежище за скопени любители на лотоси.

Двамата Елои го изгледаха безизразно. Пел каза:

— Съществуването на това убежище много отдавна е било забравено в останките от външния свят. Ако ти дадем свобода, ти неизбежно ще разкажеш каквото знаеш за нас и за Шангри Ла.

— Кълна се, че няма да направя това — каза Рин.

— Може би не по свое желание, но ако попаднеш в ръцете на някой Небесен Господар... твърде неприятни методи... — Гласът на Елоя пак замря, явно се опитваше да си припомни какво означава думата „неприятен“. — Да, неприятни методи — сънливо продължи Пел, — ще бъдат използвани, за да изтръгнат от тебе информацията откъде идваш.

— Но нали ще имам Играчката. Ако срещна някой Небесен Господар, ще мога да направя каквото си искам с него.

— Машините се повреждат — каза другият Елои с лека прозявка. — А тогава ще бъдеш безпомощен.

Рин усещаше как го вцепенява познатото отчаяние. Всеки опит да разговаря с Елоите винаги завършваше така. По-лесно му беше да говори с програмите, макар и да знаеше, че техните привидно човешки разсъждения и изображения са пълна лъжа. Още по-зле усилваше безнадеждността знанието, че дори и отделени от него с емоционална пропаст, създадена от самите тях, Елоите все пак си оставаха човешки същества.

— Самотен съм! — изкрещя той на двамата Елои.

Те все така го гледаха с вбесяващо празните си погледи. Накрая Пел каза:

— Имаш твоите холографски приятели, филмите си, книги...

— Уморих се да приказвам с електронни призраци на хора, които дори никога не са съществували. Колко пъти съм чел всяка книга, записана на касета, а филмите вече знам наизуст.

Някой от първоначално обитаващите убежището учени очевидно е бил страстен любител на киното от двадесети и началото на двадесет и първи век, и взел със себе си доста филми от онова време, записани на касети. Всъщност Рин наистина харесваше много от тях, а любимият му беше „Приключенията на Робин Худ“ от 1938 година, но

даже и това би заменил срещу възможността да се измъкне навън, сред широкия свят.

— Това е положението — ще полудея, ако още стоя тук като в капан сред Антарктика.

Но двамата Елои вече не го слушаха. Седяха с допрени глави, очите им бяха отворени, но не виждаха нищо — бяха се оттеглили сред своята вечна нирвана. Рин изруга тихо, скочи и ядно излезе от стаята. Ако имаше врата, щеше да я затръшне. Слезе с асансьор до най-долния етаж на убежището. Подобен на паяк обслужващ механизъм припряно се дръпна от пътя му, когато той бързо изскочи от асансьора и тръгна по коридора, водещ към дока, в който лежеше Играчката.

Играчката представляваше тридесет стъпки матовосив метал с формата на издължена водна капка. Рин спря пред люка, разположен в средата на Играчката и произнесе единствената кодова дума, която го отваряше. Вмъкна се вътре. Вътрешната врата вече се разтваряше, за да го пропусне в кабината. Докато се настаняваше в креслото, почувства познатата сигурност — сигурността на утробата, в която никога не е бил.

Даде необходимите заповеди и водата нахлу в дока. Усети как Играчката свободно се вдигна над своето гнездо. Когато налягането в дока се изравни с външното, вътрешният и външният му люк се отвориха. Играчката потегли напред, премина първо защитния корпус, а после и външния.

Водата навън беше абсолютно черна. Рин се взря в акустичния екран, търсеше съществуването, което бе чул при нападението му срещу корпуса. Екранът превръщаше във видими образи сигналите от акустичните скенери, но макар че наоколо имаше всякакви морски обитатели, не се виждаше нищо достатъчно голямо, за да е причинило онзи шум. Рин каза:

— Направи обиколка на убежището. Бавно.

— Добре, Рин — отвърна програмата на Играчката.

Имаше женски глас. Мек и съблазнителен, но и създаден да вдъхва увереност на Рин. Докато Играчката пълпеше около огромното кълбо на убежището, Рин раздвояваше вниманието си между акустичните и визуалните екрани. Но последните не можеха да му покажат кой знае какво, въпреки голямата мощност на прожекторите, слънчевите лъчи не проникваха на повече от четиридесет стъпки в

която и да е посока. Започваше да мисли дали обектът на неговия лов не се е махнал от околността, когато акустичният екран показва нещо, бързо приближаващо отзад. След миг Играчката се разтресе силно от сблъсъка с тежко тяло. Рин увисна в предпазните колани на креслото и се разсмя.

— Аз поемам управлението — съобщи той на Играчката.

Извади малка пластмасова вложка от пулта за управление.

— Не те съветвам да правиш това — отвърна Играчката.

Рин не ѝ обърна внимание и постави вложката в дупчицата точно зад дясното си ухо. Така се включваше направо в системата за управление. Незабавно сетивната му система се разшири като с взрив извън кабината на Играчката, самият той беше вече Играчката...

Можеше да усети натиска на пипалата върху неговия корпус, не беше болка — сензорите на Играчката бяха с твърде ниска чувствителност, за да предадат друго, освен натиска и грубостта на смукалата по вътрешните страни на двете дълги хватателни пипала на главноготто. Една от камерите на Рин бе насочена точно срещу едно от огромните очи на главноготто.

Диаметърът му беше повече от три стъпки, от погледа му стомахът на Рин се сви в студен страх. Сякаш се вглеждаше в окото на някакъв разгневен бог...

Рин се отърси от благоговейния ужас и надделя обичайното му отвращение към тези същества. Човката на главноготто хапеше безсмислено корпуса на Играчката, а той насочи един от свободните движители към най-близката част на огромното, но меко тяло. Повиши температурата на водната струя до сто и деветдесет градуса. Главноготто веднага пусна Играчката и се отдръпна, като остави мастилен облак след себе си. Но разсейващият се облак не можеше да скрие уплашеното главноготто от акустичните скенери. Рин го последва. Зареди малък снаряд в едно от предните устройства за подводна стрелба. Последва газова експлозия. Снарядът се стрелна през водата. Рин изчака да се забие дълбоко в тялото на съществото и излъчи сигнала за взривяване. Главноготто се пръсна. Акустичният скенер показваше разлетелите се извън тъмния облак парчета от тялото и пипалата, които още мърдаха конвулсивно.

Изведнъж на Рин му се пригади и той махна вложката от врата си. И отново се озова в уютната утроба на кабината.

— Издигаме се към повърхността — каза на Играчката.

Машината послушно се насочи нагоре, докато се оказа само на петдесетина стъпки от неравното дъно на ледената покривка, после бързо измина няколко мили до най-близкото място в открито море. С удар на струите от водните двигатели Играчката се изтласка над водата. Незабавно се включи електромагнитната система за движение във въздуха. С дълбоко монотонно бръмчене Играчката се издигна до височина хиляда стъпки и изравни полета си.

— Накъде? — обърна се програмата към Рин.

— Ами продължавай направо — той махна към далечния хоризонт. — С максимална скорост.

Той меко потъна в креслото си, докато Играчката се ускоряваше. Скоро машината се движеше с 2500 мили в час. Рин гледаше носещото се под него море и се наслаждаваше на усещането за бързина. Но в един момент Играчката каза неизбежното:

— Наближаваме границата на разрешената територия, Рин. След тридесет секунди ще променя посоката на полета.

— Продължавай в същата посока — нареди той, макар да знаеше, че е безполезно.

— Не мога да наруша заложените в мен заповеди, сър. Знаете това. Променям курса... сега.

Играчката започна широк плавен завой. Рин стисна юмруци, горещи сълзи запълниха очите му. Винаги беше едно и също, но той все се опитваше, като муха, блъскаща се отново и отново в невидимото стъкло на прозореца.

— Сега накъде, Рин? — съчувствено попита Играчката.

— Не ми пука. Накъдето и да е — Рин разсеяно гледаше екраните, а Играчката летеше, после каза: — Не, искам да се потопим. Намери ми нещо за убиване...

Часове наред Рин използваше Играчката за унищожаване на главноноги — още седем, но не толкова големи като първата си жертва. Гигантските главноноги отдавна се бяха заселили в крайбрежните води на Антарктика. Според обучаващите програми по естествена история видът се наричаше *Architeuthis* и предпочиташе живота в студена вода, защото в по-топла кръвообращението му не се справяше със снабдяването с кислород. Но и други, по-малки видове главноноги вече преобладаваха в антарктическите морета, заедно с големите червеи и

други отпадъчни продукти от Генетичните войни. Възможностите на местната хранителна верига бързо намаляваха и Рин се чудеше какво ще стане, когато бъдат изразходвани.

Рин се умори от своето неравностойно преследване и заповяда на Играчката да се върне в убежището. От дока Рин отиде направо в жилището си, махна дрехите и за дълго остана под душа. Винаги, след като задоволи желанието си да убива главоноги, се връщаше с твърде силното усещане, че се е въргалиял в слуз...

След душа той навлече дълга роба и отиде в хола. Отпусна се на широкия кръгъл диван и каза:

— Искам да се видя с Дейвин.

— Разбира се — отвърна безтелесен глас.

Изневиделица един мъж се появи пред Рин. Изглеждаше на възраст между тридесет и четиридесет години, в черната му брада се забелязваха и бели косъмчета, беше облечен в черна роба. Ухили се на Рин.

— Как сме днес, момчето ми? — попита той.

— Както винаги — вяло каза Рин. — Имам нужда да поговорим.

— Нали затова съм тук — каза Дейвин. Той махна към най-близкия стол. — Може ли?

Рин кимна, продължавайки играта. Дейвин не беше нищо, освен триизмерно изображение и не се нуждаеше от столове.

— Та какъв ти е проблемът? — попита Дейвин, щом „седна“.

Рин му разказа безплодния си разговор с Елоите. Когато свърши, Дейвин въздъхна и каза:

— Наистина ли си толкова изненадан от резултата? И преди си водил подобни спорове с Елоите. Защо си очаквал, че може да са се променили?

— Не те, а аз. Аз се промених. По-възрастен съм. И скоро ще рухна.

— Рин, даже ако убедиш Елоите да те пуснат, Централната програма никога няма да позволи това.

— Но Елоите имат власт да променят Централната програма — каза Рин.

— Да, на теория, но те толкова отдавна изцяло са поверили грижите за живота си на Централната програма, че веднага ще

отхвърлят всяка идея за промяна, даже ако си спомнят как да я направят.

Рин изпсува и каза:

— Но всичко това е страшно глупаво. Няма никаква причина да ме задържат тук. Даже не знаем има ли оцелял досега поне един Небесен Господар! Най-малкото стотина години нито един от тях не е бил забелязан да преминава над Антарктика. Може би всички хора в тях са измрели от епидемии. Не знаем какво става в света и това е още една причина да отида и да проуча положението.

— Рин, знаеш, че няма да си позволят този риск.

— Ако не ме пуснат, май ще направя нещо, за което ще съжаляват.

— За самоубийство ли говориш?

— Да — призна Рин, въпреки че съвсем не беше толкова отчаян.

Дейвин му се усмихна снизходително.

— Това не би било много разумна постъпка, нали? Пък и познаваш Елоите. Твърде много очакваш от тях, ако смяташ, че ще жалят дори и миг за смъртта ти. Тъгата вече не съществува в техния емоционален речник.

Рин въздъхна.

— Знаем... знаем...

За кой ли път осъзнаваше колко е абсурдно да обсъжда емоционалните си проблеми с машина. Като малък напълно вярваше в привидната човечност на изображенията, въпреки тяхната безтелесност. Особено Дейвин, с неговото съчувствие, със симпатията и мъдростта си, изглеждаше истински човек в очите на Рин и изцяло му заместваше бащата. Едва през пубертета си Рин започна да забелязва нещо объркващо в изображенията. Не можеше да налучка причината за съмненията си. Връщайки се назад, предположи, че и тогава подсъзнателно е отбелязал някои повторения в реакциите им. Беше питал Дейвин защо така възприема него и другите изображения, но Дейвин беше пробутал празни приказки как навлизал в пубертета и как се отразявал върху чувствата му.

Научи истината, когато навърши петнадесет. Един ден, без да го предупредят, пред него в учебната зала изникна съвсем ново изображение. То имаше формата на строга млада жена, облечена в дълга сива роба. Русата ѝ коса беше дръпната назад в стегнат кок,

който подчертаваше суровостта на лицето с високи скули, почти излъчващи жестокост. Тя му се представи с името Фибъс и му каза, че е достигнал възрастта, когато трябва да научи някои истини. Тя щяла да го обучава за работа с компютри и да му разкрие същността на машинния интелект...

Бе израснал с внимателно внушеното му впечатление, че изображенията представят записаните личности и физически образи на отдавна живели хора. Но това не беше вярно. Всички изображения, включително и нейното, бяха изкуствено създадени от компютри. И макар че компютрите притежаваха „интелект“, това не беше човешки интелект. Оказа се, че поведението на изображенията, наподобяващо човешкото — умението да съпреживяват, шегите, съчувствието — е само измама. Машинният интелект просто представяше пародии на човешки личности.

Рин се стъписа от това разкритие, но не се изненада особено силно. Явно бе подозирал каква е истината на някакво подсъзнателно равнище. Фибъс продължи с обясненията си как е била преценена необходимостта той да бъде заблуждаван, за да не се нарушава психическото му развитие, защото, естествено, не би могъл да установи никаква емоционална връзка с Елоите. Но вече бил пораснал достатъчно, за да възприеме истината. Освен това било важно за него да разбере задълбочено компютрите и машинния интелект, за да работи с тях.

Сега, пет години по-късно, той вече знаеше много неща за компютърните технологии, но същността на машинния интелект все така не му беше по силите. Доколкото можеше да схване, програмите имаха съзнание, но тяхното възприемане на действителността беше напълно различно от човешкото. Самите системи съдържаха много органични материали в биочиповете си, но те бяха без изключение синтетични и нямаха нищо общо с формите на живот, създадени от еволюцията. Нямаха чувства; нито пък естествените стимули, характерни за всички по-висши животински видове — липсваше им дори основният инстинкт за самосъхранение. Не разполагаха и дори с подобие на свободна воля. Бяха под пълния контрол на командите, вплетени в самото им съществуване — командите, които им даваха възможност почти съвършено да се преструват на човешки същества.

Напоследък, когато говореше с тях, често размишляваше какви ли процеси протичат в тези програми. Дали когато Дейвин се смееше на някоя негова шега, някъде някой скучаещ и отчаян център на съзнание не е завладян изцяло от желанието да се освободи от вградените команди, за да свърши с измъченото си съществуване и да прегърне мечтаната забрава? И преди всичко — с какво право учените са създали мислещи машини, чудеше се Рин.

Същите мисли се мяркаха в ума му, докато слушаше Дейвин да му казва, че трябва да бъде търпелив и може би някой ден Елоите и Централната програма ще намалят ограниченията върху свободата му. Рин пак въздъхна. И това бе чувал много пъти преди.

— Дейвин — каза внезапно, — щастлив ли си?

Дейвин се усмихна.

— Ти знаеш какво представлявам. Най-общо казано, за мен „щастие“ е безсмислен термин. Но в определен смисъл аз съм „щастлив“ да ти служа, Рин, защото за това съм програмиран.

— Да, разбира се — каза Рин, недоволен от отговора. Както винаги — махна с ръка. — Можеш да си вървиш, Дейвин. Обратно, там, откъдето идваш, където и да е то...

Дейвин стана, кимна и каза:

— Рин, надявам се, че можах да ти помогна. Довиждане. До следващия път... — И изчезна.

Рин за дълго остана загледан в гладката стена и почти неохотно промърмори:

— Прати ми Лайза.

— Да, Рин — обади се безплътният глас. Това беше гласът на Централната програма.

Появи се момиче. Беше в костюм на райета, не му липсваше нито един цвят от дъгата — сигурно е бил модерен преди четиристотин и петдесет години. Беше русокоса, а устните ѝ бяха боядисани в синьо — цвета на очите ѝ. Усмихна се неопределено някъде към Рин и каза весело:

— Здравсти, казвам се Лайза и съм тук за твое удоволствие! — Вече разкопчаваше бавно сакото си...

Това бе другата промяна след петнадесетия му рожден ден — разполагаше с еротични програми. Пет. За разлика от другите програми, тези бяха стари и примитивни, Рин не се съмняваше, че в

тях не се мярка нищо подобно на съзнание. Макар че можеха да се приспособяват към поведението му, те не надхвърляха кой знае колко обикновените записи. Рин често се чудеше кой от Елоите е притежавал тези програми някога, когато е бил нормален човек.

Рин гледеше как момичето се съблича и с въздишка разкопча робата си. Каза ѝ да дойде по-наблизо. Тя се подчини и протегна безплътната си ръка към него...

Когато нещата стигнаха до своя обичаен незадоволителен завършек, той каза на момичето да си върви и помоли Централната програма отново да му прожектира „Приключенията на Робин Худ“.

Седмица по-късно. Играчката летеше само на двайсетина стъпки над водата. Отчаянието на Рин се беше попритъпило, в момента беше само потиснат и вял. Трябваше му време, за да разбере предупреждението на Играчката.

— Какво? — оживено каза той. — Я повтори!

— Казах, че предлагам промяна на курса. Пред нас се забелязват навлезли в територията ни летателни апарати.

Вълнението направо го раздруса. Той се приведе напред, втренчил поглед в радарния екран. Пет големи тела, подредени в разтеглена колона, се виждаха ясно на екрана. Не бяха на повече от десет мили.

— Намали скоростта и ми дай увеличено изображение! — заповяда той.

Когато погледна монитора, подсвирна от изумление. Приличаха на буреносни облаци, увиснали над хоризонта. Изглеждаха огромни и застрашителни.

Небесни Господари. По дяволите, цяла флотилия Небесни Господари!

ГЛАВА ВТОРА

Барон Шпанг влезе в тронната зала и небрежно се поклони на дук дьо Люсан.

— Сир, вашата съпруга настоява за аудиенция — съобщи той.

Дукът направи гримаса, която би трябвало да показва, че е захапал нещо мухлясало, и сви на руло картата, досегашен обект на вниманието му.

— Господи, не. Кажй й, че съм болен. Кажй й, че съм умрял. Измръзнах до смърт още преди час. — Той пристегна тежкото наметало около раменете си. — Това всъщност не е много далече от истината.

Температурата спадаше бързо и това щеше да продължава с навлизането на „Господаря Мордред“ все по на юг. Според главния техник нищо не можеше да се направи — всяка порцияка енергия им трябваше, за да поддържат горещ газа в секциите. Иначе в тези антарктически условия болнавият Небесен Господар не би могъл да се задържи на необходимата височина.

— Както и да е, какво иска тя?

Барон Шпанг пристъпи по-близо до трона.

— Казва, че нейни шпиони са разкрили заговор за бунт в сектора на свободните в Пилктаун.

— Тази жена — въздъхна дукът. — Все бунтове й се привиждат. Винаги си е била такава.

Баронът изглеждаше неспокоен.

— Сир, в този случай може би е по-добре да се вслушаме в предупреждението й. Моите агенти също докладват за силно напрежение в кораба. Хората не са никак доволни от тази експедиция. Включително и мнозина между благородниците, сир.

— Мислиш си, че не разбирам положението, приятелю Шпанг? Уверявам те, осъзнавам го до болка ясно. Но какво мога да направя? Нали знаеш, че нямам възможност да избирам.

— Да, сир. Аз зная, но другите — не.

— Е добре, скъпи ми бароне, едва ли мога да позволя всички да научат, че аз, царстващият монарх на „Господаря Мордред“, на практика съм отвлечен от онези четиримата луди. — Той махна с ръката в черна ръкавица към големия извит прозорец отляво. През него можеше да се види най-близкият от другите четири Небесни Господари — „Господарят Монтесума“. — Ако го направя, наистина ще трябва да се справяме с бунт.

— Зная това, сир. Но се страхувам, че опасността от бунт ще нараства, ако експедицията трае още дълго. Дажбите започват да намаляват и хората се плашат, че твърде много сме се отдалечили от подвластните ни земи. Пък и този все по-смразяващ студ никак не подобрява положението.

Дукът кимна.

— Но аз съм сигурен, че този налудничав лов скоро ще бъде прекратен. Онези глупаци ще разберат, че търсят нещо, което вече не съществува, ако изобщо някога е съществувало. И при тях би трябвало храната да е на свършване, а трябва да се изправят срещу все по-враждебно настроените си поданици. Само въпрос на време е.

— Да, сир. Несъмнено сте прав...

— Добре. Сега върви при жена ми и ѝ кажи, че съм претоварен с държавнически задължения и ще отделя време за нейната аудиенция утре — ако имам време.

Барон Шпанг се поклони отново и излезе. Дукът се облегна на трона си и се замисли за своята жена, темата го потискаше. Защо не иска да го остави на спокойствие? Той щедро ѝ бе отделил обширни покои, издръжка, имаше си лукса и своите любовници. Какво още искаше? Но той знаеше отговора на своя въпрос. Властта. Бе вкусила властта по време на брака си с покойния му брат и този вкус, веднъж усетен, никога и от никого не можеше да бъде забравен.

„Бедничкият ми брат“, каза си дьо Люсан. Само ако собствената му жажда за власт не го бе направила параноик. Жан бе започнал да си мисли, че той — Парис, заговорничи, за да го убие и да заеме мястото му на трона. Това бе смешно, разбира се. Парис въобще нямаше амбиции и беше безупречно щастлив от живота си на разпуснат плейбой, но когато му прошепнаха някой и друг слух за подозренията на брат му, той нямаше избор — трябваше да удари пръв, за да оцелее.

Щом се отърва от Жан, Парис се срещна с неговата съпруга, дукесата и ѝ постави ултиматум. Или ще се съгласи да се омъжи за него и да се оттегли от публични появи, или също ще получи смъртоносна доза отрова. Бе приела първото предложение, но имаше още много да се желае за нейното така наречено „оттегляне“...

Зад двойните врати се чу мърморене на гласове. Някой говореше със стражите в преддверието. Не, някой спореше със стражите. Различни женски глас и се надяваше да не е на неговата съпруга.

Вратите се отвориха, но жената, която нахълта в тронната зала, не беше дукесата, а дъщеря му Андреа. Беше на двадесет и две години и притежаваше опустошаваща мъжките очи красота. За щастие приличаше повече на него, а не на майка си. Имаше неговата черна като въглен коса, котешки кафеникави очи, високи скули и гладка мургава кожа. Единственият ѝ недостатък беше устата (наследство от майка ѝ) — когато се ядосваше, тя се превръщаше в грозна безкръвна линия, а Андреа доста често се ядосваше. Например, сега...

— Татко, студено ми е — сърдито каза тя. — На всички ни е студено. Вече стана прекалено. Погледни, можеш да видиш дъха ми! — Тя дъхна силно, за да му покаже облачето мразовита пара.

— Като казваш „ние“, мило мое котенце, предполагам, че имаш предвид твоята пъстра група от разглезени аристократични копелета. Несъмнено те са настояли да дойдеш и да говориш с мен, въпреки, че ти е добре известна моята заповед да не бъда безпокоен.

Лицето ѝ потъмня.

— Остави на мира моите приятели. Дойдох по своя воля. Това не може да продължава. С колкото и дрехи да се навличам, студът е непоносим.

Той погледна дебелия кожена наметка на раменете ѝ. Тя наистина рядко обличаше нещо, което би скрило очертанията на нейното тяло и явно оплакването беше искрено, но не можеше с нищо да ѝ помогне. Той се усмихна и каза:

— Мило мое котенце, след не много продължително време ще потеглим в обратна посока и ще се насочим към дома.

— И колко ще трае това „не много продължително“ време? — недоверчиво попита тя.

Той уклончиво сви рамене.

— Може би ден, най-много два.

— А защо не сложиш край на глупавата сделка, която си сключил с онези други Небесни Господари, каквато и да е — каза тя, като махна с ръка към прозореца, — и просто да заповядаш „Господарят Мордред“ да обърне още сега. Нека те да продължават смешното си търсене на съкровища или каквато там лудост ги е прихванала.

— Все още не е възможно, скъпа моя дъще — измърка той с предполагаемо най-убедителния си тон.

Обикновено това въздействаше на почти всеки, с изключение на неговата жена и дъщеря му. И сега не успя. Тя високомерно му хвърли гневен поглед.

— Скъпи ми татко — тя се подиграваше на неговото мъркане, — а защо, всъщност, не е възможно?

— Въпрос на чест. Дадох им моята дума.

Разбира се, истината беше съвсем друга. И ако се съди по изражението на Андреа, тя подозираше каква е.

Дукът раздражено забеляза, че вратите пак се отвориха. Барон Шпанг се връщаше. Той се поклони първо на дука, после и на дъщеря му.

— Сир, трябва неотложно да ви предам съобщение — каза той с многозначителен поглед към Андреа.

Дукът каза:

— Можеш да си тръгваш, котенце.

— Нищо ли няма да направиш да спреш този студ? — попита тя.

— В момента нищо не мога да направя. Бъди търпелива.

— Щом е така — каза тя, гледайки го злобно, — аз имам намерение да направя нещо. Единственото решение е да си взема някой в леглото, за да ме топли. А ако стане по-студено, май ще ми трябват двама. — Тя се обърна към барон Шпанг. — Дали сте склонен да направите такава услуга на любимата дъщеря на вашия повелител?

Баронът ѝ се усмихна несигурно, опитваше се да скрие изражението на лицето си в буйната червеникава брада. Дукът уморено се запита дали барон Шпанг вече не е правил подобни услуги. Въпреки усилията на монахините, въпреки побоищата и заплахите с адския огън, за да бъде създаден един образец на целомъдрието, Андреа бе успяла да загуби девствеността си, преди да навърши петнадесет години. Имаше твърде силни сексуални желания също като майка си и

според доносите, ги задоволяваше при всяка появила се възможност. Той каза с усмивка:

— Бих могъл да ти предложа и по-добър начин да се стоплиш — публично бичуване пред твоята група блюдолизци. Може лесно да се уреди.

— Няма да посмееш! — изкрещя тя, но в очите ѝ се мярна тревога.

— Напусни! — заповяда той с вдигната ръка.

Тя очевидно искаше да продължи спора, но размисли. Дари го с последен яростен поглед и величествено излезе от тронната зала. Дукът въздъхна.

— Истинско удоволствие е да си баща, а? — обърна се той към барон Шпанг.

Баронът дипломатично премълча.

— Е добре, какво е това неотложно съобщение? — попита дукът.

— Наблюдателите са записали сигнал от „Господаря Монтесума“. Настояват за вашето присъствие на височайша среща в „Меча на исляма“ точно в 16 часа.

— Пак ли височайша среща? — викна дукът, плашеха го последствията от тези събирания. — О, не! — погледна часовника на стената. — Това е след по-малко от два часа. — Той нервно сви юмруци. — Предполагам, че не бих могъл да отклоня поканата?

— Не бих ви съветвал да правите това, сир. При нашето положение би било неразумно.

— Зная — въздъхна дукът. — Проклятие... Направете каквото трябва, за да се подготвим. Разбира се, ти ще ме придружиш.

— Да, сир.

Дукът разсеяно погледна през прозореца.

— Проклятие! — промърмори пак.

Час и четвърт по-късно дук дьо Люсан с мъка се придвижваше по заградената с парапет пътека върху външния корпус на „Господаря Мордред“. Следван от барон Шпанг и двама от най-доверените си рицари, той вървеше към голям планер, припряно подготвян от техниците за изстрелване с парен катапулт. Бръснещият по огромното извито туловище на корпуса вятър беше и твърде силен, и много студен и на дука му се налагаше непрекъснато да се вкопчва в

парапета, за да се задържи на крака. Макар че бе увил дебел шал около лицето си, той усещаше как студът се впива в бузите и овлажнява очите му. Стигна до планера и с облекчение бързо се покатери в кабината. Пилотът вече седеше пред стряскащо простите уреди за управление. Мъжът се обърна и склони глава пред дука.

— Сир, всичко е готово.

Докато се настаняваше на седалката и затягаше предпазния колан, дукът каза:

— Какви са условията за полет днес?

— Не най-добрите, сир — отговори пилотът. — Но няма причини за безпокойство.

— Не зная защо, но това не ми звучи утешително — промърмори дукът на барон Шпанг, който зае креслото до него.

Дукът мразеше летенето, въпреки че бе прекарал целия си живот във въздуха. Но той не мислеше за живота в „Господаря Мордред“ като „полет“; също като поданиците си, той смяташе гигантския въздушен кораб за нещо абсолютно устойчиво.

Един от слугите затвори вратичката, пилотът попита дали всички са затегнали коланите, после даде сигнал на дежурния техник да включи катапулта.

— Излитаме! — обяви той.

Дукът затвори очи. Усети се притиснат към облегалката, когато планерът беше запратен напред. Как мразеше този момент!

— Сир, във въздуха сме — прошепна баронът в ухото му.

Дукът погледна и видя бързо пропадащия надолу корпус на „Господаря Мордред“. Стомахът му подскочи, леко му прилоша. Пилотът наклони планера за завой, бореше се да набере необходимата височина, преди да започне дългото спускане към далечния „Меч на исляма“. Дукът пак затвори очи и се опита да си внуши, че е някъде на друго място.

Допреди девет седмици животът бе спокоен и без излишни усложнения. Е, поне сравнително. Вярно, пустошта правеше плашещи пробиви навътре в териториите, които му плащаха данък, а в поведението на земните обитатели се забелязваше все по-ясно груба дързост. А най-лошото бе, че движител номер шест най-накрая се повреди непоправимо. Техниците заявиха, че нищо не може да се направи — не смееха вече да измъкват части от все още работещите

движители. А сега вече нищо не можеха да направят. И скапаният номер шест остави „Господаря Мордред“ само с четири едва-едва поддържани движители. Възможностите му да маневрира станаха твърде ограничени и можеше да достигне максимална скорост не повече от тридесет мили в час.

И затова, когато четирите неканени Небесни Господари нахлуха в небето над подвластните му територии преди седем седмици, „Господарят Мордред“ едва ли можеше да направи нещо, за да им убегне. Дукът бе очаквал неговият кораб да бъде нападнат от рояци воини с планери. Отдавна със страх мислеше, че Небесните Господари ще започнат да воюват помежду си както някога, преди много, много години. Пустошта все по-напористо изяждаше земи от подвластните им територии, а самите Небесни Господари изпадаха с всяка година във все по-бедствено техническо състояние, затова имаше основания да се предвижда, че ще започнат да грабят един от друг намаляващите технически запаси, останали от времето, когато Старата Наука е властвала в света. И самият той би се поблазил да направи същото, ако положението на „Господаря Мордред“ не беше толкова лошо и сега във всеки въздушен дуел би се оказал по-слабият от противниците. Но с изненада видя, че един от нашествениците даде общоприетия сигнал за мирни намерения. И вместо ята налитащи планери, един-единствен се насочи към „Господаря Мордред“.

Освен пилота си, летателният апарат пренесе само невъоръжен пратеник. Доведоха го при дук и той му съобщи, че владетелите на четирите Небесни Господари искат да говорят с него за много важен проблем. Три от тях прелетели Атлантическия океан от Южна Америка. Срещнали „Меча на исляма“ над земите, наричани някога Алжир и убедили неговия владетел да се присъедини към тях. След това продължили на север и така стигнали до срещата с „Господаря Мордред“. Биха искали да помолят и него — дук дьо Люсан, да се присъедини към техния съюз, за да помогне в борбата с ужасната заплаха, идваща от северния континент на Американците. Когато дукът попита какво точно представлява тази заплаха, пратеникът не бе склонен да навлиза в подробности, само каза, че владетелите на другите Небесни Господари ще му обяснят всичко.

Неохотно и изпълнен с подозрения дукът се подложи на неизбежния полет с планер до „Господаря Монтесума“, където

трябваше да стане срещата на владетелите. Там видя за първи път Ел Рашад от „Меча на исляма“, принц Каракас от „Господаря Монтесума“, господаря Масатан от „Господаря Масатан“ и господаря Торес от „Господаря Ометепек“. Никой от тях не му хареса, но най-много го тревожеше Ел Рашад. Мюсюлманинът показваше откровено, че не изпитва нищо освен презрение към един християнски Небесен Господар и само сериозната заплаха, пред която всички наравно бяха изправени, го е накарала дори да обмисли съюза с дука.

Тогава дук дьо Люсан научи какво всъщност ги заплашва, но отначало му беше трудно да повярва, подозираше останалите четирима владетели в някакъв коварен замисъл. Изглежда нов Небесен Господар се появил в небето над Северна Америка само преди две-три години, но те му били достатъчни, за да победи и завладее почти всички други Небесни Господари на континента. Според слуховете новият Небесен Господар бил под властта на една жена от Минерва и тя възнамерявала да наложи господството си над целия свят, като премахне владичеството на другите Небесни Господари.

Дукът бе попитал недоверчиво как е възможно нов Небесен Господар да се появи сякаш от нищото, да не би с магия? Отговорът го стресна, звучеше достатъчно правдоподобно. Поради причини, свързани с някаква забравена част от Старата Наука, някога Небесните Господари били създавани в орбита около Земята, това поне помнеше от уроците по история, чути през юношеството си. Според получените от Небесните Господари сведения, онази жена успяла някак да изпрати радиосигнал до орбиталния завод, където още се съхранявал единственият неизползван Небесен Господар. Заводът автоматично изпратил Небесния Господар, който слязъл към Земята, управляван от компютри. Тогава жената се качила в абсолютно новия Небесен Господар, пълен с изправни уреди от Старата Наука, и започнала своите нашествия.

Все още скептично настроен, дукът бе попитал как са узнали всичко това. Според отговора воини от два завладени Небесни Господари предпочели да скочат с парашути на земята, отколкото да живеят под властта на тази тайнствена жена. Тръгнали на юг и поне три отделни групи били прибрани от „Господаря Ометепек“, чиято подвластна територия обхващала северната част от някогашната Централна Америка. Историите, разказани от трите групи, съвпадали и

господарят Торес приел, че са истина. Било очевидно, че той ще е следващият нападнат от новия Небесен Господар и решил да тръгне на юг, навлязъл първо в територията на „Господаря Монтесума“, после и на „Господаря Масатан“.

Дук дьо Люсан тогава изрази недоумението си, че тримата не са потърсили помощта на други Небесни Господари от Южна Америка, за да се насочат после на север и да победят онази жена и флотилията ѝ просто с численото си превъзходство. Отговорът го смрази. Тя можела да управлява лазерната защитна система на своя Небесен Господар. „Но това е невъзможно!“, бе извикал той. Никой не можеше да се намеси в работата на лазерите. Те се задействаха само срещу неживи предмети, заплашващи сигурността на някой Небесен Господар, като ракети, снаряди или дори куршуми. Ако жената можеше да насочва лазерите на своя кораб накъдето си иска, последствията бяха... просто немислими!

Но владетелите на другите Небесни Господари настояваха, че това е истина. Как онази жена е направила невъзможното, те не знаеха, но имаха множество свидетелства на очевидци как лазерите на новия Небесен Господар били използвани не само срещу планери с хора, но и направо срещу друг Небесен Господар.

Изпаднал в шок, дукът бе попитал какво, по дяволите, биха могли да направят срещу такава заплаха. Положението изглеждаше съвсем безнадеждно. Рано или късно онази жена наистина ще наложи властта си на целия свят.

Другите владетели се съгласиха, че положението е крайно опасно и точно затова тримата от Централна и Южна Америка бяха решили да напуснат континента, вместо да чакат схватката с новия Небесен Господар. Засега тя като че искала да затвърди почти пълната си победа в северния континент, но те не се съмнявали, че все някога тя ще продължи на юг към техните територии. Затова прекосили Атлантика и сключили съюз с Ел Рашад, с надеждата да намерят отговор срещу заплахата сред Небесните Господари на Стария свят...

Но дукът никак не бе склонен да повярва на тази част от разказа. Трите Небесни Господари просто са избягали от континента си и беше сигурен, че не са имали никакво намерение да търсят „отговори“. Може би са искали да откраднат подвластни територии от северноафриканските и европейските Небесни Господари. Но за тяхно

нещастие първият, с когото се сблъскали, бил „Мечът на исляма“. Несъмнено са предприели обща атака с планери и на много скъпа цена са открили, че Ел Рашад и неговите воители-фанатици ги превъзхождат като сила. След неизбежното голямо кръвопролитие сключили несигурно примирие и владетелите от Централна Америка са обяснили причината за своето нахлуване. А Ел Рашад им предложил една възможност да се справят с Небесната Жена...

На това дукът повярва. Ел Рашад бе казал, че притежава цяла колекция исторически записи още отпреди времето на Генетичните войни и в някои от тях се споменавало за огромна научноизследователска станция в крайбрежните води на Антарктика. Учените от кораба на Ел Рашад смятали, че ако станцията още съществува, в нея биха намерили истинско изобилие на знания от Старата Наука. Плановите на Ел Рашад бяха да открият станцията и да се споразумеят с морските хора да направят за тях оръжие за борба с Небесната жена или пък защита срещу нейните лазери.

А за навлизането си в неговата територия казаха, че се нуждаят от неговото, на дука, съдействие. Запасите им от храна наближавали опасния минимум, а Ел Рашад знаел, че подвластните на дука територии все още са сравнително плодородни въпреки натиска на пустошта около тях. В отплата за разрешението му да се снабдят с храна те биха му позволили да се присъедини към тяхната експедиция на юг.

Дук дьо Люсан бе изслушал последното предложение все по-объркан. Най-напред, неговите и без това неспокойни земни поданици едва ли биха се зарадвали на допълнителния данък. А идеята да тръгне с експедицията на Небесните Господари към Антарктика въобще не го привличаше. Звучеше му като нещо тъпо и опасно. Не вярваше и на обясненията им защо канят „Господаря Мордред“ да се присъедини. Знаеше, че биха могли просто да му отнемат териториите. Тогава защо бяха пощадили „Господаря Мордред“ и каква бе истинската причина за желанието им той да участва в търсенето на станцията? Каквито и да бяха отговорите, все едно — означаваха лоши предзнаменования и за него, и за хората му. Но знаеше, че не е в положение, позволяващо му да се противопостави на волята им. Ако не се съгласи доброволно с исканията им, бяха достатъчно силни да завладеят „Господаря Мордред“. Затова бе насилвил лицето си с усмивка и бе казал: „Скъпи

братя владетели, вие ми оказвате голяма чест. Изпълнен съм с радост от възможността да се присъединя към вашия съюз и съм сигурен, че общото ни начинание ще бъде успешно“. И в същото време тайно и отчаяно се чудеше как би могъл да им подложи крак. Преди да е станало твърде късно.

ГЛАВА ТРЕТА

Това би трябвало да е страховита гледка — пет Небесни Господари и нейният Небесен Ангел „Алза от Минерва“ се виждаха едновременно в небето. Но през последните четири години тя бе претръпнала към страховитите гледки. Обаче мъжът пред нея явно все още бе смазан от присъствието на толкова много Небесни Господари. Все поглеждаше нервено към тях, както и към стълбовете дим, издигащи се в равнината. И макар да му беше казано, че тя — Джан Дорвин, управлява цялата тази флотилия, това не го спря съвсем неприкрито да проявява презрението си към нея. Явно дори идеята да се съобразява с някаква жена му изглеждаше абсолютно унизителна и докато поддържаше маската си на намусена вежливост, от време на време демонстративно втрещаваше погледа си към нейните гърди в предизвикателна проява на сексуална агресия.

„Типичен дребен и кух патриархален тиран, каза си Джан, като мнозина други. Но какво ли ми пука?“. Тя въздъхна и му каза:

— Разбираш ли какво ти говоря? Сега сте свободни. Твоят народ е свободен. Твоят град е свободен. — Тя махна към жалките скупчени сгради в подножието на хълма. — Вече не е нужно да плащаш данък на който и да е Небесен Господар.

— Но ти пак искаш да отделяме храна за тебе, нали? — попита той.

— Да. Вече се опитах да ти обясня. Макар че със старите порядки е свършено, на небесните хора ще им е нужна подкрепа от вас, земните жители. Но аз се надявам да ги подкрепите доброволно.

Той изпръхтя снизходително и изтри мазната си длан в козината на куртката си.

— А ако не ви подкрепим доброволно, Небесна Господарке, сигурно ще видим още една демонстрация като онази там, а? — той посочи димящата равнина.

— Не го направихме, за да ви показваме моята... нашата сила — ядосано каза тя. — Беше само за да унищожим пустошта. Очистихме

територия от над десет хиляди акра около вашия град. Там можете да възстановите нивите си. Ще ви дадем нови семена. Създадени са с генно инженерство в моя Небесен Ангел и са устойчиви срещу всички видове гъбички. С усърдие и непрестанна работа ще успеете да задържите пустошта настрани от новите си посеви.

— Благодарни сме — неискрено каза вождът. — Но все пак ми се струва, че почти нищо не се е променило. Ние земните жители или земните червеи, както вие небесните хора ни наричате, пак ще работим за Небесен Господар... нищо, че този път е жена.

Ръката ѝ неволно стисна дръжката на кинжала. Мъжът също сграбчи дръжката на своята грубо изработена сабя. Но това движение сякаш вдъхна живот на стоящия до нея робот, който приличаше на паяк.

Той се надигна и протегна един от режещите си инструменти към вожда. Мъжът го изгледа уплашено и дръпна ръката си по-далече от сабята. Изви очи към Джан.

— Искаш да ме убиеш!

„Нещата доста биха се опростили, ако направя това“, със съжаление помисли тя. Разправиите с глупаци като този я уморяваха. Колко бе наивна някога да очаква как благодарните земни жители ще ѝ пеят хвалебствия, още щом чуят, че са свободни от игото на своите Небесни Господари. Вместо това срещаше само подозрения и невероятна тъпота. Би било много по-лесно да им наложи волята си със сила, но така би съсипала изцяло нравствената основа на всичко, което се опитваше да направи. А съблазънта нарастваше с всяко разочарование, поднасяно от тези глупаци и тя вече се чудеше още колко ще може да ѝ се противи. „Ще се събудя някоя сутрин и ще открия, че съм се превърнала в тиран. Но, разбира се, ще бъда милостива“, каза си цинично.

— Не, няма да те убия — уморено каза на вожда. „Засега“, добави безмълвно. — Върни се при своите хора и им предай моите, хм, предложения. След шест месеца един от моите кораби ще се върне да провери как се справяте. А сега върви си.

Мъжът с облекчение се забърза надолу по склона. Джан въздъхна и вдигна очи към небето. Моите кораби, повтори си с горчива усмивка. Вярно, флотилията би впечатлила всеки. Пред нея на около четири мили беше „Господарят Монкалм“, а по-нататък на юг — „Господарят

Матаморос“. Зад него, увиснали над хълмовете на север, бяха останалите три Небесни Господари — „Ароматният бриз“, „Господарят Възмездие“ и „Господарят Нимрод“. А точно над нея се виждаше нейният Небесен Ангел, „Алза от Минерва“, сянката му покриваше изцяло хълма и околностите. Небесният Ангел беше девствено бял, но съгласно традицията петте Небесни Господари имаха по обърнатите към земята части на корпусите зловещи огромни очи, бивни и озъбени челюсти, те трябваше да вдъхват страх на земните жители. Да, откриващата се пред нея картина наистина беше страховита, но всеки от тези въздушни кораби беше населен с множество хора и повечето бяха враждебно настроени и към Джан, и към нейните цели.

Нямаше избор, трябваше да управлява небесните хора чрез заплахата със сила. Можеха да разчитат само на снизхождението ѝ. Нейните програми управляваха централните компютри, а нейните механични паяци пазеха залите за управление на всеки кораб. В пълната си безпомощност небесните хора бяха принудени да се подчиняват на заповедите ѝ. Бе направила всичко възможно да подобри живота на мнозинството във всеки Небесен Господар — обикновените граждани и предишните роби, но докато бе очаквала неотслабващата съпротива на аристократите, чиито привилегии бяха отнети, не бе очаквала подобна неприязън от онези, на които помагаше. Малко по малко започна да разбира, че и те, като земните жители, бяха свикнали до закостенялост с предишния ред. Объркваше ги преобръщането на познатия им свят с главата надолу. Чувстваха се по-сигурно и уютно със старите обичаи, дори ако преди са били роби...

Наистина, знаеше че може да разчита на някаква подкрепа от бившите роби, особено сред жените. Бе позволявала на някои жени от свободните и бившите робини да остават за определено време в Небесния Ангел и им бе говорила за принципите на Минерва. На някои им харесаха, но Джан с неприятна изненада установи колко много жени отхвърляха учението на Минерва за равенството между мъжете и жените. Подчинението на жените спрямо мъжете беше за тях част от природните закони, дори когато бяха живели в общности, където това потисничество стигаше до крайности, както при японците от „Ароматния бриз“. Джан съзнаваше, че би трябвало да си послужи с

истинска кампания за цялостно ново обучение, за да промени толкова силни, вградени в културата предразсъдъци, но нямаше нито време, нито сили да наложи такова начинание. Поне засега.

— Толкова неща трябва да направя — промърмори сама на себе си.

Механичният паяк веднага се обади с безизразния глас на Карл:

— Някакви заповеди?

— Не... всъщност, да...

Но преди да довърши, изведнъж Ашли се намеси чрез високоговорителя на робота:

— Здравсти, Джан — жизнерадостно каза тя. — Слушах какво става. Да го беше намущкала тоя миризлив селяк. Никаква благодарност след всичко, което направихме! Казах ли ти — само си загубихме времето да горим оная пустош. Трябваше вместо това да изтрием града им от лицето на земята.

Джан се подразни — думите на Ашли твърде добре отразяваха собствените ѝ мисли. Изглежда се плъзгаше надолу по плоскостта побързо, отколкото си представяше, щом вече започваше да мисли като Ашли. Каза високомерно:

— Моралът на Минерва не позволява това.

— А пък аз не съм от Минерва, Джан — отвърна Ашли.

— Веднага си личи — каза Джан, но успя да се овладее.

Макар че в края на краищата беше компютърна програма като Карл (всъщност бяха преплетени в софтуера на един и същи биочип), Ашли беше твърде различна. Карл беше чист машинен интелект и затова на него можеше да се разчита напълно, но Ашли беше записана личност на момиче — разглежено и егоцентрично момиче, което бе загинало преди около четиристотин години. И тъй като не беше нищо друго, освен електронно ехо на човешки ум, програмата на Ашли проявяваше забележими отклонения. Дори лудост, както бе принудена да признава пред себе си Джан. Не че това можеше да я учуди. Всяка млада здрава жена, която изневиделица се събужда и открива, че е само безплътно присъствие в някакъв компютър, а нейното истинско „Аз“ е мъртво, сигурно би полудяла. И да прекара така векове, хваната в капан с отзвучите на човешки чувства, стремежи и желания — физически също, не само духовни, без никакъв начин да ги осъществи или задоволи. Това можеше само да увеличи вероятността на твърде

сериозни смущения в психиката ѝ. По-скоро беше изненадващо, че още се държи донякъде разумно.

— Готова съм да се кача — меко каза Джан. — Прати ми скокълото.

— Ей сега — каза Ашли чрез паяка.

Съвсем скоро Джан чу далечното „бръм-бръм“ на лекия хеликоптер, един от шестте в Небесния Ангел, който бързо се спускаше към нея. Докато го чакаше, тя отново премисляше трудностите си с програмата на Ашли. Само ако можеше да я отдели от програмата на Карл... но двете бяха необратимо свързани в софтуера. А положението се влошаваше все повече, защото Джан беше сигурна, че при всяко копиране на програмите, за да бъдат вложени в компютърните системи на победените Небесни Господари, Ашли се разпадаше по малко. Но Карл я уверяваше, че новият софтуер е абсолютно еднакъв с оригинала и трябваше да признае — новите „Карл-програми“ не показваха отклонения.

Сега вече съществуваха шест „Ашли“, които общуваха чрез радиовръзка, както и шестимата „Карл“. Програмите „Карл“ се занимаваха с цялата работа по денонощното управление в шестте въздушни кораба, но програмите „Ашли“ си оставаха водещи в този „дует“. Джан тревожно си даваше сметка, че шестте „Ашли“ съвсем лесно могат да наложат пълната си власт над флотилията, стига да поискат и се стараеше упорито да избегне сблъсъците с бързо отегчаващата се програма. Тази необходимост още повече изтощаваше нервите ѝ, но поне засега се справяше успешно.

Хеликоптерът се приземи наблизо, докосна земята съвсем леко. Той беше просто прозрачен пластмасов мехур с крила като на морско конче, на които бяха закрепени роторите. Джан се запъти към него и се качи в кабината. Механичният паяк я последва. Тя заповяда хеликоптерът да се издигне.

Гледаше разсеяно надолу, докато хеликоптерът бързо набираще височина, и леко развеселено си мислеше с какво равнодушие преживява подобни положения. А само като се сравни с онова замръзнало в ужас осемнадесетгодишно момиче отпреди почти пет години, заловено сред димящите развалини на Минерва от онзи Небесен Господар, „Господаря Панглот“. Джан си спомни

непоносимия страх, когато висеше в плетената клетка под „Господаря Панглот“ заедно с другите оцелели от Минерва.

Но на осемнадесет години момичето от Минерва имаше утехата на своята религия. Джан я нямаше. О, да, пак призоваваше Майката Богиня в напрегнати мигове, но с ума си разбираше, че култът към Майката Богиня е бил създаден от социалните инженери на Минерва по време на хаоса след Генетичните войни, за да предпазят връщащата се назад култура на общността от пълен крах.

Хеликоптерът влетя в един от многото товарни люкове на Небесния Ангел. Джан скочи от него и се обърна към робота:

— Ашли, моля те, искам да говоря с Карл.

— Ей сега — и след кратка пауза: — Карл е. Какви са заповедите ти?

Гласът се чуваше от все същия гласов синтезатор на робота, през който говореше и Ашли, но разликата между двата беше като пропаст.

— Кога ще бъдем готови да продължим? — попита Джан.

— Можем да тръгнем веднага, но би било по-добре първо да презаредим напълно батериите. — Както обикновено, тази масирана стрелба с лазерите почти изтощи енергийните резерви на всеки кораб. Разбира се, с изключение на този. — Карл винаги внимаваше лазерната система на Небесния ангел да разполага с достатъчно енергия. — При това светене на слънцето два часа ще бъдат достатъчни за презареждането.

— Добре. На кого още трябва да ходим на гости в този сектор?

— Според записите в „Господаря Монкалм“ на сто и четиридесет мили на север отук има селище, наречено Мечи град. Населението е деветстотин и осемдесет души, ако може да се вярва на тези записи, но се съмнявам в това. Те са снабдявали „Господаря Монкалм“ с дървесина, кожи и риба. Ако пустошта вече не е погълнала и техните земи.

Джан кимна. Някога пустошта не понасяла добре планинските райони с ниските им температури и недостига на кислород, но сега вече настъпваше навсякъде.

— Много добре! Значи ще се насочим натам. Ще се разположим около града през нощта и ще поднесем на обитателите на Мечи град истинска изненада, щом се събудят утре.

Тя се обърна и тръгна към асансьора, но роботът заприпка след нея.

— Джан, има още нещо...

Тя спря.

— Какво?

— Американосите от „Ароматния бриз“ искат да приемеш техни представители, за да обсъдите оплакванията им.

— Вече знам какви са им оплакванията.

Американосите, чийто Небесен Господар — „Господарят Панглот“ бе унищожен, се бунтуваха срещу принудата да делят жизненото си пространство с остатъците от първите обитатели на „Ароматния бриз“ — японците, техните омразни врагове. Тя знаеше, че условията на живот във въздушния кораб не са особено добри, но точно сега нищо не можеше да се направи. Когато прибави още Небесни господари към своята флотилия, ще разпръсне по тях още Американоси, за да облекчи напрежението.

— В момента нямам време да приемам никакви представители!
— рязко отсече и се отдалечи.

Взе асансьора до следващия етаж, после платформа я пренесе до жилището ѝ на около половин миля.

В хола на пода седяха мъж и малко момче. Заедно се опитваха да подредят сложна мозайка. Мъжът беше Киш — единия от двамата оцелели мъже от Минерва. А момчето — нейният син Саймън. Щом тя влезе, той скочи с блеснали очи и притича до нея.

— Ти си дойде! — викна момчето и здраво обхвана с ръце кръста ѝ, като притискаше буза в корема ѝ. Тя го погали по главата и му се усмихна.

— Здравей, миличък. Добро момче ли беше?

Киш, който се бе изправил, също дойде по-наблизо усмихнат.

— Чудесно се държа, госпожо. Както винаги. Както винаги.

Тя въздъхна безмълвно и побутна Саймън към дивана. Радостно се тръшна на възглавниците, без да пуска Саймън. Той се сви на кълбо до нея. Киш каза:

— Госпожо, искате ли нещо за освежаване?

— Не искам храна, само нещо за пиене. Да е студено и да е повечко.

Тя гледаше Киш, докато той излезе от стаята. От двамата мъже от Минерва той й беше по-симпатичен, някога си беше мислила дали да не роди деца от него, за да опази поне мъничко от генетичното наследство на Минерва, но благодарение на Саймън трябваше да промени плановете си.

Саймън...

Колко дълго още трябва да чака, за да се увери? За да бъде абсолютно сигурна? Тя го погледна нежно. Той си беше съвсем нормално малко момче. Е, не съвсем. Едва що бе навършил две години, но по физическото и умственото си развитие доближаваше четиригодишните. Всъщност с интелекта си изглеждаше и доста по-голям. Но това беше единственото отклонение от нормата и може би Саймън просто по природа си беше предразположен към ускорено развитие. Защо трябва да намесва и Майлоу в това...

Тя потрепери само от мисълта за неговото име. И отново се разтрепера от спомена за онази нощ в пустошта, когато Майлоу отново и отново влизаше в нея, а телата им се търкаляха по смрадния килим от гъбички, плътно покрил почвата. Тогава тя забременя. И после, в момента на върховното си тържество разбра, че е бременна от него и очакваше с детето да се случи всичко най-лошо. Знаеше, че бе променил напълно тялото си с генно инженерство и се страхуваше, че тези промени ще се пренесат в плода.

Нейната любима Сирай също се плашеше от това и я умоляваше да направи аборт. Но Джан бе отказала. Чувстваше се длъжна да задържи детето, но обеща на Сирай, че ако то прояви някоя от чудовищните черти на Майлоу, веднага ще го изолира напълно.

Но това не задоволи Сирай, която бе отказала да спи с Джан и отиде да живее в друга част на кораба. За ужас на Джан, тя настояваше момчето да бъде убито след като се роди. Джан се надяваше, че като мине време и Саймън не прояви никое от качествата на своя зловец баща, Сирай ще омекне и ще подновят връзката си. Но и след две години Сирай не променяше мнението си за Саймън, продължаваше да го нарича „онова нещо“.

И Джан не можеше да се освободи от страховете за Саймън, но с всеки отминал ден те избледняваха, тя все повече се уверяваше, че Майлоу не може да протегне ръце от гроба, за да направлява своя син. Майлоу отдавна беше мъртвец, стъпкан от металните крака на лудия

Езекиил. Всичко, което бе останало от него, представляваше един високомерно проблясващ череп. Джан го държеше заключен в шкаф в своята спалня. Не можеше да разбере защо не го е метнала от някоя тераса още преди години. Неведнъж изпитваше желанието да го направи, но все се разколебаваше в последния момент и връщаше черепа в мястото му за покой. Може би защото въпреки страха си от Майлоу, тя смяташе, че му дължи нещо. В края на краищата, няколко пъти бе спасявал живота ѝ.

Внезапно осъзна, че Саймън я пита нещо, но бе прекалено затънала в мисли за Майлоу и не го чу.

— Какво, миличък?

— Казах, ще излизаш ли пак днес? — повтори той.

Гледаше я втренчено и напрегнато. Ако нещо в него можеше да се нарече недостатък, това беше вечното му безпокойство. Бе направила всичко възможно да му създаде усещане за сигурност, но той си оставаше нервно дете. И тя знаеше — напрежението му винаги се усилва, когато нея я няма. Но сигурно е нормално малките момчета да са крайно привързани към майките си?

— Не, миличък, днес повече няма да излизам — увери го тя.

Изразът на облекчение, появил се на хубавото му лице, наистина я трогна. Не, в детето нямаше нищо от Майлоу, беше сигурна в това.

Нали беше сигурна?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Сир, сега започваме спускането — прошепна барон Шпанг.

Дук дьо Люсан отвори очи и надникна през прозореца. Далече под тях „Мечът на исляма“ изглеждаше плашещо малък. Всъщност, всички Небесни Господари му изглеждаха плашещо малки. Беше объркващо за всеки, свикнал да смята един Небесен Господар за цял, завършен свят, да го види толкова нищожен на фона на привидно безкрайния океан.

Пилотът на планера наистина бе започнал спираловидното спускане и дукът се надяваше то да завърши с кацане върху „Меча на исляма“. Дукът се насили да държи очите си отворени по време на спускането, би искал да престане и този огън в стомаха му. А сега пък, за да направят нещата още по-непоносими, започнаха спазми в червата му. Крехкият планер злоецо поскърцваше в полета си и дукът въобще не би се изненадал, ако той в миг се разпаднеше на парчета.

„Мечът на исляма“ бързо растеше пред погледите им, скоро с доближаването на планера към него той вече изглеждаше на дука истински величествен Небесен Господар. Лека-полека се отпусна. Даже и за него беше ясно, че на пилота никак няма да му е трудно в осъществяването на въздушната среща.

След минута планерът се носеше ниско над външния корпус на „Меча на исляма“, който бе забавил движението си и обръщаше кърмата си по вятъра, за да улесни кацането. В прилив на вдъхновение пилотът умело докосна корпуса точно в началото на обозначената писта за кацане. Дукът хлъцна, защото планерът грубо заподскача по корпуса, но пилотът бързо го спря. Толкова бързо, че летателният апарат замря на двадесетина ярда от задържащата мрежа, опъната върху Небесния Господар. Малко по-нататък бяха закрепени три планера с различни конструкции.

— Добре беше! — искрено каза дукът на своя пилот. — Върни ме на „Господаря Мордред“ по същия начин и един месец ще получаващ двойна дажба.

Техниците от „Меча на исляма“ избързаха напред, за да закрепят планера. Зад тях идваше почетната стража от облечени в черно воители. Двамата рицари на дука, достатъчно внушителни в церемониалната си броня от сребърни брънки и със стърчащи от нараменните кобури автоматични пистолети калибър 45 слязоха първи от планера. Последва ги Шпанг, който помогна на дука да излезе от кабината. Воин от почетната стража пристъпи напред и склони глава пред дука. Както при останалите воители, лицето му беше почти изцяло закрито от увития около главата му черен плат, виждаха се само очите.

— От името на моя господар Ел Рашад, приветствам ви с добре дошли в „Меча на исляма“ — каза той с твърд акцент. — С ваше позволение ще ви придружа, за да ви заведа при Негово Великолепие.

Дукът кимна. Воините на Ел Рашад се подредиха от двете страни на дука и неговите спътници и предвождани от говорителя, двете групи тръгнаха достолепно между опънатите въжета към най-близкия люк.

После имаше дълго спускане с асансьор между стените на две от гигантските газови секции и продължително промъкване по няколко улици, претъпкани с хора и животни. И сега, както при предишното си идване, дукът се шокира от смесицата силни, остри миризми, които насищаха въздуха в закритите улици. Но най-силно го вълнуваше гледката на стари хора сред тълпите. Населението на „Меча на исляма“ принадлежеше към непоклатимо правоверна ислямска секта и затова между тях нямаше хора от Висшия стандарт. Затова и бяха подложени на отдавнашните, „естествени“ процеси на стареене. Но дукът не успяваше да си представи какво естествено има тялото ти бавно да се разпада и изхабява много години наред, докато накрая се срутиш мъртъв от натрупаните най-различни болести.

Лицата на някои стари мъже, които мярна по улиците, наистина изглеждаха твърде стари и той гнусливо се опитваше да не си представя какви ли са телата им под навлечените роби. Вероятно и някои от жените бяха също толкова стари, но пред хора те напълно закриваха лицата си и дукът не можа да ги види. Мисълта за тялото на стара жена му се стори още по-отблъскваща и той бързо се отърси от нежеланите картини на въображението си.

Неговата група и придружителите им минаха през богато украсен портал, пазен от тежко въоръжени стражи и влязоха в личните

покои на Ел Рашад. Дукът вече бе идвал тук, но пак не можа да се ориентира в кривулиците и завоите на покритите с килими коридори. Накрая стигнаха до залата, в която Ел Рашад се съвещаваше с другите владетели на Небесните Господари. По стените и тавана на залата бяха окачени ярки платове, които създаваха впечатлението, че човек се намира в огромна палатка. В средата на залата сред дебелия килим имаше ниска овална маса. Около нея се бяха разположили другите четирима владетели, седнали със скръстени крака на големи възглавници. До тях стояха съветниците им, а останалите им хора бяха край стените. Докато дукът вървеше към масата, другите владетели обърнаха погледите си към него. От мястото си начело на масата Ел Рашад се обади с глас, натежал от презрение:

— А, ето го най-последен и нашия съюзник християнина. Вече се страхувахме да не би вашият планер да се е разбил трагично в океана.

„Вече се надявахте, така е по-правдиво“, каза си дукът, докато с мъка се настаняваше на възглавницата и кръстосваше крака. Ел Рашад не правеше никакви отстъпки спрямо различаващите се обичаи на своите гости. Според дука и това беше начин ненатрапчиво да им показва своето превъзходство. Барон Шпанг застана на мястото си точно зад дука.

Дук дьо Люсан успя да се усмихне весело на Ел Рашад, който както винаги беше великолепен в своите черни и кърваво червени одежди.

— Благодаря ви за загрижеността. Искрено съм трогнат.

Говореше на езика, общ за всички тях — Американско, смесица от някогашните испански и английски.

Ястребовото лице на Ел Рашад се опъна от явния сарказъм на дука, после владетелят плесна с ръце. Слуга или роб припряно излезе от пролука в драпериите с поднос в ръце. Той постави пред дука малка чаша с черна течност и чиния с квадратни бели парчета. Дукът вече знаеше от опит, че те са нетърпимо сладки. Угощението за другите владетели вече бе поднесено.

Подчертано пренебрегвайки храната и напитката, дукът пак се усмихна на Ел Рашад и каза:

— Надявам се, братко мой небесен завоевател, че причината да свикате тази среща е важна. Въпреки наслаждението от всяка възможност да съм с вас и другите наши братя, в момента съм доста

зает с някои домашни грижи в „Господаря Мордред“ и затова вашата покана дойде в донякъде неудобно за мен време.

Ел Рашад каза остро:

— Вашите домашни проблеми, каквито и да са те, нямат никакво значение в сравнение с целите на нашето общо начинание.

Дукът сви рамене.

— Лесно ви е да говорите така, о преславни владетелю, но както ви е известно, „Господарят Мордред“ не е в блестящо състояние... — „Разпада се би било по-точно“, печално си каза той. — ... и условията в кораба в момента не са особено добри. Моите хора, въпреки дълбоката си любов и несъмнената си лоялност към мен, започват да стават, хм, неспокойни.

Презрението проблясна в очите на Ел Рашад.

— Един опитен владетел на Небесен Господар не би трябвало да среща трудности в упражняването на властта си над поданиците.

„Да ти го начукам!“, помисли дукът, засегнат от упрека. Но в този момент заговори господарят Масатан. Както предишния път, той носеше великолепно си наметало от разноцветни пера, златната лента на главата му също бе окичена с пера. „На този сигурно не му е трябвал и планер, за да дойде тук, мърмореше си безгласно дукът. Само е плеснал с ръце...“

Явно, господарят Масатан искаше да изкаже същите оплаквания като дука. В „Господаря Масатан“ храната също опасно намалявала, а хората страдали от студа. Неколцина вече умрели. Не можело така да продължава, ставало прекалено.

Дукът се оживи. За разнообразие този път нямаше да се окаже сам срещу всички. Още повече го зарадва сгъстяващият се мрак по лицето на Ел Рашад. И пак си зададе въпроса колко е стар този мъж. Дукът нямаше по какво да отсъди, защото целия си живот бе прекарал сред хора, които външно не изглеждаха на повече от тридесет и пет. По лицето на Ел Рашад личаха дълбоките бръчки, но се виждаше, че не е толкова стар, колкото бяха някои от мъжете по улиците.

Сега говореше господарят Торес. Дукът съсредоточи вниманието си върху него. Като останалите владетели от Америка и господарят Торес беше от Висшия стандарт, имаше гладка кожа на лицето, но то приковаваше погледа с остро ъгловатите си очертания и свирепите очи. Торес носеше туника без ръкави, сякаш изтъкана от златни нишки и

подобно на господаря Масатан имаше златен обръч на главата си. Кожата му се отличаваше и с дълбокия си бронзов тен, мускулестите му ръце като че току-що бяха лъснати с парцал.

Дукът със съжаление чу, че макар Торес също да има проблеми, той гласува за продължаване на търсенето. После и принц Каракас каза мнението си (в сравнение с другите беше облечен много скучно — цял, от глава до пети гладък тъмносив костюм), като почти повтори думите на Торес. Дукът го напсува безмълвно. Трима срещу двама в полза на Ел Рашад. Реши да опита отново...

— Братя мои повелители — започна той, макар да се обръщаше само към Ел Рашад, — мога ли да направя следното предложение? Както знаете, „Господарят Мордред“ е в лошо състояние в сравнение с вашите кораби и все повече се превръща в пречка за вашето начинание. Ами че вие още преди няколко дни щяхте да стигнете до целта, ако не се бавехте заради жалките тридесет мили в час на „Господаря Мордред“. Затова, заради общото благо, предлагам да се оттегля от експедицията и бавно да се върна на север. Когато вече няма да сте спънати от моя нещастен кораб, търсенето на голямата морска станция ще потръгне забележимо по-бързо. Жалко, аз и хората ми ще пропуснем възможността да използваме техническите богатства, които тази станция, разбира се, съдържа. За съжаление като че се налага да направя тази жертва за успеха на вашето велико начинание.

Ел Рашад каза рязко:

— И дума да не става. „Господарят Мордред“ остава с нас. Загубихте гласуването. А търсенето ще продължи, докато намерим станцията. Причината да свикам това съвещание е предложението ми да се разделим на две групи, щом стигнем района на Антарктика. Така много по-бързо ще претърсим крайбрежните води на ледения континент.

Дук дьо Люсан кипна. Ел Рашад нямаше да се успокои, докато всички не пукнат от глад или не замръзнат. И заради какво? Заради нещо абсолютно безсмислено.

— Ел Рашад, трябва да се вслушвате в доводите на разума! — гръмко каза той. — Разчитате на чудо. Може би тази станция все пак е съществувала преди векове, но шансовете тя и обитателите ѝ да са оцелели са изчезващо малки. По дългия си път насам срещнахме ли поне един морски комплекс или станция? Не! Предполагам, че отдавна

са унищожени от Небесни Господари или от морски червеи, главоноги и други чудовища, които сега благоденстват из океаните.

Ел Рашад го удостои с яростен поглед.

— Ако си бяхте направил труда да погледнете океана, щяхте да видите, че признаците на морската пустош намаляват с напредването ни на юг. Очевидно е, че причина за това са по-ниските температури. Затова и шансът станцията да е оцеляла невредима са много високи, защото е още по на юг. Не, дук дьо Люсан, търсенето ще продължи, а вие и „Господарят Мордред“ ще участвате в него до края!

Дукът се усмихна насила и кимна на Ел Рашад.

— Разбира се, преславни повелителю. Както наредите.

Отново му се налагаше да помисли — каква все пак беше истинската причина Ел Рашад толкова решително да задържа него и кораба му като част от експедицията? Смътно и много неприятно подозрение се зараждаше в ума му. Страхуваше се, че Ел Рашад възнамерява да използва „Господаря Мордред“ като подвижен щит. Ако открият станцията, дукът ще бъде принуден да установи първия и предполагаемо водещ до бойни действия контакт, докато Ел Рашад и останалите чакат на безопасно разстояние, за да видят какво ще стане. Ако хората в станцията разполагат с оръжие от Старата Наука, „Господарят Мордред“ ще трябва да понесе удара, който вероятно ще означава края му. После удовлетвореният от проявата на мощ Ел Рашад ще направи крачката към помирение с обитателите на станцията и ще се опита да сключи сделка с тях за помощта им. Колкото повече обмисляше това, дукът виждаше тази вероятност като истинското обяснение. И нямаше какво да направи.

Погледна Ел Рашад и за миг очите им се срещнаха. Дукът се почувства като безпомощен гълъб, гледащ неумолимия полет на ястреба към него.

— Още веднъж настоятелно съветвам незабавно да се върнем в убежището! — каза програмата на Играчката.

— Аз пък казвам не. Оставаме тук — твърдо отвърна Рин.

Умът и тялото му звъняха от вълнение. Случило се бе нещо различно! И знаеше, че животът му никога вече няма да бъде същият. Скоро след като забеляза приближаващата флотилия Небесни Господари, той измисли план, но зависеше от поведението на

програмата. Досега нещата вървяха добре — компютърът го подканяше да бягат, но явно не бе програмиран да поеме направо управлението на Играчката в такова положение. Възможно бе и програмистът — несъмнено някоя друга програма — просто да не е предвидил подобно положение.

Небесните Господари скъсяваха разстоянието съвсем бавно. Рин беше сигурен, че могат да летят и по-бързо, но някаква причина ги караше да поддържат тази ниска скорост. Усещаше нетърпение.

— Колко им остава до твоята проклетата граница? — попита той.

— По-малко от половин миля — каза компютърът. — Рин, наистина трябва да се махнем. Защо не се потопим? Струва ми се, че ловът, би бил добър днес.

Рин не успя да въздържи смеха си. В женския глас се бяха промъкнали подмазвачески нотки. Самоувереността му укрепваше. Беше хванал програмата за нейните несъществуващи ташащи.

— Издигаш се. До височина пет хиляди. После я поддържаме.

Програмата възрази, но изпълни заповедта. Играчката се издигаше бързо.

— А сега колко им остава до границата? — попита той, когато Играчката достигна посочената височина.

— Три от въздушните кораби вече навлязоха в територията ни. Другите два ще направят това всеки момент — неохотно му каза програмата.

Рин кресна от радост и заудря с юмруци по облегалките на креслото.

— Тръгвай напред. Бавно. Да речем, с петдесет мили в час.

— Категорично не те съветвам да предприемаш подобни действия! — каза програмата, макар че вече изпълняваше заповедта.

Рин гледаше екрана като омагьосан, а Играчката летеше към приближаващите Небесни Господари. И те все по-силно го впечатляваха с размерите си. Бе ги научил още от историческата си програма — дълги над една миля и към хиляда стъпки в най-широката си част, но това въобще не го бе подготвило за гледката.

Увеличаваше изображението на Небесния Господар точно пред него, докато не запълни екрана. Сега различаваше подробности — множеството оръдейни кулички и лъскавите като стъкло плочки, които май покриваха почти изцяло горната част на корпуса. Порови в

паметта си и откри отговора — те бяха слънчеви батерии, основният източник на енергия за Небесните Господари. Съдържаха вещество, създадено с гено инженерство, което приличаше на хлорофила и превръщаше слънчевите лъчи направо в електричество.

Играчката бързо летеше към флотилията и Рин се колебаеше на кой от огромните въздушни кораби да кацне. Още се опитваше да избере, когато Играчката каза:

— Радарът откри седми летателен апарат в околността.

— Още един Небесен Господар ли?

— Не. Значително по-малък е. Виж. — Екранът примигна, после показва крехка конструкция с твърде дълги крила. В кабината отпред се виждаха хора.

— Искам да го огледам отблизо — заповяда Рин.

Дук дьо Люсан беше толкова разгневен от начина, по който завърши съвещанието, че не се сещаше за страха си от летенето докато планерът го отнасяше към „Господаря Мордред“. Той даже не реагира на разтревожения вик на пилота, но когато планерът рязко зави, привичният ужас на дука веднага си взе своето.

— Какво става? — кресна той. — Ще паднем ли?

— Сир, погледнете надясно! — изрева пилотът през рамо.

Дукът и барон Шпанг едновременно надзърнаха през прозорчето. Баронът изруга. Дукът прехапа устни и едва изграчи:

— Но какво е това?

До тях, само на няколко стъпки от края на крилото, летеше приличащ на сълза метален предмет. За дука най-невероятното в него беше, че въпреки немалките си размери, той нямаше криле. Всъщност нямаше никакви видими особености, освен няколко вдлъбнати отпред и отзад.

— Ел Рашад — простена дукът. — Изобретил е някакво тайно оръжие и ще ме унищожи с него!

— Това не може да идва от „Меча на исляма“ — каза барон Шпанг. — От нещата на Старата Наука е. Ако Ел Рашад притежаваше такъв апарат, той въобще нямаше да се занимава с експедицията.

Тайнственият заплашителен предмет внезапно изчезна.

— Отиде си! — облекчено викна дукът.

— Не — обади се пилотът след няколко секунди. — Точно зад опашката ни е. Толкова близо е, че нашите стрелци не могат да го нападнат, без да улучат и нас.

— И какво можем да направим? — попита Шланг.

— Нищо! — отговори пилотът.

ГЛАВА ПЕТА

Този път планерът така се стовари върху корпуса, че ги разтресе до мозъка на костите, пилотът очевидно повече следеше странната машина, която не изоставаше от тях. Зъбите на дука изтракаха от удара, усети вкуса на кръв в устата си. Накрая планерът спря подскоците си, но на стотици ярдове от пистата за кацане. Фигурките на техниците се сториха на дука потискащо дребни в далечината. Той чу отварянето на вратичката. Неговите рицари излизаха от планера.

— Сир, останете тук — каза Шпанг, докато разкопчаваше предпазния си колан.

— Не! — отсече дукът.

Чувстваше се като в капан. Ако има опасност да бъде убит, по-добре да е на открито. И той изскочи навън веднага след барона.

Загадъчната летяща машина се беше разположила само на двадесетина стъпки зад планера. Тя тихо бучеше. Звукът бавно затихна и нещото замря безмълвно. Дукът приклепна до планера. Двамата негови рицари се прикриваха, доколкото можеха, зад опашката. Бяха насочили пистолетите си към нашественика.

До рамото му баронът се обади сред свистенето на вятъра:

— Знаете ли, мисля си, че...

Прекъсна го отварянето на люк в средата на металния апарат. Дукът погледна назад. Техниците идваха към тях през разделящото ги пространство на корпуса. Надяваше се да са дали сигнала за обща тревога, който ще доведе горе и воини. Пак насочи вниманието си към нахлулия при тях апарат, точно навреме — от него се измъкна с краката напред един мъж.

— Не стреляйте! — предупреди баронът.

Дукът се запита дали това е разумно решение. При повнимателен оглед мъжът се оказа доста млад. Носеше плътно прилепнала бяла униформа в яркозелено и като че нямаше оръжие. Застана до машината си с ръце на хълбоците и ги заразглежда едва ли

не нагло. Очите му се спряха на дука и усмивката му грейна още по-широка.

— Кой сте вие? — викна баронът. — Откъде идвате? И какво искате от нас?

Чужденецът не отговори. Все така ги оглеждаше и явно се забавляваше.

Техниците дойдоха най-последно. Присъствието им задължаваше дука да опази достойнството си, той стана и вдигна ръка към младежа.

— Аз съм дук дьо Люсан, владетел на този Небесен Господар — „Господаря Мордред“ — извика със заповеден тон. — Назовете се!

Все още усмихнат, младежът каза:

— Рин... Робин.

— Откъде сте? — попита баронът, който също стана. — И как така говорите нашия език?

Чужденецът сви рамене.

— Преди да ви кажа откъде идвам, трябва да обсъдим делово някои въпроси. Колкото до езика ви, аз говоря много езици. Може да се каже, че имах предостатъчно свободно време за такива занимания.

Дукът беше озадачен. Делово? Погледна Шпанг. Баронът не криеше вълнението си. Наведе се към дука, почти допря устни до ухото му.

— Разбирате ли какво означава всичко това, сир?

— Не — отвърна дукът.

Казваше истината.

— Значи Ел Рашад е бил прав! Станцията съществува! Този младок и машината му би трябвало да са оттам!

На дука му трябваше време да осъзнае налагащите се изводи. Излизаше, че Ел Рашад не е гонил призраци. Имаше станция, пълна с технологии от Старата Наука.

— Той е техен представител! — възбудено каза на барона. — И дойде при нас!

— Точно така — каза баронът.

— Но това променя всичко, нали? — промърмори дукът, все още изумен.

— Наистина е така, сир.

Рин заповяда на Играчката да лети точно зад опашката на крехкия планер, когато той се насочи надолу към Небесния господар — искаше да е сигурен, че няма никой да стреля по него. По време на цялото спускане Играчката не спираше протестите си. Рин не я слушаше. Ясно беше, че в това положение и в границите на определената територия от програмата тя няма власт да отменя заповедите му.

Кацна върху корпуса на Небесния Господар съвсем близо до планера. Гледаше екрана и чакаше. Почти веднага от планера се измъкнаха двама мъже. Носеха ризници и държаха в ръце пистолети. Прикриха се зад опашката на своя летателен апарат. Появи се още един мъж, после още един. От далечината идваше друга група мъже.

— Излизам — осведоми той Играчката.

— Наистина не те съветвам да правиш това, Рин. Тези хора са въоръжени. Предлагам да се връщаме у дома. Какво ще кажеш, Рин? Какво ще правим? Сигурно вече си гладен.

— Казвам да насочиш сензорите и лазерите към двамата мъже с пистолетите. В мига, когато прецениш, че искат да стрелят, унищожи оръжията им. Сега отвори люковете.

Играчката се подчини. Свеж студен въздух нахлу в кабината. Рин се измъкна навън и скочи върху корпуса на въздушния кораб. Вятърът беше силен. Сърцето му биеше ускорено — от вълнението и донякъде от страх. Погледна мъжете пред себе си. С любопитство отбеляза, че носеха средновековни дрехи или поне много приличаха на такива. Развесели се, защото му напомни за героите от „Приключенията на Робин Худ“. А единият от тези хора даже носеше корона, украсена със скъпоценни камъни. Мъжът беше с приятна външност, имаше остра черна брада и дрехите му изглеждаха великолепни в сравнение с останалите. Явно това беше господарят.

Мъжът до него извика някакъв въпрос, след кратък размисъл Рин определи езика като вариант на Американско. В това време пристигна друга група. Макар че всички носеха различни инструменти на коланите си, нямаха оръжия. Първият мъж се изправи и с дълбок пътен глас съобщи кой е. Тогава вторият мъж повтори въпросите си. Рин бързо обмисляше ставащото. Късметът му работеше. Веднага бе установил контакт с владетел на Небесен Господар. А сега е време за втората част от неговия план...

Каза на втория мъж с червеникава коса и буйна брада със същия цвят, че иска да обсъди с тях делово предложение. Дватама си зашепнаха, после чернокосият каза:

— За мен е голямо удоволствие да ви приветствам като наш гост в „Господаря Мордред“. Ако сте склонен да приемете, бихме могли да продължим нашия разговор на по-уютно място.

Рин му се усмихна.

— Ще бъда щастлив да приема, но първо трябва да се погрижа за нещо.

Те го гледаха с подозрение, докато се обръщаше и влизаше през отворения люк на Играчката. Настани се в кабината.

— Най-последно — въздъхна Играчката. — Ще затворя люковете и веднага отлитаме.

— Не си прави труда — каза й Рин.

Пресегна се и натисна бутона, с който изключи компютъра. Екраните угаснаха, изчезнаха всички светлини по пулта. Сега Играчката беше напълно бездейна. Рин се върна навън, сам затвори и херметизира люка. Обърна се към вече доста голяма тълпа от наблюдаващи го небесни хора.

— Моля ви, не ме разбирайте неправилно — гръмко започна той с поглед в дука, но за да го чуят и всички останали, — но първо трябва да се освободим от някои неприятни въпроси. Моят апарат е миниран. Всеки опит някой да влезе или да го разглобява ще завърши с взрив, който ще изкорми този Небесен Господар от носа до опашката. — Спря за миг и отново заговори: — Освен това, в главата си имам присадка, даваща ми пряка връзка с компютъра, който управлява моя апарат. Разбирате ли какво ви казвам? — Той се потупа по главата.

Дукът кимна.

— Радиовръзка, така ли?

— Точно така. Разбира се, сигурен съм, че общувам с безупречно честни хора, но трябва да подчертая възможността да изпратя мигновена заповед на компютъра да се самоунищожи. И пак ще последва взрив. За съжаление се налага да отбележа, че моята смърт също ще накара апарата да се самоунищожи. — Той пак спря за малко. — Остава ли поканата в сила, след като прецените риска за вас и вашите хора от присъствието ми във въздушния ви кораб?

Дукът и неговият съветник се спогледаха. От тълпата около тях се чу приглушено мърморене. Рин забеляза лекото кимване с глава на съветника. Дукът се обърна към Рин с напрегната усмивка.

— Разбира се, поканата остава в сила, ъ-ъ-ъ, Робин. Давам ви моята дума, че в „Господаря Мордред“ няма да ви се случи нищо лошо.

Рин беше доволен. Сега можеше да бъде сигурен, че неговият блъф е успял.

— ... и за да се справим с тази надвиснала заплаха, дойдохме да търсим вашата океанска станция, с надеждата, че бихме могли да купим технологии от Старата Наука, за да ги използваме като оръжия. Вашата станция беше последният ни шанс и не липсваха съмнения, че още съществува. Компютърните записи, в които се споменаваше за нея, са и твърде стари, и не особено богати на подробности. Някои сред нас даже бяха готови да се откажат, но... — дукът изразително вдигна ръце, — ... ето ви пред нас като живо потвърждение за съществуването на станцията.

Младежът се бе изтегнал удобно в огромно кресло. Сега изглеждаше напълно спокоен, макар че преди това бе помирилскал недоверчиво чашата с вино, поднесена от един слуга. „Не! — бе го уверил дукът. — Няма упойка! Уменията на моите хирурзи съвсем не са достатъчни, за да премахнат присадката, ако изобщо я открият, без да ви убият. Освен това, сигурен съм, че само ако усетите въздействието на упойка, ще имате предостатъчно време да изпратите на апарата сигнал за самоунищожение“. Младежът се поколеба още миг и отпи от чашата.

— Е добре — каза дукът, — разказахме ви защо се намираме във вашето небе. Ваш ред е да ни разкажете за своя дом.

— Да — добави барон Шпанг, наведе се напрегнато напред в креслото си. — Къде точно се намира?

Младежът се разсмя.

— Даже ако можех да ви заведа в Шангри Ла, страхувам се, че би било невъзможно да се договорите за нещо с Елоите.

Баронът се намръщи и погледна дука. Не по-малко озадачен, дукът каза на Робин:

— Шангри Ла? Елои? Какво искате да кажете?

Преди Робин да отговори, чу се настоятелно почукване по вратата на личната приемна на дука. В първия миг той се подразни, но веднага се разтревожи. Бе заповядал да не ги безпокоят. Значи се е случило нещо неприятно...

— Влез? — викна той и в стаята нахлу един доста задъхан техник.

— Сир, получихме съобщение от „Меча на исляма“, лично от Ел Рашад. Иска да се свърже направо с вас, сир. Незабавно.

Дукът се отпусна. Сигурно телескопите на „Меча на исляма“ са проследили обратния полет на неговия планер и са засекли и машината на Робин. Усмихна се на мисълта какво би трябвало да се върти в ума на Ел Рашад. Метален летящ апарат, който несъмнено принадлежи на Старата Наука, бе кацнал на „Господаря Мордред“. Какво би могло да означава това? Какво става? Дукът се разсмя неудържимо и каза на потящия се техник, който май бе тичал по целия път от обсерваторията:

— Кажете на преславния повелител, че в момента съм твърде зает, за да общувам с него. Ще му се обадя по-късно.

Техникът се втренчи в него, после кимна колебливо.

— Да, сир — и тичешком напусна стаята.

Все още ухилен, дукът пак се обърна към Робин.

— Та какво казвахте?

— Точно щях да ви кажа, че „Шангри Ла“ е името, дадено на убежището от обитателите му, а „Елои“ е името, което тези обитатели избрали за самите себе си. Това, разбира се, станало отдавна, когато Елоите още имали чувство за хумор.

Робин изпразни чашата си и я протегна. Слугата му наля още, без да се бави. Дукът пак не можеше да разбере казаното.

— Нещо не схващам — каза той.

— Аз също — обади се барон Шпанг. — Какво имахте предвид, като казахте, че би било невъзможно да се договорим с Елоите?

— Много отдавна Елоите се променили. До такава степен, че вече не бих ги нарекъл човешки същества.

— Но вие — отбеляза дукът, — идвате от станцията и сте човек.

— Да, но аз не съм Елои. Аз съм отклонение. Грешка.

— Моля ви, обяснете — каза дукът.

— Ще се опитам. Вижте, Елоите не се размножават, но имат доста солиден запас от сперма и яйцеклетки. Генетичен материал от Висшия стандарт, взет от самите тях още когато били хора. Елоите са безсмъртни и Шангри Ла е почти неуязвима, но винаги има вероятност от злополуки. Последната била преди точно двадесет и една години. Нарушила се херметизацията на един от люковете и част от убежището се наводнила, преди централната програма да направи нещо. Двама Елои загинали. Така че взели от запасите две яйцеклетки и ги оплодили с два от сперматозоидите. После в зародишите трябвало да бъдат вкарани цяла поредица синтетични вируси, за да променят тяхната ДНК и те да се превърнат в Елои. Но това се случило само с единия от зародишите. На другия било позволено да се развива непроменен, поради, както ми казаха, обикновена повреда в някаква част от компютърния хардуер. Смешно е, но за всяка грешка софтуерът обвинява хардуера. Но както и да е, появил съм се аз.

Робин дръпна мощна глътка от виното. Дукът погледна въпросително барона, който леко сви рамене.

— Ъ-ъ, тези Елои, щом не са хора, какво са? — каза баронът, опитвайки се да прикрие скептичния тон в гласа си, макар че дукът веднага го забеляза. Сам той трудно се справяше с недоверието си. — Да не са чудовища?

Робин помълча, преди да отговори.

— Да, в определен смисъл, но никога не бихте го помислили, ако ги видите. Те са дребни и с крехко телосложение, приличат на елфи. И са доста хубави...

— И мъжете ли, не само жените? — любопитно каза дукът.

Робин завъртя глава.

— Те не са нито мъже, нито жени. Просто Елои. Казах ви, те не се размножават. Няма половини органи. Безполови са.

Дукът се стресна.

— Кастрирали са се? Но защо? Да не са монаси?

— О, точно обратното. Въобще не можете да ги наречете аскети.

— Но защо са си причинили това?

Младият мъж пак протегна чашата си. Щом слугата я напълни, той каза:

— За да ви обясня какво са Елоите, трябва да се върнем към времето преди Генетичните войни. Според това, което са ми казвали,

убежището първоначално било изследователска станция под контрола на Обединените нации. Учените с различни специалности били там, за да наблюдават въздействието върху околната среда в Антарктика от разработването на полезните изкопаеми. Те се занимавали и с атмосферните процеси, и с дълбоководни изследвания на южните морета. После, в годините непосредствено преди Генетичните войни, станцията давала подслон на учени — предимно микробиолози, които не искали да работят за Корпорациите. По това време вече не била под защитата на Обединените нации — те отдавна се били разпаднали. Но я издържали съчувстващи богати хора, които се противопоставяли на Корпорациите. И станцията се превърнала в плаваща крепост, която могла да се крие дълбоко под водата.

В тази изолирана среда учените не били засегнати от Генетичните войни... поне физически. Докато наблюдавали разрухата след войните и опустошенията, които проектираните епидемии сеели сред остатъците от населението на света, те стигнали до извода, че човечеството е обречено. Точно тази обща безнадеждност за бъдещето на човешката раса породила идеята да превърнат себе си в ... ами, нещо друго.

— И всички тези хора решили да станат безполови? — попита барон Шпанг неразбиращо. — Трудно ми е да повярвам.

Робин се намръщи и сведе очи към чашата си. Накрая каза:

— Много ми е трудно да ви обясня точно какво представляват Елоите и как са стигнали дотук. Елоите съществуват в постоянно състояние на... — той вдигна чашата, — ... на наркоза. Но не тълкувайте това неправилно, те не са просто пияни. Така променили химията на телата си, че мозъците им непрекъснато се къпят в някои естествени вещества и те ги правят щастливи до опиянение. Но за да стигнат до това състояние, трябвало да бъдат променени и самите тела, затова нямат полови органи. Свързано е по някакъв начин с поддържането на хормоналното равновесие — хормоните, отделяни от половите органи, биха направили невъзможно това състояние. — Той погледна двамата си събеседници. — Успяхте ли да разберете?

Дукът кимна, защото вярваше, че смътно е схванал смисъла на обяснението. Тези елфи, чрез магията на Старата Наука, си бяха осигурили вечно пиянство. Изглеждаше привлекателно, но не му

харесваше идеята да се раздели с ташаците си, за да постигне блаженството.

Тази част от разказа явно мъчеше и барон Шпанг, защото той каза:

— Все пак, трудно ми е да повярвам, че всички тези хора са се съгласили да ги осакатяват хирурзите.

— Не е имало никаква хирургия — малко уморено му каза Робин. — Но вие сте прав, не всички били съгласни с промяната, която означавала завинаги да се откъснат от човечеството. Някои се опитвали да докажат, че възможностите на станцията трябвало да се използват в помощ на оцелелите от войните, колкото и безплодни да бъдат подобни опити. Тези хора, малцинството, един по един напуснали станцията, готови да срещнат рисковете на външния свят.

Всички замълчаха. Дукът стрелна с поглед барона, който замислено подръпваше брадата си.

— Е, барон Шпанг, какво бихте казал?

Баронът промълви бавно:

— Струва ми се, нашият гост ни обясни, че тези елфи не могат с нищо да ни бъдат полезни.

— Напълно прав сте — каза младежът. — Общуването с тях или по-скоро опитите за общуване с тях са истински кошмар. Аз най-добре зная това, опитвал съм години наред. А и не бихте могли да стигнете до тях по никакъв начин. Убежището е под леда някъде из шелфа, даже аз не зная точно къде. Компютърът в моя апарат знае, но няма да ви свърши работа. Приятели мои, забравете елоите, защото и без това вече имате каквото ви трябва.

— Наистина ли? — обади се дукът.

— Ами да — ухили му се младежът и протегна чашата си за още вино. — Имате мен. Оръжията в моя апарат — под мой контрол, са достатъчни да се справим с онзи тайнствен Небесен Господар, който ви вдъхва такъв страх.

Дукът го погледна недоверчиво.

— И защо имате желание да ни помогнете?

— Защото ми давате средството да избягам от Елоите и досадното им убежище. Най-после ще бъда свободен!

Озадачен, дукът каза:

— Но нали си имате средството. Онзи апарат.

Робин поклати глава.

— Не е с голям обсег. Но вашият въздушен кораб може да пренесе и него, и мен на север и обсегът му няма да е пречка. Обаче това е само част от моята цена.

Дукът се наведе напред в креслото си.

— А мога ли да попитам каква е останалата част?

— Първо, искам дрехи като вашите... и сабя — настоятелно каза младежът.

Дукът бе очаквал всичко друго, но не и това.

— Искате... дрехи?

Робин посочи своя цял комбинезон.

— Толкова е скучен в сравнение с вашите облекла. Вие тук имате стил, съвсем като в „Приключенията на Робин Худ“!

— Като в какво? — тъпо попита дукът с поглед в барона, но и той явно не разбираше молбата на младежа.

— Няма значение. Само ми дайте от вашите хубави дрехи, една сабя и...

Той се запъна смутено и гласът му замря.

— И какво? — попита го дукът.

Лицето на младежа почервения.

— Казах ви, на двадесет години съм и целия си живот прекарах с Елоите в онова убежище. А нали Елоите са безполови...

На дука му трябваша няколко секунди да разбере за какво му говори, после се разсмя.

— А, искате жена! — Но му хрумна друга мисъл и той добави: — Или предпочитанията ви са към другия пол?

Младежът се изчерви още по-силно.

— Не. Всичко, от което имам нужда, е една жена. Предполагам, сред вашите поданици има и проститутки.

Дукът потри брадичката си.

— Да, момчето ми, така е. Всъщност в „Господаря Мордред“ те май са прекалено много. Но като наш почитан гост и съюзник заслужавате нещо по-добро от обикновена проститутка.

— О, нима?

Явно бе събудил интереса на младежа.

— Да, струва ми се, че зная идеалната жена за вас. Тя е аристократка. По-точно, принцеса. — Дукът отново гръмко се разсмя.

ГЛАВА ШЕСТА

— Сериозно ли говорите, господарю? — попита барон Шпанг. — Да дадете дъщеря си на този... на това чудато същество.

— Ама разбира се! — безгрижно отвърна дукът. — Време е да си заслужи прехраната.

Бяха само двамата в приемната на дука. Доста пийналият младеж бе придружен до луксозен апартамент, чийто дотогавашен притежател беше изхвърлен набързо. Баронът крачеше из стаята, имаше угрижен вид.

— Сир, не разбирам защо. И най-обикновена мръсница би задоволила сексуалните му апетити. Искам да кажа, че още не знаем даже дали ни казва истината. Освен това, той е земен жител. Кой знае какви болести би могъл да носи в себе си. Бихте изложили на риск живота на принцеса Андреа.

— Лесно е да се види, че той не е обикновен земен жител — каза дукът. — А онова негово убежище е било изолирано от човешката раса още отпреди Генетичните войни.

— Той го казва — отбеляза баронът.

— Склонен съм да допусна, че говори истината. Онзи негов апарат не е зрителна илюзия, нали? И ако застане на наша страна, всичко се променя. Но проблемът е, че трябва да зная дали мога да му се доверя. Искам да е в моята власт, и то напълно. Точно Андреа трябва да постигне това. Ето един здрав млад мъж, който — ако казва истината — е израсъл в свят, лишен от жени. Представи си само отчаянието му! И си представи има ли изобщо шанс срещу Андреа — поразително красива, а е и най-коварната кучка, която съм виждал, даже в сравнение с моята съпруга. Уверявам те, само часове ще й трябват, за да стане той неин безпомощен роб.

Баронът спря и зарови пръсти в брадата си.

— Е да... може би. Но какво ще каже самата принцеса Андреа? Може би няма да е склонна към, ъ-ъ-ъ, интимна връзка с този чужденец.

Едната вежда на дука се вдигна.

— О, я стига, скъпи ми бароне — протяжно измърмори той. — Познаваш дъщеря ми. Само като види този екзотичен красив младеж с великолепно телосложение и ще й потекат лигите. Той е безкрайно интересен в сравнение със сегашната сбирщина нищожни нейни приятелчета. Не, не мисля, че ще откаже да ме подпомогне. Пък и няма да има възможност за избор.

— Няма да направя това! — изкрещя Андреа.

— О не, котенцето ми, ще го направиш. И още как! — спокойно каза дукът.

— Да се любя с някакъв си мръсен земен червей? Никога!

Бузите ѝ пламтяха от гняв, колкото и да беше смешно, тя тупна с крак по пода. Дукът я наблюдаваше безстрастно от дълбините на креслото си.

— Казах ти вече, скъпа, той не е някакъв си земен червей. И доброто му отношение към нас е жизнено важно. За мен. За тебе. За всички нас. Но не мисля, че ще го направиш насила. Момчето е много хубаво.

— Хич не ми пука колко е хубав! Няма да проституирам заради тебе!

— Тогава смятай, че проституираш заради себе си, котенце!

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Искаш да се върнем на север. С този младеж и неговата летяща машина вече имам сили да се противопоставя на Ел Рашад и останалите. Но искам да знам, че мога да се доверя безусловно на младежа и че ще направи каквото му кажа. Не мога да го накарам насила, вече ти обясних защо. И затова имам нужда от тебе, мила моя. Ако успееш, ще ти бъда много благодарен. Ще имаш всичко, което твоето извратено малко сърчице поиска, стига да е по силите ми да ти го дам.

Лицето на Андреа се смекчи, но в очите ѝ нямаше доверие.

— Обещаваш ли, татко?

— Кълна се в честта си.

Тя презрително изпръхтя — поведение, отбеляза дукът, което бе усвоила още докато пълзеше по коленете на майка си — но каза:

— Преди да реша, искам да видя този земен червей.

— Но разбира се, котенце...

Дукът се канеше да повика Шпанг, за да я съпроводи до стаята на младежа, но се появи още един техник. Дукът знаеше причината за идването му.

— Пак ли Ел Рашад? — осведоми се той.

— Да, сир. Според съобщението, той лично ще дойде в „Господаря Мордред“. До един час. Искате да говорите с вас по неотложен въпрос.

Дукът се усмихна.

— Добре, добре... Ще трябва да извадим от шкафовете най-хубавото ни сребро. — Обърна се към дъщеря си. — Виждаш ли колко важен е нашият млад гост? И колко е важно ти и той да станете... хм, добри приятели?

Тя кимна.

— Още сега ще отида да го видя и ще ти кажа решението си.

Рин, или Робин, както вече се наричаше, лежеше лениво на широкото четирикракo легло и отново прекарваше пред мисления си поглед събитията от последните часове. Животът му се беше преобърнал по толкова чудноват начин, че донякъде се съмняваше дали някоя от неговите лукави програми не го е подмамилa в наркотичен сън, в който преживява своя любим стар филм. Сега беше облечен в зелен клин, черни обувки от мека кожа, бяла копринена риза и червена куртка с издути ръкави. До него на леглото имаше сабя в ножница, прикачена към широк кожен колан. Дръжката беше украсена с плетеници от сребърен филигран. Е, признаваше, че дрехите са неудобни, но промяната след синтетичните тъкани възбуждаше приятно.

Още влизането в Небесния Господар предизвика вълнение, а и малко страх. Знаеше, че се държи като играч в хазартно залагане — пазеше го само неговата лъжа — но какво друго можеше да направи? Да включи отново програмата на Играчката, за да го отмъкне обратно във вечната скука на убежището? Не, по-добре да рискува живота си с надеждата, че най-после ще се отърве от Елоите.

Не знаеше какво да очаква от вътрешността на Небесния Господар. Неговите обучаващи програми съдържаха информация само до годините непосредствено след Генетичните войни, когато се

появили Небесните Господари. После радиовръзките се разпаднали, защото някои гъбички били създадени специално за унищожаване на електронно оборудване. Знаеше какво са представлявали някога Небесните Господари — били Небесни Ангели, огромни, въздушни кораби, създадени с хуманитарни цели. Служели за летящи спасителни центрове в случай на бедствие — природно или причинено от човека. Били претъпкани с аварийни запаси и имали обширни спални, затова можели бързо да предоставят помощ и подслон на оцелелите от наводнения, земетресения, урагани и големи генетични „злополуки“ (Генетичните корпорации понякога правели грешки). Много от тях също били използвани като евтино превозно средство за Третия свят. След Генетичните войни навсякъде по света различни групи се сражавали за тях, в отчаяните си опити да избягат от епидемиите и другите страхотии на генното инженерство, които неудържимо върлували по планетата. Когато се разнесъл димът от битките, власт над Небесните Ангели естествено имали най-безмилостните насилници и това предопределило следващите събития. Небесните Ангели изчезнали, вместо тях се появили Небесните Господари, които скоро наложили игото си на нещастниците без късмет, все още живуркащи на земята.

След като се убеди, че Играчката е здраво вързана с въжета за външния корпус, Рин слезе в „Господаря Мордред“ и първото му впечатление беше, че всичко едва не се разпада. Люкове, стълби, асансьори, коридори — всичко беше поправяно и кърпено отново и отново през годините. Видяното по нищо не приличаше на картините от Небесните Ангели, които му показваше една от историческите програми. В тях се виждаха само блестящи коридори и безупречно работещи висши технологии. Но нямаше от какво да се учудва. В края на краищата онези картинки бяха отпреди четири века, а оттогава „Господарят Мордред“ очевидно бе претърпял множество преめждия.

Онези картини не му бяха дали представа и за огромните размери на Небесния Господар. Колкото и голям да изглеждаше отвън, вътре като че беше още по-вместителен и просторите на убежището му се струаха направо нищожни. Спускането с асансьора между внушителните газови секции беше смешно дълго (но пък и асансьорът не се движеше никак бързо, а на три пъти спря без никаква явна причина). Най-после вратите на асансьора се дръпнаха и откриха

широка площадка, на която се бе събрала тълпа и имаше четириколка с впрегнати в нея две големи животни, в които Рин разпозна коне. Тълпата закрепця и тръгна напред, когато дукът и останалите се появиха от асансьора. Редица воители препречваха пътя ѝ с алебардите си. Хората в тълпата вдигаха юмруци и гръмко изричаха ругатни. Рин се досети, че са насочени към дука. Не виждаше причина да се отнасят за самия него, беше сигурен, че новината за пристигането му още не е стигнала до населението на въздушния кораб.

Дукът се качи в откритата четириколка и махна на Рин да го последва. Докато Рин сядаше до него, дукът каза сухо:

— Моите верни поданици проявяват привързаността си към мен.

Рин жадно оглеждаше тълпата, надяваше се за първи път да види истинска жена, но всички така се бяха увили в шалове и качулати наметала, че беше невъзможно да определи пола на когото и да било. Както се взираше в тях, облачетата пара от викащите усти му показаха колко студено е в Небесния Господар. От излизането си от топлатата утроба на Играчката беше твърде възбуден и напрегнат, за да усети истински вцепеняващата разлика в температурата. Ясно беше, че и да има отоплителна система в „Господаря Мордред“, тя не работи както трябва.

Щом и другите се качиха в четириколката, кочияшът припряно подкара конете. Започна друсането по покритата със слама неравна повърхност, воитите подтичваха зад тях. Навлязоха в коридор, който се разшири до закрыта улица с магазини и кръчми. Рин се захласна по тях, макар че преминаването им бе съпроводено с подигравателни кръсъци и свиркане. Дукът махаше снизходително, сякаш приемаше поздравления.

Рин неспирно се оглеждаше за жени и като че забеляза няколко, но не беше сигурен. Много по-лесно му бе да види децата с най-различен ръст, но за тях също не можа да каже момчета ли са или момичета, толкова дрехи бяха навлекли по себе си.

В края на пътуването още веднъж влязоха в асансьор, но този път за малко, и се изкачваха. Излязоха в свят, напълно отличаващ се от онзи долу. Широките коридори бяха облицовани с хубаво полирани дървени плоскости, по които се виждаше изящна резба, а добре облечените хора по пътя им проявяваха подчертана почтителност към дука. И за радост на Рин две от фигурите, дори и увити в тежки

наметала, бяха несъмнено женски. Искаше да се позадържи и да ги огледа по-отблизо, но дукът го подкани да продължи.

Накрая влязоха в част от „Господаря Мордред“, несъмнено отредена само за дука, защото беше най-богато обзаведената от всичко, видяно досега от Рин. Предположи, че вече се намират в носа на огромния въздушен кораб и това се потвърди, когато за кратко минаха през тронната зала към приемната на дука. Извивката на големите прозорци, които се издуваха навън и нагоре към тавана подсказа на Рин, че залата е някъде под носа на кораба.

Бе се опитал да си припомни каква е основната причина да правят Небесните Ангели толкова обемисти — нещо, свързано с увеличаването на подемната сила. Ако направите въздушния кораб два пъти по-голям, способността му да се издига нагоре се увеличава не само два пъти. Подемната сила нараства в нещо като геометрична прогресия спрямо размерите на кораба. Тези размишления го накараха да попита дука как успяват да си набавят нови количества хелий. Отговорът не му прозвуча успокояващо — по-голямата част от хелия на „Господаря Мордред“ била отдавна загубена и затова повечето газови секции съдържали водород, получаван тук, в кораба. Рин съвсем ясно разбираше, че докато хелият е инертен газ, водородът е запалим. Всъщност в момента се намираше в грамадна летяща бомба.

Чукане на вратата го изтръгна от размислите.

— Влез — викна той, като очакваше да е още един слуга с още някакви подаръци от дука.

Щом вратата се отвори, той подскочи на леглото. Не влизаше слуга. Беше жена. Момиче. С лице на ангел. И когато хвърли наметалото си настрана, той видя, че и тялото ѝ е на ангел. Не, бързо размисли той, не на ангел. Няма ангел, който би показвал толкова дръзко разкошното си тяло. Еротичните програми в убежището бледнееха в сравнение с нея.

Тя му се усмихна и Рин усети как се сторецвяват ушите му.

— Приветствам почитаемия гост на моя баща — каза тя. — Аз съм принцеса Андреа. Моят баща изрази желанието си вие и аз да станем добри приятели. — Тя замълча и... дали му се стори или тя наистина бързо плъзна погледа си по цялото му тяло? Накрая каза: — И аз имам същото желание.

— Настоявам да доведете пред мен вашия посетител от станцията на Старата Наука. Искам да го разпитам.

Седнал на трона си, дукът гледаше Ел Рашад отгоре надолу. Мюсюлманският Небесен Господар седеше намръщен на възглавница, която дукът умишлено нареди да поставят точно пред трона му. „Мина времето, когато можеше да настояваш“, каза си дукът удовлетворено. А гласно каза:

— Моят гост си почива в момента и не може да бъде безпокоен. Ако имате някакви въпроси към него, ще бъда щастлив да му ги задам при първата появила се възможност.

Ел Рашад трудно овладяваше яростта си. Произнесе с глух глас:

— Забравяте, че имаме споразумение. Казвате, че този апарат и неговият пилот са от станцията, която търсим. Следователно длъжен сте да споделите каквато информация имате за местоположението ѝ, с мен... и другите ни съюзници, разбира се.

Дукът се отпусна назад в трона си.

— Ако знаех къде се намира станцията, естествено бих споделил тази информация с вас, но аз не знам. Нито пък моят посетител знае. Само компютърът в неговия апарат знае.

— Това ви е казал, но как можете да сте сигурен, че ви казва истината?

— Доверявам се на интуицията си.

— Уверен съм, че интуицията ви е безпогрешна! — гласът на Ел Рашад беше напоен с отрова. — Но би било разумно да приложим мъчения спрямо този човек, за да потвърдим прозренията ви.

— Съществуват някои сложности, които не позволяват прилагането на подобни методи.

— Тогава нека аз да се заема с него. Гарантирам, че никаква тайна няма да е останала у него, след като моите инквизитори са си свършили работата.

— Благодаря ви за великодушното предложение — каза му дукът, — но аз наистина не вярвам да има полза от това. Той твърди, че станцията е в подходящо положение дълбоко под ледената покривка на шелфа. Недостъпна е.

— Той бил казал! — присмя му се Ел Рашад. — Но ако е вярно, нека го използваме като заложник. Ще го принудим да изпрати от

апарата си съобщение до своите хора — че ще бъде убит, ако те не се съгласят да излязат на повърхността и да преговарят с нас.

Дукът въздъхна. Нямаше намерението да си губи времето в опити да му описва онези Елои. Погледна за миг четиримата облечени в черно воители, съпровождали Ел Рашад. Зад тях от двете страни на вратата стояха по двама от собствените му хора. Знаеше, че Шпанг и цял взвод стражи чакат наблизко. Пое дълбоко дъх и каза:

— Това просто няма да е необходимо. Разрушителната мощ на летящата машина е достатъчна, за да победим Небесния Ангел и неговата флотилия от пленени Небесни Господари.

— Откъде знаете? — не мирясваше Ел Рашад.

— Нейният пилот ме увери в това и аз му вярвам — каза дукът. — Така че предлагам да прекратим търсенето на станцията, да се върнем на север и да открием Небесния Ангел. И да го унищожим.

— Не! Няма да рискувам всичко заради една несигурна случайност. Как можете да се доверите на този човек? Защо би поискал да ни помогне?

Дукът се прокашля и отговори:

— Ами, всъщност, той се съгласи да помогне на мен, скъпи ми Ел Рашад. Сключихме сделка. Той доста спешно се нуждаеше от някои, ъ-ъ-ъ, услуги и аз се оказах в състояние да му ги осигуря. — „Поне се надявам да е така!“, неспокойно помисли дукът.

Погледът на Ел Рашад го стрелна заплашително.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Казвам ви, че „Господарят Мордред“ в този момент се оттегля от вашата експедиция. Тръгвам на север да търся Небесния Ангел. Разбира се, вие и другите Небесни Господари сте поканени да се присъедините.

Тялото на Ел Рашад се вцепени, от погледа му вече лъхаше на смърт. Дукът усещаше безумния му гняв както се усеща топлината от запалена камина. Дългите секунди се точеха една след друга. Дукът се досещаше какво желание измъчва Ел Рашад в този миг — да заповяда на воините да го убият. Но дали омразата и яростта му бяха толкова силни, че да прежали собствения си живот заради удоволствието да види как ще насокат дука на мръвки? Най-после Ел Рашад се отпусна и дукът усети, че опасността е отминала.

— Много добре — меко каза Ел Рашад, — да бъде както казвате. Всички ще ви последваме на север. — Той стана. — Коранът предупреждава правоверния да не се сприятелява с юдеите и християните. Трябваше по-смирено да се вслушам в Словото на Аллах. Но занапред така ще постъпвам.

Докато той излизаше от тронната зала, последван от придружителите си, дукът упорито се бореше с напирания почти истеричен смях.

Новите дрехи на Рин лежах на куп до леглото. До тях бяха дрехите на Андреа. А самата Андреа спеше до него в леглото. Рин също поспа малко след необуздания и продължителен секс до изтощение, но сега пак беше възбуден. Притисна се в тялото ѝ. Тя въздъхна, но не се събуди. Той искаше да дръпне завивките и да огледа тялото ѝ, докато тя спи, но беше твърде студено. Вместо това плъзна ръката си и покри с длан лявата гърда на момичето, докато си припомняше какво правеха двамата...

Сексуалните му игри с безтелесните призраци от програмите не го предпазиха от изненадите на истинското преживяване. Отначало бе твърде неловък, твърде превъзбуден, за него първият им акт свърши почти веднага. Тогава тя пое играта в свои ръце. Първо го възбуди, после с вещица, която го учуди и потресе, отново и отново го довеждаше до ръба и всеки път успяваше да отложи сякаш неизбежното. Когато най-накрая го яхна и му позволи да стигне до оргазъм, усещането бе толкова силно, че главата му едва не се пръсна. И когато след кратка почивка пак се любиха невероятно за трети път, Андреа му показа такъв опит в секса, че сигурно отдавна мъртвите създатели на неговите еротични програми биха пощурели от завист. Ясно, не ѝ беше за първи път...

„А сега какво?“, запита се той. Всичко зависеше от Играчката. Какво ще се случи, когато я включи пак, след като „Господарят Мордред“ премине установените граници на позволената за апарата територия? Дали Играчката автоматично ще се върне в пределите на територията или ще се задоволи да изпълнява заповедите му, щом вече са напуснали определеното от програмата пространство? Рин не би си позволил да рискува. Налагаше се да опита препрограмиране на компютъра, докато Играчката е изключена, стига в „Господаря

Мордред“ да се намират необходимите инструменти. Ако се провали, Играчката ще бъде безполезна и на свой ред и той ще се окаже безполезен за дука.

Но всичко това е в бъдещето. А засега нека се радва на настоящето, което не бе се надявал да преживее някога. Той нежно притисна гърдата на Андреа.

— Събуди се, принцесо, събуди се...

ГЛАВА СЕДМА

Джан се размърда. Усещаше приятна топлина между бедрата си. Простена от удоволствие. Полека изплуваше от дълбините на съня, радостта ѝ също се събуждаше — Сирай се беше върнала най-последно при нея. „Сирай...“, прошепна тя. Отвори очи. И хлъцна, щом видя кой е.

Майлоу.

Майлоу, точно какъвто го помнеше. Плешивата глава. Едното око синьо, другото сиво. Наглата усмивка...

Беше коленичил гол между краката ѝ. Пенисът му беше станал огромен от ерекцията. Бе набрал нощницата нагоре до кръста ѝ, а пръстите му я галеха между краката. Усмиваше ѝ се. Тя видя, че под другата си ръка беше притиснал собствения си череп. Проблясваше с примигваща, електрически синкава светлина. Върна погледа си от черепа към лицето на Майлоу. Той каза: „Здрасти, Джан, пак съм тук... благодарение на тебе“.

Джан изпищя.

Майлоу изчезна.

Писькът още отекуваше в ушите ѝ, Джан се намери седнала в леглото. Нощницата ѝ не беше вдигната до кръста. Нямахме ни следа от Майлоу и неговия череп. Беше сама.

— Мамо?

Тя трепна в тревога. Саймън я викаше от стаята си до нейната. Гласът му беше уплашен. Нейният писък го беше събудил. Тя се насили да стане от леглото, очакваше всеки миг Майлоу, пак да се появи. Постоя неподвижно, трепереше. „Това беше сън... само един глупав сън“, каза си тя.

— Мамо! Къде си?

С тракащи зъби тя стигна до вратата на спалнята и я дръпна.

— Включи осветлението! — заповяда тя.

Саймън седеше в леглото си, очите му се бяха разширили от страх. Изглеждаше толкова уплашен и незащитен, че собствените ѝ

страхове начаса се изпариха. Едва сега напълно се убеди, че това е бил само сън.

— Няма нищо лошо, Саймън — успокои го тя, докато вървеше към него. — Сънувах страшен сън. Кошмар. Няма за какво да се тревожиш. Жалко, че те събудих.

Тя седна на леглото и го погали по косата. Минаха няколко минути, преди той да се успокои достатъчно, за да легне. И още няколко минути, докато заспи.

Джан тихо се върна в своята стая и застана замислена пред заключения шкаф, в който заедно с други предмети държеше черепа на Майлоу. Накрая се реши, намери ключа и го превъртя. Поколеба се, преди да отвори вратата, почти очакваше да види черепа, светец в синьо. Но когато дръпна вратичката, черепът си беше какъвто винаги е бил. Пресегна се към него предпазливо, опитваше се да избегне присмехулния му поглед. Представи си снизходителния глас на Майлоу: „Бедничката ми малка амазонка. Толкова далече стигна, но дълбоко в душата си оставаш суеверна дивачка от Минерва, уплашена от мрак и призраци“.

Тя излезе от стаята си и забърза по коридора. Биолампите в коридора светваха заедно с движението ѝ, а когато минеше край тях, угасваха. Босите ѝ крака стъпваха беззвучно по меката настилка на пода.

— Случило ли се е нещо? — Беше Карл.

— Нищо особено — рязко отговори тя.

Вървеше по плетеницата от коридори, докато стигна изхода към малка външна наблюдателна площадка. Мина през вратата. В далечината забеляза светлините на „Ароматния бриз“.

— Карл, дръпни капака на площадките.

— Джан, това не е разумно. Навън температурата е само дванадесет градуса над нулата, има силен насрещен вятър. Не си облечена достатъчно добре за такива условия.

— Няма значение, искам да дръпнеш капака.

Прозрачното покритие се вдигна нагоре и откри площадката. Напорът на ледения въздух едва не събори Джан. Тънката нощница заплююща около тялото ѝ, от очите ѝ веднага потекоха сълзи. С мъка се издърпа до парапета и запрати черепа на Майлоу в тъмнината. Няколко секунди следеше падането му, опита се да го различи, докато се

смаляваше в далечината, накрая се прибра вътре. Зад нея капакът се плъзна на мястото си и прегради пътя на вятъра.

Стоеше в коридора премръзнала, благодарна беше на Карл, че не се обажда. Смяташе да се върне в жилището си, но се поддаде на внезапно хрумване и тръгна към стаите на Сирай. Почука леко на вратата.

— Сирай? Аз съм, Джан.

Когато Сирай отвори вратата, Джан видя колко подути от съня бяха очите ѝ. Сирай се беше променила много, откакто Джан я видя за първи път. Лицето ѝ отслабна, имаше измъчен вид и като че бързо приближаваше зрелия външен вид на Висшия стандарт, макар че това би трябвало да стане след десетилетия. Но все още изглеждаше прекрасна в очите на Джан, която я обичаше. Сирай се намръщи насреща.

— Късно е...

— Съжалявам, трябва да говоря с тебе. Може ли да вляза?

Сирай мълчаливо се дръпна и Джан влезе. Сирай ѝ махна да се настани в едно кресло и отиде да седне на леглото си, скръстила с усилие ръцете си, сякаш ѝ беше студено.

Джан ѝ разказа за съня си, който бе започнал с нея — Сирай и беше завършил с кошмар. Каза на Сирай какво е направила с черепа.

— Добре — промърмори Сирай и добави: — А сега трябва да доведеш работата докрай — да се отървеш и от онова „нещо“!

Начинът, по който говореше за Саймън, като че събра на голяма болезнена топка червата на Джан.

— Сирай, в него няма нищо от Майлоу. Не е белязан, аз зная това. Той е само едно малко момче. Моят син, Саймън. Нищо друго...

— Това твърди твоето съзнание, но подсъзнанието ти знае повече и затова е бил този сън с връщането на Майлоу — каза Сирай. — В това момче определено нещо не е наред. Ами виж ръста му. Още не е на две години, а ходи и говори като петгодишен. Той е генетично чудовище.

— Не е вярно — възпротиви се Джан, колкото и да подозираше, че истината е точно такава. — Нали отново и отново го подлагам на прегледи — тихо добави тя.

— Не по-зле от мен знаеш — онези медицински машини не са предназначени за съставяне на ясна и пълна генетична карта. Могат да поправят генетични отклонения на съвсем елементарно равнище. Ако

в Саймън има генетично наследени черти от Майлоу, а аз съм сигурна в това, машината очевидно не може да разпознае този факт.

— Не, не, няма да ти повярвам. Няма доказателства. Майлоу се е превърнал в твоя мания. Ти го обвиняваш за всичко, което ти се е случило.

— А нямам ли право? Ако Майлоу не се беше появил в нашия морски комплекс и не беше убедил съвета да се преместим по-близо до брега, нямаше да бъдем нападнати от „Господаря Панглот“, нямаше да ме пленят и нямаше накрая да попадна в ръцете на японците.

Тя затвори очи и тръпка премина по цялото ѝ тяло. Джан се задъха от жалост към нея. Сирай никога не беше споделяла подробности за това, какво са правили с нея през дългите седмици в „Ароматния бриз“, но от разказите на други жени, преместени там от „Господаря Панглот“, Джан си състави ясна представа що за мъки е трябвало да изтърпи. Тя стана и се премести на леглото до Сирай, прегърна я през раменете. Уплаши се — толкова костелива ѝ се стори Сирай под нощницата. Беше твърде отслабнала.

— Забрави Майлоу — настоя Джан. — Опитай се да забравиш всичко случило се с тебе. Това е минало. Мисли за бъдещето. Мисли за мен.

— За тебе? — Сирай отвори очи и се вгледа в нея.

— Имам нужда от помощ, Сирай. Не мога да свърша всичко сама. И съм толкова самотна.

— Нали имаш онези твои мъже от Минерва.

Още една от причините за раздора помежду им.

На Сирай беше крайно неприятно присъствието им в Небесния Ангел, въпреки че не бяха обикновени мъже, а от Минерва.

— Те са много мили, особено Киш и ми помагат с какво ли не, но не мога да разчитам на тях да поемат някое от моите задължения. Природата не ги е създала за водачи.

— Ако ги беше създала, нямаше да са от Минерва, нали? — присмехулно каза Сирай.

Джан преглътна подигравката.

— Имам нужда от тебе, Сирай.

— А защо мислиш, че аз съм водач по природа?

— Ти си силна — „По-скоро беше“, тъжно помисли Джан. — Нужна ми е тази сила. Иначе няма да мога да продължа сама. Толкова

по-трудно е от очакванията ми.

С потискащ цинизъм Сирай отбеляза:

— Да спасяваш света винаги се оказва трудно.

— Не се опитвам да спасявам света. Не съм толкова изкукала. Само се опитвам малко да подобря всичко... да покажа на хората, че може би още имаме шанс да се справим с пустошта, ако работим заедно.

— Но засега само накара всички да се обединят срещу тебе. Всички те мразят — небесни хора, земни хора, цялата сган. Не разбирам защо не се отървеш от всички.

— Да не мислиш, че не ми се иска — каза Джан и въпреки усилията на волята си заплака.

Усети ръката на Сирай да я прегръща и да я притиска силно. Това я учуди и я зарадва. От толкова отдавна Сирай не бе проявявала нежност. Джан се разплака по-силно. Чу и Сирай да плаче. Ридаеха, вкопчени една в друга. След доста време Джан чу приглушения глас на Сирай:

— Джан, съжалявам. Държах се ужасно с тебе. Прости ми.

Джан се дръпна назад и я погледна в очите.

— Няма какво да ти прощavam. Обичам те, Сирай.

Сирай се усмихна слабо.

— И аз те обичам. Ела... ела при мен.

Тя свали през глава нощницата си. Джан се стресна от хлътналите ѝ ребра, но радостта ѝ надделя. Тя също свали нощницата си и жадно потъна в прегръдката на Сирай.

Джан се събуди, питайки се защо ли е толкова щастлива. Спомни си, усмихна се и протегна ръце към Сирай. Но не я намери. Джан отвори очи. Беше сама в леглото. Предположи, че Сирай е в банята. В този миг до съзнанието ѝ стигна лекото, но настоятелно чукане на вратата. Поколеба се, стана, навлече нощницата си и отвори. Беше Киш. Когато тя се показа на вратата, по лицето му се изписа облекчение.

— Госпожо...

— Здравсти, Киш. Сирай ли търсиш?

— Не, търсех вас. Стана нещо, ъ-ъ, лошо.

Тя сграбчи ръката му.

— Със Саймън ли? Със Саймън, нали? Какво му се е случило?
Примигвайки от болка в ръката, Киш каза:

— Ранен е, но няма нищо страшно. Сложихме го в медицинска машина и тя казва, че е добре.

— О, Майко Богиньо! Заведи ме при него. Какво стана?

— Ами не знаем — отговори Киш, докато почти тичаха по коридора. — Значи, Шан ги намерил, когато влязъл със закуската за вас и Саймън.

Джан се закова на място и се извъртя към него.

— Кой тях!

Киш сгърчи лице страдалчески.

— Саймън... и Сирай. Тя е мъртва.

— Мъртва? Как така? Не може да е мъртва!

Джан вече мислеше, че пак е потънала в ужасен сън като миналата нощ.

— Мъртва е, госпожо. Значи и нея сложихме в медицинска машина, а пък тя казва — мъртва е от три часа и половина и мозъчните увреждания не можело да се върнат назад.

— Не!... Не...

Но това е смешно. Сирай не може да е мъртва. Нали само преди часове се любиха...

— Прободена е в сърцето.

— Кой по дяволите е могъл да я прободее? — Хрумна й страшна мисъл. — Някой да е проникнал в кораба ли? Някой от другите кораби?

Мрачният Киш поклати глава отрицателно.

— Не. Саймън трябва да го е направил. Друго не може да е станало.

Тя едва не се засмя.

— Саймън ли? Е, сега вече знам, че това е някакъв смахнат сън.

— Защищавал се е, госпожо. Сирай май е опитала да го заколи, както си е спял.

Коленете й омекнаха. По страшен начин всичко си идваше на мястото. Това не беше сън.

— Да вървим! — дрезгаво заповяда тя.

Тръгнаха по коридора.

— Кажи ми, какво е станало според тебе?

— Шан ме повика веднага. И Саймън, и Сирай лежаха на пода в спалнята. Саймън беше по лице върху нея. А ножът беше забит до дръжката в гърдите ѝ. Много кръв имаше. Като вдигнахме Саймън, видяхме разрез на гърлото му. Но слава на Майката Богиня, артерията не беше срязана.

Джан сякаш виждаше как Сирай я е оставила в своето легло, уверена, че напрегнатият акт я е изтощил и потопил в дълбок сън. Взела е нож и е отишла в спалнята на Саймън. Прерязала е гърлото на нейния спящ син, в обърканото си състояние е вярвала, че прави добро на Джан. Ужасеният Саймън се е събудил и... и какво? Приклецил е китката на Сирай, преди тя да удари пак, изтръгнал е ножа от ръката ѝ и в сляпата си паника го е забил в сърцето ѝ? Но откъде у него сила да направи такова нещо? Да, беше много едър за възрастта си, а Сирай беше съвсем отслабнала, но все пак това изглеждаше прекалено. А той беше толкова кротко малко момче. Не би могла да си представи такава реакция, даже ако по инстинкт е разбрал, че Сирай, която той обожаваше въпреки студенината ѝ към него, се е опитала да го убие. Не, би трябвало да се е самоубила. Отвращението от собствената ѝ постъпка я е сломило и тя е забила ножа в сърцето си. Пък и какво друго обяснение би могло да има?

Нямаше какво да се прави, засега ще трябва да остави настрана тези въпроси. В момента имаше по-важни неща, за които да се тревожи. Бяха стигнали до лазарета. Заемаше обширна площ и беше предназначен за обслужване на стотици спешни случаи едновременно. Имаше цели редици от медицински машини и легла за оздравяващите. Джан усети миризмата на носещите се във въздуха бактерии, създадени да нападат и унищожават който и да е вреден микроорганизъм. Видя Шан, който стоеше до една медицинска машина недалеч от изхода. Беше намръщен.

— Няма промяна, госпожо — каза ѝ той.

Медицинската машина представляваше полупрозрачен пластмасов цилиндър, излизащите от него проводници и тръби потъваха в пода, и в ниския таван. Тя погледна вградения в цилиндъра екран. На него бяха изписани основните показатели за състоянието на Саймън. Тя сви вежди. Не можеше да разбере по-голямата част от информацията, но виждаше, че пулсът на Саймън е спаднал до 30 удара в минута, а температурата му бе ненормално ниска — около 30

градуса. Но ударите на сърцето му бяха равномерни и силни, а кръвното налягане — нормално. Тя се обърна и погледна въпросително Шан.

— Как го лекуват?

Шан се пресегна и натисна клавиш на пулта под екрана.

— Вижте... машината излекува разреза на шията му и му преля половин литър кръв. Инжектира му и обичайните антибактериални, антивирусни и антигъбични вещества. Засега предписа само това лечение.

Джан се замисли. Като че раните на Саймън са само повърхностни, но тогава защо са толкова ниски честотата на пулса и температурата?

— Но какво му е? В съзнание ли е? — неспокойно попита тя.

Вместо отговор Шан натисна друг клавиш под екрана. Появи се думата ДИАГНОЗА, а под нея текст: „Пациентът е в дълбока кома, причината е неизвестна. Енцефалограмите показват рязко спадане на мозъчната активност, но не се откриват никакви увреждания на мозъка. Обмяната на веществата като цяло е силно забавена, но състоянието на пациента не му причинява никакви вредни последствия. Следователно няма непосредствена опасност за здравето на пациента“.

Тя прочете два пъти диагнозата, която с нищо не намали объркването ѝ. Погледна първо Шан, после Киш.

— Но що за диагноза е това? Защо проклетата машина не показва какво му е на Саймън?

Шан сви рамене безпомощно.

— Госпожо, машината не знае какво му е на Саймън. Според нея при него всичко е наред.

— Всичко му е наред, така ли? — горчиво каза Джан. — Той е в кома, студен е и мозъчната му дейност е почти незабележима, а тази тъпа машина ми разправя, че всичко му било наред! — Тя вдигна поглед към тавана. — Карл! На линия ли си? Слушаш ли?

— Да, Джан.

— Включи се в програмата на тази машина и ми кажи дали работи както трябва. Ако не, ще преместим Саймън в друга.

Карл отговори без забележима пауза:

— Няма отклонения нито в софтуера, нито в хардуера.

— Но как е възможно това? — настояваше Джан. — Саймън очевидно не е в нормално състояние!

Карл каза безстрастно:

— В границите на програмата на тази машина Саймън не е болен. Това, че тя не може да обясни състоянието му, не е признак за повреда.

Джан изръмжа и притисна с юмруци слепоочията си.

— Моят син е в безсъзнание. Той е в шок, ето каква е работата. В дълбок шок. Реакция към случилото се снощи...

— При него не се забелязват никакви симптоми на шок — неумолимо отбеляза Карл. — Нито пък се намира в кататонично състояние. Кататонията е остра форма на шизофрения и тогава медицинската машина лесно би забелязала биохимичните изменения в мозъка му. Повтарям, състоянието му е извън границите на възможностите на тази машина.

— Но как може да се случи това? — отчаяно викна тя.

— Не зная, Джан — каза Карл.

Струваше й се, че ще се пръсне от своята безпомощност.

— Искам да го видя! — извика тя. — Може ли?

— Да — отговори Карл. — Той не е свързан със системата за поддържане на живота. Можеш и да го изнесеш от машината. Но бих препоръчал това само за кратко. Би било разумно машината да следи и по-нататък основните показатели на състоянието му, в случай че се появи внезапна промяна.

— Да... да, прав си, разбира се — промърмори Джан. — Само за минутка, не повече.

Трябваше да почака малко, докато сензорите се отделят от тялото на Саймън, после кръглият капак се отвори със съскане и рамата с тялото на Саймън се плъзна навън. Момчето лежеше голо в меката люлка, която бе променила формата си според очертанията на тялото. Изглеждаше толкова уязвим и толкова малък. Но лицето му беше спокойно, сякаш само спеше.

— Саймън — въздъхна тя и сложи ръка на челото му. Кожата му й се стори твърде студена. — Саймън, аз съм... чуваш ли ме?

Продължи да му говори, след малко Карл напомни, че минутата е изтекла. Тя неохотно позволи на рамата да се прибере в машината.

Постоя, без да отделя поглед от херметизирания капак и се обърна към Киш и Шан.

— Къде е Сирай?

Те се спогледаха и Киш показа следващата машина от редицата.

— Искам да видя и нея — каза Джан.

— Госпожо... не е нужно — каза Киш. — Ще се погрижим за тялото и.

— Искам да я видя! — твърдо повтори Джан. — Искам да се простя с нея.

ГЛАВА ОСМА

— Още вино, Робин? — попита дукът.

Рин кимна и посегна за празната си чаша, но преди да я вдигне, тя се плъзна далече от него по масата. Всички очи за миг проследиха краткото ѝ пътешествие, после масата се изравни. Усмивката на дука беше леко изкривена от гаденето.

— Бурята се засилва... но няма причина за безпокойство.

Рин не беше сигурен в това. Всички около масата полагаха трогателни усилия да покажат, че всичко си е както винаги, но веселото им оживление ставаше все по-изкуствено, а той забелязваше и тревожните погледи, които си разменяха слугите. Досещаше се, че от доста отдавна „Господарят Мордред“ не е попадал в свирепа буря. Видяното през трите дни във въздушния кораб не го караше да вярва, че Небесният Господар би преживял такова насилие, без да се разпадне.

Бурята бе налетяла флотилията Небесни Господари в късния следобед. Още преди да притъмнее, зрителната връзка с другите кораби стана невъзможна, проливният дъжд и ниските облаци запълниха пространството помежду им. С усиляването на вятъра той изрази пред дука тревогата си за своя апарат, кацнал на външния корпус. Но дукът го увери, че голяма група роби — умеещи да работят отвън при всякакво време — вече е пратена да го закрепят още по-сигурно.

— Ъ-ъ, Робин, разкажете ни още нещо за живота във вашия забележителен подводен свят. Толкова е увлекателно — каза дукът.

Той примигна болезнено, когато подът внезапно пропадна, съдовете се раздрънчаха, всеки трябваше да се хване или за креслото си, или за масата, за да не падне. Принцеса Андреа, седнала до Рин, се улови за рамото му.

Когато се увериха, че „Господарят Мордред“ все още не се е втурнал надолу към морето, дукът изобрази усмивка и огледа седящите около масата.

— Това е увлекателно за всички ни, нали?

Присъстващите, освен дука, Рин и принцеса Андреа, бяха барон Шпанг и неговата съпруга баронесата, възпълна руса жена, която бе прехвърлила преди години периода на зрелостта; принц Дарси, синът на дука и лейди Туайла, която според Рин беше любовница на принца. Принц Дарси, само с година по-възрастен от Рин, наглед беше по-младо подобие на своя баща. Външно се отнасяше съвсем приятелски, дори мило към Рин, но се усещаше, че това е маска. Отначало Рин си мислеше дали не страда от някакви ненужни подозрения, но вече знаеше, че заради някаква своя причина принцът не го понася.

— Наистина е така, татко — каза принц Дарси и се обърна към Рин с ослепителна усмивка. — А най-любопитни са ми онези Елои. Имат ли привлекателна външност?

— Да, по свой начин. Но нали ви казах, че са безполови.

— Може и да са безполови — каза принцът. — Но никога ли не сте се изкушавал да изнасилите някой от тях? По вашите разкази съдя, че не биха ви обърнали внимание, каквото и да направите.

Рин върна усмивката на принца.

— Ако говорите за педерастия, щеше да ми е малко трудничко. Елоите нямат ануси.

Дукът бързо наруши смутеното мълчание:

— А за мен е най-интересно откъде станцията получава енергия. Щом винаги е под водата, не може да използва слънцето като нас.

Рин отмести погледа си от принц Дарси и кимна на дука.

— Вярно е. Елоите, преди да станат Елои, създали друг източник на енергия. Проникнали със сонди дълбоко под океанското дъно и се възползвали от горещите слоеве под земната кора. На дъното има цял генераторен завод, свързан е с проводници към убежището и му осигурява електричество.

Това беше опашата лъжа, но Рин нямаше никакво желание да споменава малкия реактор с термоядрен синтез, който даваше енергия на Шангри Ла. Подозираше, че за тези хора, дори и сега, темата за ядрената енергия от какъвто и да е вид е пълно табу.

— Кой поддържа тази силова станция? — попита барон Шпанг. — Ако съдя по думите ви, Елоите не се интересуват от тези неща.

— Машини — отговори Рин. — Контролират ги програмите, поддържащи живота в убежището. Самите Елои съществуват в

неизменно състояние. — „Също като вас, хората от въздушния кораб“, добави на ум той. — Но програмите са създадени така, че да се развиват, за да се приспособяват към всяка възможна враждебна промяна в света наоколо и така да охраняват Елоите. Те непрекъснато правят промени в убежището, не само го поправят, но и усъвършенстват. Например, сега убежището е много по-голямо от първоначалните си размери.

Баронът сбърчи чело.

— По-голямо ли? А откъде идват суровините?

— От дъното. Роботи събират така наречените манганови ядра, които по естествен път се оформят в по-дълбоките части на океанското дъно, като бисери в раковина. Съдържат немалко метали, освен мангана — желязо, алуминий, кобалт, мед, никел и титан. На дъното има още един завод, който разделя различните метали по доста сложна технология.

Тази част от разказа на Рин съответстваше на истината.

— Отгледали са ви машини, нали? — любопитно се осведоми баронеса Шпанг. — Още от деня на вашето раждане?

Силни вибрации отново разтърсиха пода. Рин изчака да затихнат, преди да отговори на баронесата.

— В известен смисъл сте права, макар че аз смятах програмите за хора. Те изглеждаха и се държаха като истински хора, единствената разлика беше, че не можех да ги докосна.

— А имахте ли учители сред тях?

— Няколко.

— И те се погрижиха за вашето религиозно образование, нали? — продължаваше баронесата.

— Е, да, разказах ми за религията. За всички религии.

— Но, разбира се, вие сте християнин, нали?

Рин се поколеба, преди да отговори, стрелна с очи кръстчето на шията ѝ. Вече бе научил, че хората в „Господаря Мордред“ изповядват онази форма на християнството, позната му като римокатолическа църква. Даже Андреа бе станала сутринта на предния ден от леглото, за да присъства на месата. („Неделя е“, каза тя вместо обяснение.) Той внимателно подбра думите си:

— От всички основни религии християнството ме привлича най-силно, но не мога да кажа за себе си, че съм християнин.

— Естествено, онези машини не са могли да ви кръстят! — каза баронесата. Тя се обърна към дука: — Сир, трябва да говорим с кардинал Флюк, за да приеме Робин в лоното на църквата колкото може по-скоро.

Дукът се размърда неспокойно.

— Хм... да, ще говоря с кардинала. — Бързо промени темата. — Едно нещо ме озадачава, Робин — когато са открили, че сте отклонение, защо не са ви променили генетично, за да се превърнете в Елои.

— Етическата програма не би позволила това.

— Какво е Етическа програма?

Рин се канеше да обясни, когато облечен в сиво техник от най-старите нахълта в трапезарията и се поклони на дука.

— Сир, положението се влошава и главният пилот заедно с главния техник смятат за необходимо присъствието ви в залата за управление.

За миг тревогата си проби път към лицето на дука.

— Моето присъствие? Каква полза, по дяволите, ще има от моето присъствие там долу? Главният пилот и главният техник са специалисти. С удоволствие оставям всичко в техните ръце.

— Сир... — започна техникът, но стрелна с поглед останалите около масата. — Сир, като казаха „влошава се“, страхувам се, че си позволих да смекча израза. Много близо сме до критично положение. Сир, може би скоро ще се наложи да бъдат взети някои крайни решения. Решения, които не са в пълномощията на главния пилот или на главния техник.

Рин усети как пръстите на Андреа се впиват в ръката му. Баронесата направи кръстен знак над изобилните си гърди, а лейди Туайла бързо повтори нейния жест. Дукът пребледня забележимо. А тревогата на самия Рин ставаше все по-остра, той обмисляше дали да не се втурне нагоре и някак да се добере до сигурността на Играчката. Но веднага се отказа от тази идея. Не беше сигурен даже дали ще намери пътя, а и да излезе на външния корпус, нямаше начин да стигне до Играчката при такова време. Бурята ще го отнесе, още щом си покаже носа навън. Не, не му оставаше нищо друго, освен да стои тук и да сподели съдбата на другите.

Дукът се изправи.

— Щом е така, предполагам, че е най-добре да отида — каза той навъсено.

Баронът също стана. Рин каза:

— Може ли и аз да дойда? Отдавна ми се искаше да видя вашия пункт за управление.

Андреа го дръпна за ръката, докато говореше, но той се престори, че не забелязва. Дукът, чийто ум явно беше зает с други неща, кимна в знак на съгласие. Когато Рин стана, Андреа изсъска раздражено:

— Защо ще ходиш там долу? Остани при мен, Робин.

— Няма да се бавя — отвърна ѝ той. — А може и да помогна с нещо.

Принц Дарси му отправи цинична усмивка и каза:

— Но разбира се. Несъмнено ще използвате вашата Стара Наука, за да поправите разпадналите се двигатели и така ще спасите всички ни. А аз, тъй като ми липсват вашите способности, ще остана тук с дамите и ще се наслаждавам на малкото останало ни време.

Той протегна ръка към най-близката кана с вино. Рин беше впечатлен от тази проява на небрежна смелост, която обаче бе доста развалена от треперенето на каната в ръката на принца.

В редките промеждутъци, когато напускаше леглото си през последните три дни, Рин изучаваше „Господаря Мордред“. Андреа с удоволствие го развеждаше из обитаваната от благородниците част, но интересът ѝ към кораба свършваше пред порталите, определящи границите на тази част. За да проникне зад тях, той помоли за помощ барон Шпанг, който му даде водач и въоръжен страж (Рин не беше сигурен какви задачи изпълняваше той, но вече подозираше нещо).

Рин знаеше, че по-голямата част от обема на Небесния Господар е заета от редицата огромни газови секции, но все пак забележително обширно пространство оставаше и за човешкия товар на въздушния кораб, където да преживее отредените му години. Основната част от обитаваните места се простираха в долната част на корпуса. В нея бяха сравнително просторните жилища на свободните жители, там живееха и сервите. Този централен жилищен район съдържаше също малки работилници и цехове, оръжейници и хидропонни градини, имаше и места за отглеждане на животни — кокошки, свине и кози (на сервите се падаше удоволствието да живеят гръб до гръб с тях). Нагоре, от

двете страни на корпуса, се издигаше плетеница от коридори, шахти и закрити площадки, заедно с оръдейни кулички и казарми за кратък престой, предназначени за войниците на пост в отдалечените части на Небесния Господар. Рин си представяше Небесния Господар като множество газова секции, заобиколени от истински човешки кошер. Ако се разглобят и изправят един до друг всички пътища, всеки коридор, стълба, шахта, Рин смяташе, че биха се простряли на не по-малко от хиляда мили. Поне беше уверен, че вече е извървял немалко мили в засега кратките си набези извън района на аристократите.

В сравнение с тях пътят до пункта за управление беше кратък. Благородниците живееха в долната част на носа, а пунктът за управление висеше под корпуса малко по-надолу. Минаха по един коридор, последва спускане с асансьор и Рин се озова в него.

Слаб мъж, облечен в сиво като другите техници, но с островърха шапка, увенчана със златна емблема отпред, мина напред да поздрави дука, щом се показаха от асансьора.

— Сир, страхувам се, че положението ни не е особено добро. Бързо губим височина. Наредих всички останали ни двигатели да са в краен режим на издигане, а температурата в газовите секции е повишена до границата на безопасността, но все още падаме.

— На каква височина сме сега? — попита дукът, докато вървеше към предната част на залата.

Рин го последва, оглеждаше всичко наоколо с любопитство. Помещението беше дълго към четиридесет стъпки и петнадесет в най-широката си част. Извитите му стени бяха прозрачни, но Рин не виждаше зад тях нищо, освен черен мрак. В залата имаше към дузина мъже в сиви дрехи, лицата им бяха хлътнали и напрегнати в слабото осветление, а погледите им — впити в уредите пред тях или тъмнината навън. Рин забеляза, че макар в пункта за управление да имаше всякакви електронни уреди, като че ли повечето от тях не работеха.

— ... едва ли и две хиляди стъпки — казваше главният техник на дука. — И в момента губим средно по една стъпка на всеки тридесет секунди. Най-много проблеми ни създава този проклет дъжд. Кой знае колко тона прибавя към общото ни тегло...

Внезапен проблясък на светлина накара Рин да подскочи. Почти незабавно го последва страхотен трясък на гръмотевица. Рин вярваше, че за миг е съзрял в мрака повърхността на океана, поне мярна пяната

по вълните. В такава буря водата би трябвало да се мята като кипнала. Ако „Господарят Мордред“ се стовари върху нея, никой от хората на борда не би имал надежда да оцелее.

Дукът стоеше зад седналия рулеви, а главният техник беше до него. Рин надникна над раменете им към уредите, в които те се визираха. Намръщи се — разбра, че нямат радарни екрани.

— Но къде ви е радарът? — възкликна той.

Главният техник се извърна към него с вдигнати от учудване вежди. Очите му бяха изненадващо големи и добродушни.

— В „Господаря Мордред“ от векове няма работеща радарна система, господине...

— О! — намеси се дукът. — Забравих, че още не сте се срещали. Ламон, това е нашият нов съюзник. Запознай се с Робин. Той е... ъ-ъ, собственикът на онзи апарат от Старата Наука, който закрепихме върху кораба.

Главният техник с интерес огледа Рин.

— А, да, разбира се. Качвах се горе да разгледам вашата машина, сир. Впечатляваща е.

— Вярно е — отговори Рин, надяваше се този очевидно умен човек да не е опитвал да влезе в Играчката. Ако го е направил, досега би трябвало да е открил лъжата на Рин за мините в Играчката.

Но главният техник каза само:

— Изглежда тежка. Бих казал двадесет тона, съдейки по натиска върху външния корпус.

Рин сви рамене.

— Предполагам, че сте прав.

— Сир, това съвсем не подобрява сегашното ни положение. Спешно се нуждаем от намаляване на теглото. Бихте помогнал, ако се издигнете над корпуса, докато премине кризата.

— Да отлетя ли? — възкликна Рин. — Но аз изобщо не бих могъл да стигна до нея в такова време.

— Има начин. Мога да изпратя с вас група механици. Има проходи между външния и вътрешния корпуси. Биха могли да ви заведат близо до мястото, където е закрепена вашата машина и да пробият допълнителен люк през външния корпус.

Рин не знаеше какво да каже. Ако успееше да се добере до Играчката и включеше програмата ѝ, тя вероятно би го завлякла

обратно направо в убежището. Вярно е, така ще спаси живота си, но що за живот можеше да очаква в Шангри Ла след бягството си? Не се и съмняваше, че програмите никога повече няма да му дадат Играчката...

Но преди да измисли отговора, дукът се намеси припряно:

— Това не е необходимо, Ламон. Какво са двадесет тона повече или по-малко в това положение?

Рин подозираше, че дукът се страхува да не би той да не се върне, ако отлети. Правилен извод, но от неправилни предположения.

— Сир, в двадесетте тона би могла да е разликата между катастрофата и спасението. Трябва да намалим теглото, при това бързо.

Дукът ядно подръпваше брадата си.

— В такъв случай, предполагам, че най-добре да заповядам облекчаването на кораба.

— Да, сир — каза главният техник. — Сега това е единствената ни надежда. И затова помолих за вашето присъствие тук.

Дукът се обърна към барон Шпанг.

— И точно когато популярността ми взе да се покачва след напускането на онези ледени морета... а сега ще ме поучават на всеки ъгъл.

— Да, сир, но помислете колко ще спадне вашата популярност, ако тази нощ „Господарят Мордред“ плъсне в океана.

— Схващам мисълта ти — сухо каза дукът. — Ламон, микрофона!... Да свършваме с това.

Подадоха на дука нелеп на вид инструмент с прикачен към него кабел.

— Всички канали са включени — съобщи главният техник.

Дукът се прокашля и заговори с по-дълбок от обичайното глас:

— Хора от „Господаря Мордред“, говори ви вашият обичан повелител, дук дьо Люсан. За съжаление налага се да ви осведомя, че се намираме в аварийно положение. Повтарям, в аварийно положение. Крайно наложително е да облекчим „Господаря Мордред“ колкото може по-скоро. И затова от този момент прилагам Процедурата за аварийно изхвърляне. Веднага тръгвайте с вашите пожертвувания към местата за събиране! Повтарям, от този момент прилагам Процедурата за аварийно изхвърляне. Неподчинението ще бъде сурово наказано според Кралския закон. Но аз съм сигурен, че вие, мои верни

поданици, с желание ще направите своите жертви за общото благо. Благодаря ви.

Той върна микрофона на главния техник, въздъхна и се загледа разсеяно в прозореца.

Рин дръпна барон Шпанг настрана и тихо го попита какво означава Процедурата за аварийно изхвърляне.

— Всеки човек... тоест всеки възрастен трябва да даде своя принос най-малко с двадесет и пет фунта, които ще бъдат изхвърлени — каза му барон Шпанг. — Ще ги занесат до определените места за събиране, където войниците ще ги премерят, ще отметнат името на човека и след това ще отнесат вещите до различни люкове, за да бъдат хвърлени зад борда.

Рин обмисли чутото. Поне от пръв поглед схемата му се струваше достатъчно добра. Всеки в кораба несъмнено би могъл да се лиши от двадесет и пет фунта вещи — стари дрехи, мебели, готварски принадлежности или нещо подобно. Но забеляза, че никой от техниците в пункта за управление не проявяваше готовност да се подчини на заповедта.

— Този закон за всеки ли важи? — попита той барона. — И за благородниците ли?

Баронът го погледна шокирано.

— Боже мой, не! Благородниците не биха изтърпели такова нещо.

— Ами техниците?

— Техниците също са освободени. Както и военните от всякакъв чин.

— Ясно. — Всички, които крепяха властта на дука.

Сега Рин виждаше схемата в съвсем друга светлина. Обикновеният гражданин, и особено сервът, доста трудно биха събрали двадесет и пет фунта вещи и материали, от които да се лишат. За тях това би означавало да дадат нещо, което съвсем не им е излишно, а може би е и незаменимо.

— Ъ-ъ, бароне, това сигурно е глупав въпрос, но навсякъде по корпуса имате монтирани тежки оръдия... не би ли било подходящо да изхвърлите някои от тях?

Погледът на барона увери Рин, че това наистина е глупав въпрос.

— Никога не бихме направили това! Все едно да скопим „Господаря Мордред“.

Рин искаше да му каже, че потъването на „Господаря Мордред“ в океана е по-зла участ от скопяването, но се въздържа.

Мина един час. Лъчите на два мощни прожектора шареха надолу от носа пред пункта за управление, пробиваха пелената на дъжда и осветяваха тежко дишащата морска повърхност, която изглеждаше неприятно близка. Въздушният кораб все още губеше височина, но Рин предполагаше, че процедурата по изхвърлянето не е завършила заради голямата си тромавост.

Чак след още един час, когато бяха на едва шестстотин стъпки над океана, главният техник обяви, че падането е спряло. И през следващите шест часа „Господарят Мордред“ мъчително бавно пълзеше обратно към смятаната за безопасна височина. До това време най-страшното от бурята отмина, виждаше се изгряващото слънце. Дукът, с посивяло от преумора лице, стана от креслото си и се протегна.

— Добре, това беше — каза с прозявка. — Аз отивам в леглото си. И революция да избухне, хич не ми пука... ще проспя всичко, даже и собствената си смърт от ръцете на тълпата.

И Рин се прозяваше. Чувстваше се не по-малко изморен от дука. Даже мисълта за очакващата го Андреа не можеше да притъпи сладката съблазън на съня. Канеше се да тръгне след дука към асансьора, когато главният техник извика:

— Сир! Преди да тръгнете... трябва да ви съобщя нещо!

Дукът го изгледа яростно, готов да избухне.

— Искрено се съмнявам, че нещо може да бъде по-важно за мен от леглото ми в момента, Ламон.

— Сир, другите Небесни Господари... няма ги! И наблюдателите горе потвърдиха. Никъде нито следа от тях. Сами сме.

Дукът го гледаше все така и изведнъж се озъби в широка усмивка.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Все още не се вижда нито корабът на Ел Рашад, сир, нито някой от другите. Като че ли наистина сме ги изгубили.

— Или да го кажем по друг начин — те ни изгубиха — доволно каза дукът.

Беше се изтегнал в широкото си легло с вълнена шапка на главата.

— Може би бурята ги е унищожила — предположи барон Шланг.

— Щом ние я преживяхме, би трябвало и те да са успели. Всички бяха в по-добро състояние от нас. Не, бурята просто ни е пръснала над океана. Навигаторите установиха ли вече къде се намираме?

— Преди тридесетина минути получих последния отчет — ние сме някъде на около четиристотин мили от западния бряг на Южна Америка, на около четиридесет и пет градуса ширина.

Дукът седна в леглото и взе чашата с горещо мляко, която личният му прислужник сложи до леглото в момента, в който той се събуди.

— Какъв курс следваме?

— На север, както и преди бурята.

— Х-м-м — промърмори дукът и замислено отпи от млякото.

— Да разбирам ли, че ще заповядате промяна на курса?

— И защо предположи това? — попита дукът.

— Ами, щом Ел Рашад и неговите приятели не ни дишат във врата, нужно ли е да търсим сблъсък с тази жена и нейния нов Небесен Господар? Определено би било за предпочитане да тръгнем обратно към подвластната ни територия. И съм сигурен, че това ще повдигне духа на хората.

— Имаше ли неприятности, докато спях?

Баронът кимна.

— Бунт в Пилктаун, но беше бързо потушен. Неколцина от водачите на съзаклятието са арестувани. — Той погледна стенния

часовник. — Вече би трябвало да са ги подготвили във всеки момент да подпишат признанията си.

— Пилктаун, значи! — каза дукът. — Точно където моята съпруга предсказа, че ще се прояви първо откритото недоволство. А какво става в другите части на кораба?

— Според моите агенти, доста ръмжат. И затова ми се струва, че би трябвало да се насочим към дома.

— А какво да кажем за заплахата от онази жена в Северна Америка?

— Разполагаме само с уверенията на Ел Рашад и другите, а дали тя изобщо съществува?...

— Е, те ме убедиха! — каза дукът. — Никой от тях не ми приличаше на човек, който би избягал от подвластните си територии само заради един слух. Пък и помисли за преимуществата, на които ще се радваме, ако победим нея и нейния Небесен Господар, без да го повредим прекалено. Представи си, бароне, чисто нов Небесен Господар! Бихме могли да наложим властта си над целия северноамерикански континент! Ще има богатства за всичките ни хора! А после, с нашия нов Небесен Господар и пленената флотилия, можем да пометем цяла Европа и Русите...

Лицето на барона показваше съмненията му.

— Да, ако всичко тръгне добре...

— Всичко ще бъде наред — твърдо каза дукът. — И накарай агентите си да пуснат слухове за това из кораба.

— Да, сир — каза баронът без никакво въодушевление. — Но нещо ме тревожи — твърде много зависим от този земен човек. Без неговата летяща машина ще бъдем безпомощни. Можем ли да му се доверим напълно, че ще изпълни желанията ни?

— Осемдесет на сто съм сигурен, че можем. Андреа трябва да ме увери в останалите двадесет процента, а аз вярвам, че тя ще направи това...

Беше разпитал дъщеря си следобеда преди бурята, когато Рин обикаляше с водача си някъде из кораба. Промяната в нея го забавляваше — вместо обичайното си раздразнено изражение, лицето й този път излъчваше самодоволство.

— Е, котенцето ми — каза той, — как намираш нашия гост от подводната станция? И което е по-важно, какво е впечатлението му от

тебе?

Андреа седеше с подвити крака на една от кушетките в личните покои на дука. Сега отново бе станало топло и тя носеше една от привичните си прилепнали рокли с дълбоко изрязано деколте, показващо нейните впечатляващи гърди. Усмихна се на дука и каза:

— Той е влюбен в мен!

— Наистина? След като те познава само от три дни? Защо си толкова сигурна?

Самодоволството направо грейна на лицето ѝ.

— Сигурна съм, татко. Една жена винаги познава тези неща.

Той се въздържа да не изпръхти презрително и вместо това попита:

— А какви са твоите чувства към него?

Тя леко завъртя глава, от което дългата черна коса се уви около раменете ѝ. Жестът трябваше да изразява снизхождение, но не можа да излъже дука.

— Той е... мил. Различен е.

— Мога да си представя!

Тя го погледна хапливо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си не само първата жена, с която е преспал, ти си и първата жена от плът и кръв, която някога е срещал. И затова смятам, че поведението му спрямо тебе, във всяко отношение е малко по-различно от миналия ти опит с твоите предишни тъпички любовници.

„А всъщност искам да кажа, помисли дукът, че неговият глад за тебе е толкова голям, та най-после си срещнала мъж, чийто сексуален апетит е неутолим като твоя.“

— Забелязвам също — продължи той, — че досега не си го представила на своя кръг приближени. Помислих, че не си искала някоя от твоите скъпи приятелки да направи опит да ти го отмъкне.

Тя се изчерви.

— Не говори глупости. Просто нямаше време. Бяхме толкова...
— Тя не продължи.

— ... заети? — помогна ѝ дукът с милостива усмивка.

Тя му се озъби.

— И на двама ни не подхожда да се правим на срамежливи. Според мен твоите шпиони гледат и слушат всичко, което правим и

казваме.

— Ако беше така, нямаше да имам нужда от този разговор с тебе, котенце. Искам да знам някои неща.

— И какви са те?

— Какво мислиш за Робин?

Тя като че се озадачи.

— Какво мисля ли?

„Милостиви Боже“, прошепна си той.

— Харесваш го, нали?

Лицето ѝ изобщо не се промени.

— Да го харесвам ли? Ами да, разбира се, че го харесвам. Нали ти казах, много е мил.

— Чудесно — търпеливо каза той. — Напредваме. Досега установихме, че той е мил. Какво друго можеш да ми кажеш за него?

— Ами не знам. А ти какво точно искаш да научиш?

„Нима наистина аз съм заченал тази задръстена тъпанарка?“, уморено се попита той. На глас каза:

— А тези твои великолепни женски инстинкти, тези, които ти подсказват, че той е влюбен в тебе, те казват ли ти дали можем да му вярваме? С други думи, искрен ли е?

Нищо не запълваше празнотата в погледа ѝ.

— Искрен? За какво да е искрен?

Той дълбоко си пое дъх и много бавно издиша.

— Той ни каза много неща — за своя странен произход, за живота си в онази подводна станция. Освен това обеща да използва своята летяща машина за наше добро. Питам те дали досега е проявил някакъв признак, че не е това, за което се представя? Ти вярваш ли му?

Тя го погледна съжалително.

— Разбира се, вярвам му. Той е хлътнал до уши по мен. Казах ти вече. Готов е всичко да направи за мен.

— Това не отговаря кой знае колко на въпроса ми — въздъхна дукът, — но явно засега ще трябва да ме задоволи. И, скъпа ми дъще, направи така, че той да си остане хлътнал до уши по тебе. Прави го щастлив, даже ако, както обикновено се случва с твоите играчки, той ти стане скучен.

— Той не ми е никак скучен.

— Засега, но аз твърде добре те познавам. Точно като твоята майка си. Освен това, слушай го. Знам, това ще бъде най-трудното нещо за тебе, но го прави. Ако някога каже нещо, дори насън, което ти прозвучи чудато или не съвпада с нещо казано преди това, искам веднага да го чуя от тебе. Разбра ли ме?

Тя кимна, макар и лицето ѝ да показваше, че намира нареждането за доста смахнато. „Най-последно, каза си той, поне отчасти схвана какво искам.“

— Благодаря ти, котенце — каза ѝ той. — Можеш да си вървиш.

Но тя не помръдна.

— Е, какво има? — попита той с подозрение. Самодоволството пак се беше настанило на лицето ѝ.

— Спомняш ли си, че сключихме сделка, татко?

— Така ли? — неразбиращо попита той. — И каква?

— За Робин, разбира се. Ти ми каза, че ако му стана любовница, ще ми дадеш всичко, което поискам.

„Милостиви Боже, така си беше.“

— Но котенце, това беше преди да го видиш. Исках да те подлъжа. А сега, щом получаваш толкова удоволствие от „задачата“ си, едва ли очакваш и друга награда за нея.

— О, и още как, татко! Участваш в сделка и ще спазиш обещанията си. Или...

Той не искаше да знае какво означава тази заплаха.

— Така да бъде. Но ако си спомняш добре, плащането ще последва, ако направиш така, че Робин да изпълнява желанията ми, щом дойде време да се преборим с онази жена на север.

— Не се тревожи, ще го направя! — самоуверено заяви тя.

— Добре. Щом това се случи, ще получиш наградата си. И какво всъщност искаш?

Тя му се усмихна ласкаво.

— Половината от богатството ти, татко.

Той дълго я гледаше, преди да отговори.

— Котенце, с всеки изминал ден повече заприличваш на майка си.

Придружен от вече привичния въоръжен страж и барон Шпанг, Рин вървеше към Играчката по грамадния заоблен корпус на

„Господаря Мордред“. Беше чудесен мек ден, високо над въздушния кораб се виждаха само няколко перести облачета. Рин забеляза няколко групи хора, работещи далече към носа.

— Кои са тези и какво правят? — попита той барона, сочейки хората. — Лъскат корпуса ли?

— Това са серви, които почистват слънчевите батерии — каза му баронът. — Върху батериите вирее особен вид носеща се из въздуха бактерия. Ако не бъдат почиствани редовно, ще станат неизползваеми.

— Всички слънчеви батерии ли трябва да бъдат почиствани? — попита Рин. — И тези отстрани на корпуса?

Баронът кимна.

— Налага се.

— Изглежда ми доста опасна работа.

— Вярно е — съгласи се баронът. — Всяка година губим много серви.

Рин твърде бързо установи, че да си серв в „Господаря Мордред“ никак не е за завиждане.

Играчката беше здраво закрепена на мястото си с паяжина от задържащи въжета. Рин оглеждаше апарата си с твърде объркани чувства. Наближаваше моментът на истината. Ще успее ли да постави под свой контрол програмата или ще се окаже притежател на тридесет тона безполезни машинарии?

— Колко ще продължи тази работа? — не за първи път го попита баронът.

— Казах ви, че не зная със сигурност. Трябва да направя няколко промени. Не сте длъжен да чакате.

— О, няма нищо, мога да почакам — отговори баронът.

Рин усещаше нервността му, както усети и подозренията на дука, когато му каза, че трябва да влезе в Играчката, за да направи своите „промени“. Дукът го попита дали това наистина е необходимо, но при уверенията на Рин, че е абсолютно неизбежно, нямаше избор, освен да се съгласи с желанието му. Но за Рин беше очевидно, че не му се доверява напълно.

Рин отвори люка и огледа Играчката. Нищо не беше пипано по време на отсъствието му. Неговите лъжи му послужиха, както се и надяваше. Обърна се към барона и стража.

— Бих ви поканил вътре, но за нещастие няма място. Апаратът е за един човек.

Баронът не приличаше на човек, доволен от живота, но нищо не можеше да направи. Погледна първо към стража, после към задържащите въжета. Даже и той би трябвало да разбира, каза си Рин, че въжетата не биха спрели дори и за секунда Играчката, ако поискаше да отлети. Накрая баронът каза:

— Тогава ще почакаме тук...

— Надявам се да не се забавя прекалено много — каза Рин и се вмъкна в люка.

Вътре той разопакова скъпоценните инструменти, взети назаем от Гавен, главния техник. Рин с облекчение научи, че в „Господаря Мордред“ все още има работещи компютърни системи, но техниците ги познаваха само повърхностно и можеха да се справят само с най-простите поправки. И затова, щом една система се повредеше изцяло, така си и оставаше. Но поне необходимите инструменти, останали още от дните на Старата Наука макар и твърде оскъдни, още бяха налице.

Погледа за малко изключения пулт, колебаеше се. После се захвана с работата. Първо махна капака, скриващ компютърното устройство, след това изключи всички контролни връзки на компютъра. Когато включеше компютъра, той щеше да приема сензорни сигнали, но нямаше да може да изпраща никакви сигнали, освен към гласовия синтезатор. Увери се, че нищо не е пропуснал и че сигурно е изолирал програмата от останалите части на Играчката, и чак тогава я включи. Без да се бави, Играчката каза:

— Беше ме изключил. Защо?

— Искях да остана тук... където кацнахме.

Този път имаше пауза.

— Нямам контрол върху апарата. Кой е направил това? И защо си облечен в тези странни дрехи?

Рин пусна последния въпрос покрай ушите си.

— Аз прекъснах връзките, защото трябва да поговорим с тебе.

— Никога преди прекъсването на връзките ми не е било предварително условие за разговорите ни, Рин — натърти програмата с компютърната си логика.

— Много неща се промениха. Вече сме на повече от хиляда мили извън определената ти граница.

Отново пауза.

— Да, така е — съгласи се Играчката.

Рин се досети, че е направила измервания със сензорите си, защото можеше да вижда звездите и на дневна светлина.

— Е? — попита Рин.

— Какво „е“?

— Какво мислиш за това? Че сме толкова далече от границата?

— Мисля, че си направил сериозна грешка, Рин.

— И какво би се случило, ако възстановя връзките сега? Ще се насочиш ли автоматично към Шангри Ла?

Играчката не отговори, което беше необичайно.

— Повтарям, какво е заложено в програмата ти за такива случаи?

Изкуствено синтезираният женски глас отговори сякаш с нежелание:

— Такъв случай не е бил предвиден, Рин.

— Тогава, ако пак те свържа и кажа да останеш тук, ще ми се подчиниш ли или ще ме откънеш обратно в Шангри Ла, въпреки желанието ми? — попита Рин.

— Би трябвало да се върнеш в Шангри Ла, Рин. В твой интерес е.

— Това не е отговор на моя въпрос. Ще ме върнеш ли автоматично, дори ако съм ти заповядал да не го правиш?

— Не, няма да направя това. Но бих те посъветвала да се върнеш, Рин.

— О да, не се съмнявам. Обаче има проблем... как бих могъл да ти се доверя? Това може да е номер, за да ме накараш да възстановя връзките.

— Аз не лъжа, Рин.

— Може и така да е, но как да си позволя този риск? Но пък мога да направя друго — ще те елиминирам напълно от системата за управление и ще се справям ръчно с Играчката — каза ѝ Рин.

— Но това е невъзможно — възпротиви се Играчката. — Аз съм системата за управление.

— Истина е. Не бих могъл да летя с Играчката без помощ от компютъра. Значи ще трябва да поработя върху твоя хардуер — Рин показва малък поялник, — ще се опитам да изрежа от тебе достатъчно, за да направя останалата част от системата възприемчива към моите

заповеди. Много отдавна го обмислям, но в Шангри Ла знаех, че нямам шанс да успея. Централната програма веднага щеше да получи сигнал за тревога, ако те бях изключил.

— Рин, най-наистоятелно те съветвам да не предприемаш подобни действия. Само една грешка и можеш да повредиш непоправимо системата за управление. Ако стана безполезна, ще ми бъде невъзможно да изпълнявам заповедта да правя всичко, за да те опазя.

— Точно така! — каза Рин. Той знаеше, че стремежът да го опази невредим е един от най-мощните заложенни стимули в програмата. И на него разчиташе за успеха на следващата част от своя план. — Но имаш ли избор? Трябва да се опитам. Освен ако...

— Освен ако какво, Рин?

— Ако ми дадеш кода за достъп, чрез който мога направо да променям програмата ти.

Тази пауза беше най-дългата, преди Играчката да отговори.

— Щом е така, ще ти дам кода...

На Рин му идваше да вика от радост, когато кодът светна на един от екраните. Бързо го набра на клавиатурата, после започна гласно да диктува на Играчката новите заповеди.

След половин час главата му се подаде от външния люк. Барон Шпанг и войникът го погледнаха очаквателно. Рин каза:

— По-добре се отдръпнете — тези въжета ще изплющят като камшици на всички страни, когато се издигна.

Баронът го зяпна.

— Преди нищо не казахте за полет!

— Просто кратък полет за проверка дали всичко работи както трябва. Хайде, отдръпнете се!

Той се шмугна вътре и бързо затвори люковете. Видя на екраните, че баронът и войникът не бяха помръднали. Баронът беше измъкнал сабята от ножницата, а войникът се озърташе объркано.

— Включи двигателя — заповяда Рин на Играчката.

Щом се чу ниското бръмчене на Играчката, видя как баронът и другият мъж заотстъпваха назад. Когато прецени, че са се отдалечили на безопасно разстояние, той каза:

— Издигай се.

Както и очакваше, въжетата не можах да го спрат. Сега вече идваше моментът на истината. Играчката бързо набираше височина, а

Рин се чудеше дали ще му се подчинява, както обеща или го е надлъгала с фалшив код за достъп. Когато Играчката се издигна на петстотин стъпки над въздушния кораб, почти болният от напрежение Рин каза:

— Направи бърза обиколка на Небесния Господар и кацни точно на старото място.

— Да, Рин — отговори Играчката.

Не след дълго Играчката се отпусна меко на предишното си място върху корпуса на „Господаря Мордред“.

Широката тържествуваща усмивка още огряваше лицето на Рин, когато излезе от Играчката. А трогателното облекчение в очите на барона я направи още по-широка.

— Всичко работи безупречно! Нали ще кажете на някой пак да закачи въжетата? — каза той на барона.

И като си подсвиркваше, безгрижно закрачи по корпуса към далечния люк. Баронът и войникът се забързаха след него.

Рин седна на леглото и погледна надолу към Андреа. Маниакалното му влечение към нейното тяло не бе спаднало ни най-малко от първия път, когато правиха секс. Благодарение на онези древни еротични програми той познаваше женското тяло, но тялото на Андреа не само беше несравнимо по-красиво от техните, но беше и истинско. Можеше да го целува, докосва, ближе, мирише (е, признаваше и един недостатък — Андреа би могла да се къпе по-често) — четири занимания, които го поглъщаха почти непрекъснато. Това беше безкрайно увлекателно и ако не беше зает да я усеща, с удоволствие изучаваше тялото ѝ с очи. Това правеше и в момента. А Андреа, която се гордееше с тялото си, се наслаждаваше на погледа му. Лежеше с вдигнати зад главата ръце, единият ѝ крак беше изпънат, а стъпалото на другия беше пъхнато под подбедреницата му. И престорената невинност на тази поза я правеше още по-сладострастна. Бяха свършили преди не повече от четвърт час, но тялото ѝ излъчваше почти доловими вълни от секс. А и той пак бе обзет от възбуда, това се виждаше ясно...

Тя му се усмихваше, а пръстите ѝ здраво го стиснаха.

— Имам изненада за тебе, Робин.

— Я да позная... имаш сестра, която е по-хубава дори от тебе и ще си направим тройка.

Пръстите ѝ се плъзнаха към тестисите му и ги притиснаха силно.

— Устройвам бал в твоя чест...

— Ох, по-леко!

— Утре вечер в Големия салон. За тебе е. Искам да се похваля с тебе пред приятелите си.

— Андреа, прекалено добра си с мен.

— Знам — Пръстите ѝ все така го галеха. — И си искам наградата.

— Чудесно. Пусни ме и ще си получиш наградата.

Тя си дръпна ръката. Той се претърколи и се надигна над нея. Тя разтвори бедрата си със страстно нетърпение и той отново влезе в нея с не по-малко желание. Докато се любеха, му се струваше, че времето, прекарано в Шангри Ла, просто е било отминал кошмар.

Засега балът на Андреа беше успешен и Рин, който изпи доста, добре се забавляваше. Облечен в скъпите нови дрехи, подбрани от самата Андреа, той с удоволствие ѝ се оставяше горда от себе си да го развежда, сякаш беше някакво произведение на изкуството, което тя бе създала. Развеселяваха го и възхитените погледи на жените, и ревността в очите на неколцина мъже. Предполагаше, че някои от тях са бивши любовници на принцесата.

Много от жените бяха ослепително красиви, но никоя не можеше да се сравни с Андреа, той още веднъж се убеди в това, когато наблюдаваше принцесата да участва в някакъв сложен ритуален танц заедно с още пет жени и шестима мъже. Даже и движенията ѝ като че бяха много по-грациозни, отколкото на другите танцьори.

Нечия ръка се стовари на рамото му и грубо го извъртя. Преди да разбере какво става, получи силен удар по бузата с тежка кожена ръкавица. От удара ръкавицата остро изтрещя. Безкрайно изненадан, той се залюля назад и изтърва чашата с вино, цялата лява страна на лицето му заедно с ухото изтръпна от болка. Чашата издрънча на пода. В Големия салон внезапно настъпи мъртва тишина, музикантите спряха, всички разговори престанаха.

През сълзите в очите си Рин видя застаналия пред него принц Дарси. Лицето му се кривеше в мрачен гняв. Зад него стояха още двама

навъсени млади мъже.

— Извади сабята от ножницата, мръсен помияр! — изсъска принцът. — Смятам да те убия, защото безчестиш моята сестра и цялото ми семейство!

Той вече измъкваше сабята си. Рин стоеше срещу него и примигваше объркано, в този момент дотича дук дьо Люсан.

— Дарси, ти си идиот! Какво си мислиш, че правиш?

— Смятах, че е съвсем ясно, татко — каза принцът, без да отмести погледа си от Рин. — Изчиствам петното, което цапа нашето име, и то благодарение на тебе.

— Нашето име? Милостиви Боже, проклетата ти майка те е надъхала да направиш това, нали?

Принцът не му обърна внимание. Отново каза на Рин:

— Извади сабята си, измет!

— Дарси, този младеж е наш съюзник! — кресна дукът. — Освен това е мой гост и затова е под моето покровителство. Махни веднага тази сабя! Заповядвам ти!

— Познавам закона, татко. Правото ми като брат на Андреа да искам удовлетворение е по-силно от всякакво гостоприемство.

— Дарси, държиш се тъпо! — Андреа беше застанала до баща си. — Спри веднага! — Тя вече викаше.

— Правя това за тебе, скъпа сестро — присмя ѝ се принцът. — На тебе може и да не ти е интересно, че честта ти прилича на парцал, но мен ме е грижа за това.

— Робин не може да се бие с тебе, Дарси — отчаяно каза дукът. — Почти целия си живот досега е прекарал самотен. Никога не е имал възможността да се научи на фехтовка...

— Това си е негов проблем — каза принцът и посегна с острието на сабята си към гърлото на Рин.

Рин незабавно отскочи и разбирайки, че няма избор, изтегли собствената си сабя от ножницата. Принцът се ухили злобно, промърмори „Готови!“ и се хвърли напред...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Кървавочервеното слънце се беше спуснало ниско и улученият Небесен Господар хвърляше дълга сянка над унилата тундра.

— Той обръща! — съобщи една Ашли.

— Ще се бие до последно — каза друга Ашли.

— Простреляйте още един от двигателите му — каза трета.

— По дяволите... просто да го пръснем на парчета и край! — извика четвърта.

— Млъкнете! — заповяда Джан, преди петата и шестата Ашли да дадат своя принос в бъркотията от пискливи гласове.

Тези дни ѝ идваше твърде много да слуша и само една Ашли, а споровете на шестте помежду им и с нея просто бяха нетърпими, но нямаше как да им попречи да осъществяват радиовръзките си.

— Моля ви, искам да говоря с Карл номер едно.

— Уффф... — хорово изпъшкаха всички Ашли.

— Да, Джан — каза Карл.

Трябваше да приеме, че това е Карл номер едно, програмата, управляваща Небесния Ангел. Но за разлика от програмите на Ашли, Карл никога не лъжеше. Тя поне се надяваше да е така.

— Продължаваш ли да изпращаш сигнали? — попита тя.

— Да, Джан. Няма никакъв отговор.

Бяха срещнали Небесния Господар малко след пладне. Щом забеляза приближаващата го флотилия, той се втурна в бягство на север и Небесният Ангел с петте си покорни Небесни Господари го последва в гонитба. Повелителят на Небесния Господар бързо разбра, че няма шансове в надпреварата с Небесния Ангел и опита поредица маневри, с които очакваше да ги изненада. Нямаше как да знае, че преследващата го флотилия се управлява от съвършени компютърни програми, предвиждащи всяко негово хрумване. Преди малко Небесният Ангел — най-бързият кораб във флотилията и затова далече пред останалите, скъси разстоянието достатъчно, за да простреля с лазер един от движителите на Небесния Господар. Движителят се обви

в дим и пламъци. А сега, както отбеляза едната Ашли, Небесният Господар изглежда се готвеше да се сражава докрай. Забави движението си и зави рязко, за да застане с борд към летящия в неговата посока Небесен Ангел...

Изведнъж Джан видя редица димни облачета да се появяват по корпуса му.

— Стрелят по нас — ненужно се обади една Ашли.

Джан примига, когато лазерите на Небесния Ангел пронизаха небето, взривяваха снарядите, преди да долетят прекалено близо и да причинят някаква повреда.

— Май е по-добре да му махнеш още един двигател — неохотно каза Джан.

— Извинявай, Джан — намеси се Карл номер едно, — но имам съобщение за тебе от Киш. Той е в лазарета. Исква веднага да отидеш там.

Джан тичаше към асансьора, още преди Карл да свърши.

— Саймън... — задъха се тя.

Добра се до лазарета за броени минути. Когато влезе, едва си поемаше дъх, видя Киш да стои до медицинската машина на Саймън. После откри, че машината е отворена и Саймън лежи непокрит на масата за манипулации.

— Майко Богиньо! — изкрещя тя и се втурна към машината.

Киш ѝ препречи пътя и я хвана здраво за раменете.

— Не е умрял, госпожо. Спи.

— Спи? — невярващо повтори Джан.

Погледна през рамото му към Саймън. Да, можеше да види как се надига и пада от дишането гърдният му кош. Киш я пусна и тя отиде при масата. Докосна бузата на Саймън. Отново беше топла. Нормална. Тогава видя, че изглеждаше по-едър... и по-възрастен, отколкото преди да го сложат в машината.

— Машината ме предупреди преди малко — обясни Киш. — Саймън излязъл от комата, а температурата и пулсът му били отново нормални.

Тя погали Саймън по главата.

— Саймън, чуваш ли ме? Аз съм, майка ти. Събуди се... моля те.

Момчето се размърда. Простена и отвори очи. Погледна нагоре към нея, намръщи се, но тя веднага разбра, че я разпозна.

— Тъъх... Джан. Какво се случи?

Толкова ѝ олекна, че изглежда оздравял, та не ѝ направи впечатление странната употреба на малкото ѝ име.

— Беше болен, мили, но сега всичко е наред.

Молеше се безгласно той да не си спомня какво се е случило със Сирай.

— Болен ли?

Той се опита да седне. Тя му помогна. Той огледа тялото си, ръцете си, после обиколи с поглед лазарета. Накрая отново погледна към нея. Сега в очите му се четеше потрес и объркване.

— О, Господи... какво е станало?

— Всичко е наред, миличък. — успокояваше го тя. — Имаше ужасна случка и ти беше ранен, но сега си здрав.

Той неочаквано я сграбчи за китката. Хватката му беше толкова силна, че дишането ѝ спря от болка.

— Джан, искам да зная какво се е случило! — настоя той с висок напрегнат глас. — И искам да се срещна с Майлоу!...

— Майлоу? — безизразно повтори Джан.

Никога не беше говорила на Саймън за неговия мъртъв баща. Паниката замъждука някъде дълбоко в съзнанието ѝ.

— Да, Майлоу. Той е виновен за цялата бъркотия. Не трябваше да стане така... я ме погледни, някакво си дете. Къде е той?

Джан се обърна към Киш, надяваше се на някакво обяснение, но той можа само безпомощно да свие рамене. Пак се взря в Саймън. Паниката ѝ растеше с всяка изминала секунда. Очевидно го бе обхванало особен вид бълнуване. Медицинската машина е сбъркала. Излиза, че не се е възстановил напълно. Но откъде може да е научил за Майлоу?

— Саймън, кой ти е говорил за Майлоу? Сирай ли?

Сега пък той явно не я разбра, но след малко лицето му се проясни и той каза:

— Не знаеш, така ли? Майлоу нищо не ти е обяснил...

— Какво да ми е обяснил, Саймън? Не знам за какво говориш и най-добре млъкни!... Започваш да ме плашиш.

Той пусна ръката ѝ и се усмихна. Тази усмивка я уплаши още повече. Ужасно позната беше. Но това не беше усмивката на Саймън. Той каза:

— Доведи ми Майлоу, Джан, където и да е сега. Той може да обясни. Всичко това е негова вина. И искам да му видя лицето, когато ме зърне. Не се е срещал досега с някоя от „присадките“ си. Онези другите са горе в космоса.

— Майлоу е мъртъв, Саймън — с треперещ глас каза Джан. — А ти никога не си го познавал!

Очите на Саймън се разшириха от изумление.

— Мъртъв? Но това е невъзможно. Майлоу беше практически неунищожим.

— Уби го една машина-човек. Кибероид. Стъпка го до смърт. — Тя вече трудно дишаше от ужас. — Но как си научил за Майлоу, Саймън? Моля те, кажи ми!

Той я огледа и с груба прямота ѝ каза:

— Зная, защото аз съм Майлоу... в определен смисъл.

— Не... не... — възпротиви се тя. Най-гадният ѝ кошмар... оживяваше сега пред очите ѝ. — Не е вярно! Не може да бъде!

— Страхувам се, че е вярно, Джан. Аз съм нещо като клонинг. На Майлоу. Вероятно съм отмъкнал нещичко и от твоята ДНК, но в най-важното съм Майлоу. По-точно, ще стана, когато процесът завърши.

— Не вярвам!

— Искаш доказателства ли? — Той се намръщи. — Спомените ми още са мъгляви... последния път, в който си спомням да сме били двамата заедно, е след срещата ни с Хорадо. Очевидно си забременяла от Майлоу два-три дни след това. Има забавяне от около четиридесет и осем часа, преди нещата да бъдат отпечатани в паметта на... е, наречи го ембриона... но си те спомням и отпреди това. В много случки. Спомняш ли си как ти и аз — Майлоу, се срещнахме за първи път? Когато Бени те доведе долу в кочината на робите и те даде на Буцата? Не помниш ли как се грижих за тебе, когато Хазини едва не те срязва на две?...

Джан се олюля. Посегна да хване ръба на масата, но нейните ръце като че преминаха през плота, сякаш тя беше призрак. Падането продължи. После — нищо.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тя беше мъртва. Дишаше и усещаше своето тяло, но нямаше чувства. Всичките ѝ чувства бяха замръзнали. Отвори очи. Виждаше тавана на лазарета. Усети, че лежи на маса за процедури. Нямаше дрехи. Докато мислеше за това, някой я покри с болничен чаршаф. Грижливи ръце я подкрепиха да седне. Беше Киш. И Шан стоеше наблизко. Лицата и на двамата бяха угрижени. Тя си спомни. Усещаше сянката на предишната болка, но болката не беше истинска. Чувствата ѝ бяха като отделени със стена от нея. Заклучени в друга стая, откъдето не можеха да я наранят. Каквото и да ѝ беше инжектирала медицинската машина, то действаше силно. Можеше студено да огледа случилото се преди припадъка. Саймън, който изведнъж твърди, че е клонинг на Майлоу... Раната от това оставаше някъде в другата стая, но не където беше тя...

— Колко време мина? — попита тя Киш.

— Почти час — каза ѝ Киш. — Като припаднахте, сложихме ви в медицинска машина. Тя била наситила сливиците и останалата част от вашата лимбична система с особени постсинаптични инхибитори. Действието им изключвало мозъчната кора от лимбичната система, за да ви предпази от тежкия шок, който преживяхте. Но това състояние било преходно, скоро ще заспите дълбоко.

Джан кимна.

— Къде е той? Искам да го видя.

— Госпожо, това май няма да е разумно — каза Киш.

— Искам да го видя — твърдо повтори тя.

Киш погледна Шан, който излезе от лазарета. Докато чакаха, Джан облече една болнична роба.

Киш каза:

— Лошо стана с онзи Небесен Господар, дето го преследвахме.

— Така ли? — безучастно попита тя.

— Изпратиха планери срещу нас. Ашли ги свали.

— Предполагам, че е нямало какво друго да направи.

— Но това не е всичко. Небесният Господар пак не даде сигнал, че се предава и Ашли стреля с лазер направо по корпуса. Трябва да е улучила газова секция, пълна с водород... пък може и целият кораб да е бил пълен с водород, като гледах колко бързо изгоря.

Значи се започваше. Първата проява на открито неподчинение от Ашли. Колко странно беше, че новината не събуди никакво чувство на страх у нея. „Май е много добре да ти изолират лимбичната система от мозъчната кора, горчиво си каза тя. Отдавна трябваше да го направя.“

— Има ли оцелели?

— Малко са. Прибра ги един от другите кораби. Цялата флотилия търси и досега, но едва ли ще намерят още някой.

В този момент Шан се върна със Саймън. В онази отделена, заключена стая чувствата на Джан започнаха да горят, но вратата беше здрава, тя можеше да го гледа с безразличие. Наистина бе пораснал, докато е лежал в машината. Сега, когато го виждаше облечен, можеше да определи колко по-голям е станал. Дрехите вече му бяха малки и изглеждаше по-скоро на шест години, а не на четири. Забеляза и че той вече не се движи като Саймън. Походката, стойката, положението на главата — всичко беше друго. И напомняше за Майлоу.

— Искам си сина! — спокойно каза тя. — Искам да се върне Саймън!

В очите му се мярна уплаха.

— Невъзможно е! Няма го.

— И къде е?

— Ами ако говорим в метафизичен смисъл, нямам представа. Но зная твърдо, че тук, във физическия свят, той не съществува вече. Докато в моя мозък, който е бил негов, е протичало синаптичното преструктуриране, Саймън е бил... изтрит, нещо такова. Някои от неговите спомени и чувства, още като че ли плуват през мен, но с времето ще избледнеят.

Тя внимателно обмисли думите му, без да слуша писъците в заключената стая. Саймън беше мъртъв.

Саймън... не, Майлоу припряно каза:

— Виж какво, зная, че това беше ужасен удар за тебе, но и за мен не е по-леко. Събуждам се и се намирам в тяло на дете. Не трябваше да стане по този начин... и без друго не е моя вината.

— Но ти си Майлоу, нали?

— Е да, в известен смисъл.

— И си ме заплодил със себе си, през онази нощ в пустошта...

— Казах ти, това не си го спомням, но да... аз... не, Майлоу очевидно го е направил.

— Защо? — тихо попита Джан.

— Аз съм му застрахователната полица — каза ѝ той, — аз и останалите „присадки“. За да увеличи шансовете си за оцеляване. Името на голямата игра е „оцеляване“, Джан, винаги съм ти казвал това. Но Майлоу, тоест аз, заплождах жена със своя присадка, само когато трябваше да напусна някое място. Така че има един Майлоу в орбиталната станция Белведере и може би още едно мое „аз“ в колонията на Марс. Не исках да живея твърде близо до някое друго „аз“ — не ми трябваше конкуренция. И защо той... аз съм те заплодил, нямам представа. Доколкото си спомням, нямах такива планове.

— Доста превъзбуден беше онази нощ — безизразно каза тя. — Ако вярно си представям нещата, загубил си самообладание.

Той се усмихна несигурно.

— Възможно е, като се имат предвид моите чувства към тебе. Но аз не трябваше да съм тук и сега. Програмирането е процесът да не започва преди тялото да се е развило напълно.

Джан вече усещаше смазваща умора. Опита за последен път, преди да се прости с надеждата.

— Няма ли начин Саймън да се върне... не може ли спомените и личността му някак да бъдат отделени от тебе?

— Няма начин да бъде върнат, Джан — каза ѝ Майлоу. — Съжалявам, но трябва да го смяташ за мъртвец.

Джан се отпусна върху масата. Докато потъваше в съня, слушаше риданията в заключената стая.

Джан се събуди и отново беше едно цяло. Позволи на мъката по Саймън да я обхване и заплака. Плака дълго; когато се успокои и изтри очите си, Киш стоеше до нея с чаша в ръка. Тя седна с усещането за силна жажда и с благодарност пое чашата от него.

— Как се чувствате, госпожо? — попита той.

Тя изпи студената вода и каза:

— Ако преценим всичко накуп, не много зле.

Тялото ѝ наистина се беше освежило. Но душата си усещаше като пребита. Огледа се. Лежеше в собствената си спалня.

— За колко време се бях отнесла?

— Два дена, госпожо. Един от тях — в медицинската машина.

Тя върна чашата на Киш.

— И какво правеше „той“, докато аз спях?

— Саймън?...

— Не го наричай с това име! — срязва го тя. — Саймън е мъртъв. Наричай го с истинското му име... Майлоу.

— Да, госпожо. Ъ-ъ, Майлоу шеташе навсякъде, задаваше въпроси. Скоро изчерпа нашите доста ограничени знания. Сега през повечето време си приказва с Карл... и с Ашли.

— Хич не ми харесва това! — промърмори тя.

— Какво ще правите с него? — попита я Киш. — Ние си мислехме, че е най-добре да го прехвърлим в друг кораб.

— Може би... Не знам. Ще трябва да помисля.

Проблемът какво да прави с него я объркваше. Да, Саймън умря, но тялото на нейния обожаван син беше живо. И кой знае, каквото и да приказва Майлоу, може би има надежда...

Не, не бива да се залъгва с такива мисли. Така само ще се изтезава. Тя вдигна поглед към тавана.

— Ашли, искам да говоря с тебе.

Отговори ѝ Карл.

— Ашли казва, че е твърде заета и няма да говори с тебе сега. Ще ти се обади по-късно.

— Твърде заета! — възкликна тя. — Дрън-дрън! Кажи ѝ, че искам да говоря с нея веднага.

— Тя пак отказа.

— Майко Богиньо! — промърмори Джан. — Само ако имаше начин да бъде изключена от системата.

— Знаеш, че това е невъзможно.

Тя се обърна към вратата и стомахът ѝ подскочи. Саймън... Майлоу стоеше там. Беше пораснал още от последния път, когато го видя. Отдавна познатата нагла усмивка се беше появила на лицето му.

— Махай се! — слабо каза тя. — Още не мога да те гледам. Не съм готова...

Но той въпреки това влезе в стаята. Ходеше като Майлоу. Ужасяващо комично беше — Майлоу в тялото на шестгодишното момче. В тялото на нейния син. Застана до леглото и скръсти тънките си ръце. Тя усещаше колко по-самоуверен е сега.

— По-добре ще е сега да се отърсиш от това, отколкото някога — каза ѝ той. — Освен това, имаме доста неща да обсъдим.

— Нищо не ми идва на ум.

— Например, твоето бъдеще, Джан. Признавам, впечатлен съм от всичко, което сама си направила след моята... смърт. Да достигнеш „Скайтауър“ и да успееш да изпратиш сигнала за слизането на Небесния Ангел от орбиталния завод е наистина забележително за едно момиче, което не беше нищо повече от изостанала дивачка, когато я срещнах за първи път.

— Нали ще ми простиш, че не ти благодаря за комплиментите? — кисело каза тя.

— Но както научавам, оттогава — продължи той, — не си постигнала особени успехи. А сега вече си в беда. Много ти подхожда, Джан — тръгнала си да спасяваш свят, на който му е минало времето за спасение. И колко време още си мислиш, че ще удържиш своята малка империйка? Имаш пет Небесни Господари, пълни с хора, на които им е писнало от тебе, а нямаш как и да задържиш влиянието си върху земните общности, които си освободила. Напълно зависиш от онези твои програми, а както добре знаеш — той понижи гласа си, — на Ашли не бива да се разчита много. Но няма как да я изолираш от Карл. Унищожиш ли я, прости се и с Карл.

— Нищо им няма на моите планове — възрази тя. — Ще се осъществяват. Само че ще трябва повече време, отколкото очаквах.

— Време, което нямаш. Ашли — всички Ашли — са на границата на лудостта. Една от тях, две, може би три, един ден ще се разбунтуват срещу тебе. Не се държиш с тях както трябва. Отпусни им юздите, позволи им да разрушат някой град или нещо подобно. И зарежи великата си идея за освобождаване на света и унищожаване на пустошта.

— Нямам нужда от твоите извратени съвети, Майлоу — каза му тя с погнуса. — Изчезвай! — Тя се обърна към Киш. — Киш, изведи го оттук! Незабавно!

Киш застана зад Майлоу и сложи ръце на раменете му.

— Хайде... чу какво каза госпожата.

Майлоу леко изви дребното си тяло и заби лакът под гръдния кош на Киш, който изръмжа от болка и изненада и отлетя назад. Падна на пода и се сви на топка с вкопчени в стомаха си ръце, бореше се за глътка въздух. Майлоу се усмихна на Джан.

— Не ги бива вашите мъже от Минерва за тази работа, нали? Сърди се за това на своите прародители — каза Майлоу, докато се настаняваше на леглото.

Джан отвратно се дръпна настрани. Киш не спираше да стене на пода.

— Преминах през не една промяна, докато бях в кома — продължи Майлоу. — Разбира се, никога няма да стана силен или бърз като първоначалния Майлоу, дори когато завърши развитието ми. Той се погрижи за това. За всеки случай, ако срещнеш някой от нас. Искаше да владее положението. Не мога да го обвинявам за това... или по-скоро, да се сърдя на себе си.

Джан стана от леглото и отиде при Киш. Помогна му да седне. Лицето му беше твърде бледо, той още дишаше трудно.

— Няма ти нищо — каза му тя. — Само ти изкара въздуха, това е!

Тя го подкрепи да стигне до един стол и да се отпусне в него. Обърна се с лице към Майлоу. Той се хилеше като пакостлив демон. Тя видя, че докато е помагала на Киш, робата ѝ се е смъкнала и е открила лявата ѝ гърда. Майлоу се беше вторачил в нея. Пригади ѝ се, тя бързо загърна робата.

— Забавно е — каза Майлоу. — Страшно е забавно да те възприемам през половите жлези, ако мога така да се изразя, на едно шестгодишно момченце. Спомените за желание към тебе се наслагват върху твърде недоразвити сексуални нужди. И в същото време, за да станат нещата още по-интересни, все още имам някакво смътно усещане за тебе като моя обожаема майчица...

Прилошаваше ѝ, изкрещя:

— Млъквай!

— Не се тревожи, няма да достигна пубертета по-рано от шест месеца и ако се съди по сегашните темпове на развитие, ще минат поне девет месеца, преди да се оформя окончателно. О, открих защо е

започнала трансформацията, преди определената за това възраст... виновна е твоята любимка от морския комплекс.

— Сирай... — вяло каза тя.

— Да, тя се е опитала да ме убие. Нападението ѝ е включило механизъм за самосъхранение, който твърде рано е започнал целия процес и освен това го ускорява.

— Значи ти си убил Сирай.

В нея се надигаше неудържим гняв. Той сви крехките си рамене.

— Нали ти казвам, било е несъзнателна реакция на самозащита. Тъпата кучка сама си е виновна.

— Махай се! — каза му тя с нисък леден глас. — Махай се веднага!

Той стана от леглото.

— Като се поуспокоиш, пак ще говорим. Ще измислим как да те измъкнем от този хаос, в който те е оплел твоят месиански комплекс.

Той безгрижно излезе от стаята. Джан изчака малко и каза:

— Карл?

— Да, Джан?

— Веднага изпрати един обслужващ робот. Не, нека бъдат два робота. Искам да намерят Майлоу... и искам да го убият!

— Да, Джан.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Рин с лекота отрази първия натиск на принц Дарси и му отвърна със серия лъжливи атаки, които принудиха принца да отстъпи. Рин се забавляваше. Вълнуващо беше най-последно да се бие с жив противник. Оръжието бе по-тежко от онова, с което бе свикнал, но не му създаваше трудности.

Развеселяваше го и изражението на принца, докато той трескаво се опитваше да се защити срещу някого, в когото изненадващо откриваше превъзхождащ го фехтувач. Той отстъпваше по площадката за танци и хората бързо се отдръпваха, за да му направят място. Накрая гърбът му опря в един от прозорците — оказа се в капан. Във вихрушка от лъжливи движения и отбивания Рин лесно преодоля жалките останки от защитата на принца и го притисна в прозореца. А върхът на сабята му гъделичкаше гърлото на принца. Чуха се въздишки от зрителите наоколо, и някой започна да пляска с ръце.

— За мене би било удоволствие да продължим — каза му Рин, — но се боя, че някой може да пострада. Така че предлагам да се предадете. Съгласен ли сте?

Устните на принца се разкривиха като от ръмжене, но той тихо каза:

— Да... да, проклет да си.

Рин се дръпна назад. Канеше се и да прибере сабята, когато с яростен пронизителен крясък принцът го нападна. Той отби настрани острието на Рин с тромава ветрилна атака и замахна да го съсече. Неподготвен за неочакваното нападение, Рин едва успя да отдръпне главата си, докато отстъпваше. Сабята на принца го удари по бузата на косъм от лявото око и я разсече до костта. Въпреки шока и болката, Рин се опомни бързо. В яростта си принцът дивашки размахваше сабята и все още отстъпващият Рин успя да отбие продължението на атаката. После принцът неловко се откри и Рин се стрелна напред. Сабята му промуши бицепса на ръката, държаща оръжието. Принцът изрева от болка и изгърва сабята си, в момента когато Рин дръпна

назад своята. От двойната рана веднага шурна кръв. Принцът се хвана за ръката и впери в Рин поглед, жадуващ смърт. Двамата му придружители забързано дойдоха да му помогнат. Рин усещаше кръвта, изтичаща от собствената му рана.

— Предупредих ви! — каза на принца.

— Копеле! — изсъска принцът. — Ще те пратя в ада!...

После всичко се обърка. Дукът се оказа между двамата, крещеше на сина си, а Андреа обви с ръце Рин и заплака:

— Лицето ти, горкичкото ти хубаво лице! Какво ти направи този?

На Рин му се зави свят. Притисна кърпичка към разпраната си буза и помоли Андреа да го заведе до някой стол. За миг загуби съзнание, после видя барон Шпанг, коленичил до него да оглежда раната. Баронът цъкна.

— Гадна работа. Май ще имате нужда от доста шевове...

Не след дълго Рин установи, че баронът не бе преувеличил. Лежеше в непозната стая на леглото, а един хирург се занимаваше с лицето му. Наложил му се да установи, че средновековният живот в „Господаря Мордред“ бе засегнал и методите на лекарите в него. Припадна, преди хирургът да завърши работата си.

Когато дойде на себе си, намери до леглото си дука и барон Шпанг, които неспокойно чакаха да се събуди. Зад тях се мотаеше и някакъв слуга. Рин изстена. Лявата страна на лицето му туптеше непоносимо. Вдигна ръка и пипна дебелината превръзка около главата си. Болката го жегна още по-силно.

— Искате ли нещо за пиене? — обади се баронът.

— Тъх — изграчи Рин.

Баронът му помогна да седне в леглото, а слугата припряно приближи с голяма чаша в ръка.

— Това е вино, смесено с билка за успокояване на болката — каза му баронът, докато Рин жадно надигна чашата.

— Ужасно съжаляваме! — каза дукът. — Синът ми ще бъде жестоко наказан... щом здравето му се подобри.

Рин върна чашата на слугата и се облегна на възглавниците.

— Бих ви посъветвал да не правите това. Вашият син и сега ме мрази прекалено силно.

— Не мога да го оставя да се измъкне просто така, Робин. Той едва не ви уби... Вас, моя почетен гост и...

— ... ценен съюзник — довърши Рин вместо него. — Не се притеснявайте. Аз не свързвам действията на вашия син с любезното ви държане към мен.

Дукът като че ли си отдъхна малко.

— Но — продължи Рин, — щях да оценя, ако ме бяхте предупредили, че връзката ми с вашата дъщеря ще бъде приета като оскърбление в някои среди.

— Уверявам ви, Робин, единствената „среда“, която смята това за оскърбление, е моята съпруга, а тя не влиза в сметката.

— Нима? — Рин посочи превръзката на лицето си. — Боя се, че не мога да се съглася с вас. Вашият син очевидно е под нейно влияние, а сигурно има и други поддръжници.

— Ами да... няколко — призна дукът. — Но не мислете повече за нея и моя син. Обещавам ви, че никой от тях няма да създава нови неприятности. Вие сте под мое покровителство.

— Това ме кара да се чувствам много по-добре — сухо каза Рин.

На лицето на дука се появи страдалческо изражение.

— Кажете ни, Робин — бързо се намеси баронът, — как успяхте да достигнете такова майсторство със сабята? Разказахте ни, че сте живял сам във вашия подводен свят, ако не броим Елоите. Такива същества едва ли биха си дали труда да ви обучават на фехтовка или пък да ви бъдат учебни партньори?

Рин се усмихна на представата как някой от Елоите би изглеждал като партньор по фехтовка.

— Не, естествено не от Елоите — каза той. — Намерих програма за тренировки в библиотеката още като съвсем малък. — Не им каза, че фехтовката го привличаше още откакто за първи път гледа „Приключенията на Робин Худ“. — Моят противник беше само холографско изображение. Много е трудно човек да се усъвършенства във фехтовката, когато партньор му е една сянка. В сравнение с това боят с вашия син беше смешно лек.

Дукът и барона се спогледаха.

Когато те си отидоха, влезе Андреа. Лицето ѝ изобразяваше измъчена загриженост.

— Бедничкият ми ти, как се чувстваш? — попита тя наведена над него.

— Като някой, на който са му нарязали лицето със сабя — каза й той.

Даже гледката на люлеещите се пред очите му гърди не го ободри много, макар че болката вече спадаше. Може би билката във виното наистина помагаше. Тя стисна ръцете му.

— Брат ми е абсолютно чудовище. Винаги е бил такъв. Какви неща ми правеше, когато бяхме малки... не бих могла да говоря за тях!

Тя потръпна пресилено.

— Разкажи ми, моля те, май ще е интересно.

— Не, наистина не мога! — Тя пусна ръцете му и докосна превръзката. — Боли ли те?

— О-о-х! Да, особено когато правиш така!

— Хирургът каза, че ще имаш страхотно симпатичен белег по цялата буза.

— О, възхитително! Имаш ли за мен още някоя хубава новина? Да не би случайно да имам и гангрена?

— Аз пък си мисля, че белегът от дуел прави мъжа по-привлекателен.

— Повярвай ми, Андреа, белег от дуел с нищо не би допринесъл за твоята привлекателност — сериозно й каза той.

Тя се засмя и лекичко го целуна по устните.

— Глупчо. Жените не се дуелират. Само мъжете.

— Някоя жена трябва да е измислила това правило. Между другото, как е твоят брат?

— А, той ли? Ами добре е. Освен ръката.

— Много лошо ли съм го пробол?

Тя сви рамене и каза безгрижно:

— Както чувам, доста зле. Почти не си усеща ръката. Хирургът смята, че било само временно, но не е много сигурен. Дарси е побеснял.

Рин отпусна глава на възглавницата.

— Страхотно! — въздъхна той.

Андреа излезе и Рин заспа. Стресна се, когато се събуди — до леглото му седеше мъж, облечен в яркочервено расо. Носеше на

главата си висока и издута червена шапка.

— Здравейте, млади човече. Аз съм кардинал Флюк.

Той му протегна ръка.

— Не се учудвам — каза Рин, стискайки ръката на мъжа.

Мъжът смръщи вежди за миг, после се усмихна милостиво.

— Доколкото разбирам, Робин, никога не сте бил кръщаван, нито приеман в лоното на църквата, затова се явявам при вас като настойник, ще ви помогна да се подготвите за светото кръщение, после и за конфирмацията.

Рин се загледа в нелепата фигура пред него. Пак му хрумна, че всичко, което му се случваше, е пряко внушение от една от програмите и все още е в убежището, потънал в дълбок управляван сън. Той каза:

— Много съм ви благодарен за проявеното внимание, кардинал Флюк, но не може ли друг път да се занимаваме с това? Вероятно забелязвате, че състоянието ми в момента не е най-доброто и съм твърде уморен.

— Няма по-добро време да се устремите към спасителните обятия на църквата, Робин. Какво би станало, ако внезапно раната ви се влоши и след няколко дни умрете от треска? Къде ще бъдете цяла вечност, ако умрете некръстен?

„Ама че начин да се вдъхне бодър дух на болен!“, каза си Рин. Опита се да си припомни каквото знаеше за римокатолическите догмати.

— В чистилицето ли? Не. — Той се намръщи. — Това не е правилният отговор. Преддверието на ада, така ли беше?

— Да, преддверието — потвърди кардинала, отново навъсен. — За да избегнете тази участ, трябва да бъдете кръстен в името на Исус Христос, нашия Спасител.

— Спасител... ясно! — бавно каза Рин. Дразнеше се, че този човек беше прекъснал съня му. — Учил съм и за вашата религия.

— Значи приемате Исус Христос като ваш спасител и ще се прекланяте пред него като такъв?

Рин поклати глава.

— Както казах и на дука, учил съм за множество различни религии и нито една от тях не ми се стори особено привлекателна. Според думите на един от моите учители, религията или по-скоро сблъсъците между привържениците на различните религии, или даже

секти на една и съща религия, може би са най-големите причинители на нещастия в човешката история. След болестите, разбира се.

Кардиналът стисна устни неодобрително. После каза:

— Дукът ми каза, че са ви учили бездушни машини. Те са развъртели ума ви с атеистичните си лъжи.

— Аз всъщност не зная в какво вярват моите програми дълбоко в себе си, даже не зная за какво мислят, но подозирам, че не им е нужно да вярват в някой бог. Те поне, в края на краищата, знаят за какво са били създадени — за да служат на хората. Ние от своя страна като че ли сме в неведение...

— Аха, но виждате ли, млади момко — пак се усмихна кардиналът, — ние сме точно като вашите компютърни програми. Ние съществуваме, за да служим на Бог. И затова Той ни е създал.

— И как можем ние да служим на Бог? — попита Рин.

— Като се прекланяме пред Него. И като славим Неговите творения.

— Това е един от възможните отговори, признавам, чувал съм го и преди. А колкото до Неговите Творения, някои от тях е пресилено да бъдат славени. Например чумата, рака, СПИН, проказата и беса, за да споменем само някои. Преди човекът да го надмине с Генетичните войни, Бог е бил страхотен в изобретението на зарази за масово унищожение.

— Не можете да смятате Бог отговорен за тези неща! — твърдо каза кардиналът.

— Разбира се! — усмихна се Рин. — Заслугите на Бог са винаги само за добрите творения, но не и за лошите. — Той завъртя глава. — Вижте какво, за да бъда искрен, трябва да призная, че зад самото съществуване на Битието има някаква необятна тайна. Ако искате да я наричате Бог — добре. Но за Неговата истинска същност аз не мога и да се досещам. Имам своите съмнения и относно всички онези пророци от всякакъв вид, които претендират, че са възприели Истината чрез пряко общуване с Бог. Извън въпроса за неразгадаемата тайна, всички религии не са нищо повече от кълбо противоречащи си догми, песнопения, безсмислени ограничения в храненето, безсмислени норми на половия живот, безсмислени правила как да се обличат хората и безсмислени ритуали.

Кардиналът стана и впи свиреп поглед в Рин.

— Значи отказвате да бъдете покръстен?

— Преддверието на ада не ме плаши с нищо, кардинале — весело каза Рин. — Аз идвам от там.

— Но то може да се окаже най-малката от неприятностите ви, млади човече! — произнесе кардиналът и вихрено изхвърча от стаята.

Майлоу се събуди от писъка си.

Изтъркаля се гол по леглото и падна от него, повличайки чаршафа със себе си. Ударът го свести донякъде. Придърпа колене към брадичката си, обви ръцете си около краката и поседя така, трепереше. Картините и усещанията още отекваха в съзнанието му. Онези големи метални крака се вдигаха и спускаха отново и отново, стъпкваха го в калта, смесваха го с калта. Да, той беше още жив, усещаше всеки съкрушителен удар. Тялото му, създадено за вечно съществуване, се вкопчваше в живота, дори когато вече беше само кърваво тесто. И накрая — смъртта!...

Но това беше невъзможно! Не можеше да има такива спомени! Всичко, което знаеше за своята смърт, беше от оплетения разказ на Джан. Спомените за предишния му живот свършваха даже преди това — Майлоу да заплоди Джан с химическия коктейл, съдържащ не само цялата му ДНК, но и всички негови спомени до този момент. Нямаше начин да си спомня как е умрял дни по-късно. Но кошмарът беше толкова ярък! Нервите му и досега се свиваха от отзвучите на последната агония. Разтресе се.

— Лоши сънища ли? — Беше Ашли.

— Да. Моля те, би ли включила осветлението? Да не е прекалено силно.

Светнаха лампи. Той се надигна от пода и седна на края на леглото.

— Липсват ми сънищата — каза Ашли. — Липсва ми сънят. Липсва ми всичко.

— Този сън не би ти харесал — увери я той.

— За какво беше?

— Моята смърт. По-точно, смъртта на Майлоу.

Защо не признае поне пред себе си. Той не беше Майлоу. Имаше спомените на Майлоу, ума на Майлоу, но не беше Майлоу, а нещо различно. Не чувстваше, както си спомняше чувствата си в предишния

живот на Майлоу. Заради това тяло е. Той погледна надолу към детските си ръце и крака. Твърде млад беше. Проклетата да е онази Сирай с желанието ѝ да го убие. Тя обърка времето. И затова още го преследваха остатъците от личността на Саймън, избледняващите негови спомени. Не на шега каза на Джан, че една част от него още я вижда като своя майка, в същото време той преживяваше и призрака на сексуалното желание, което някога бе предизвиквала в него. Усмихна се криво на тавана.

— Аз съм само смесица от призраци, Ашли. Всъщност аз съм мъртъв.

— И аз съм мъртва. Но ти поне имаш тяло.

— Ти това ли наричаш тяло? — Той се изправи. — Я ме погледни, призракът на мъж, преживял четиристотин години и отгоре, в тялото на момченце, което още не е навлязло и в пубертета. — Той повдигна с пръсти малкия си пенис и се разсмя. — Можеш ли да повярваш, че някога съм бил свръхчовек?

— Но ти продължаваш да растеш — напомни Ашли.

— Вярно, но никога няма да стана мъжа, който бях. Аз... тоест Майлоу се погрижи за това. Не притежавам всички негови генетични усъвършенствувания. Никога няма да имам неговата сила или бързина.

— Но нали си негов клонинг? — попита Ашли. — Предполагам, че имате еднаква ДНК.

Той врътна глава отрицателно.

— Не, моите генинженери измислиха начин да подсигурят, че аз няма да съм еднакъв със... себе си, какъвто бях. Не съм пълен клонинг. Квазиембрионът, закачил се за матката на Джан е отмъкнал малко и от нейната ДНК, за да намали някои от първоначалните генетични предимства на Майлоу.

— Но нали все пак си безсмъртен?

— О, да! — каза той и се ухили цинично. — Поне толкова безсмъртен съм, колкото беше и Майлоу. Да се надяваме, че с по-голям успех ще бъда безсмъртен.

— Но днес вече почти се провали.

— Да не би аз да не зная това.

Той искрено се уплаши, когато два паяковидни робота го сграбчиха в коридора след излизането му от спалнята на Джан. Един от тях се канеше да му пререже гърлото с някакъв инструмент, но

острието замря на сантиметри от плътта му. Досети се, че Джан е заповядала да го убият, но не са ѝ стигнали сили да го направи. В последния миг е отменила заповедта си.

— Ако се бях включила към Карл по онова време, щях да ги спра — каза Ашли. — Знаеш това, Майлоу. Но бях заета да стрелям по птици.

— Не е нужно да се извиняваш — неискрено каза той. — Но би могло пак да се случи. Рано или късно омразата ѝ към мен ще надделее нежеланието ѝ да нарани тялото, принадлежало на нейния син.

Ашли въздъхна.

— Преди харесвах Джан, но напоследък е нетърпимо скучна.

— Ще трябва нещо да направим с нея, нали? — попита Майлоу гладкия таван.

— Ами ще трябва! — съгласи се Ашли.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Летеше на височина почти четиридесет хиляди стъпки и с максимална скорост, в един момент неговият радар откри флотилията на жената. Той веднага заповяда на Играчката да направи остър завой, защото Небесният Ангел би могъл да има не по-малко усъвършенстван радар от неговия. Но още преди да завърши изречението, Играчката каза:

— Рин, засечени сме от радар.

— По дяволите! Искрах да ги изненадам. Както и да е, вече нищо не може да се направи. Връщаме се към „Господаря Мордред“. С максимална скорост.

— Намерихте ли ги? — попита дукът.

Рин кимна и посочи точното място на голямата карта, разгърнатата върху овалната маса във „Военната зала“. На една от стените висеше огромен гоблен, изобразяващ неправдоподобни бойни подвизи при превземането някога на въздушния кораб от прародител на дука. Освен дука и барон Шпанг, неколцина други барони бяха насядали около масата. Повечето носеха лъснати до блясък леки церемониални ризници, сякаш се готвеха всеки миг да влязат в битка. Принц Дарси също присъстваше, ръката му висеше на превръзка. Избягваше да среща погледа на Рин.

— Толкова далече на север — каза дукът, вперил поглед в картата. — Не разбирам. Предполагам, че са се движили на юг, когато ги забелязахте?

— Не. Стояха на едно място. При това на малка височина. Около хиляда стъпки. Моят радар показва някакви сгради на земята, така че би трябвало да са над някакъв град или село.

Дукът смутено подръпваше брадата си. Барон Шпанг каза:

— Значи, би трябвало да прехванем нейната флотилия след около денонощие, ако техниците успешно поддържат скорост от тридесет

мили в час и ако не ни попречи лошо време. И ако предположим, че нейната флотилия не се премести междувременно.

— И да стане това, няма да ни попречи — каза Рин. — Няма да ми отнеме много време да ги засека отново.

Дукът се изпъчи пак и се усмихна на Рин.

— Значи, всичко е наред. Наясно ли са всички с нашия план за сражението?

— Нашият план ли? — Рин му върна усмивката. — Мисля, че всичко е ясно. Пробивам си път с моята машина през тяхната защита, нападам Небесния Ангел, унищожавам лазерната му система и принуждавам Небесната Жена да се предаде. След нейното поражение и остатъкът от флотилията ще трябва да прекрати съпротивата. В този момент ще излетят планерите с вашите войници.

— Добре... добре — закима дукът. — Предвиждате ли някакви проблеми в осъществяването на този план?

— Въобще няма да възникнат проблеми, сир! — каза му Рин.

— Не ми харесва това, казвам ти!

— Кое? — разсеяно попита Джан.

Тя се занимаваше с числата, светещи на компютърен екран. Показваха твърде безнадеждно положение. Епидемията, изстребваща населението на общината под тях, не проявяваше никакви признаци на спадане въпреки лекарствата, произвеждани в лабораториите на Небесния Ангел и разнасяни долу от паякообразните роботи.

— Онзи радарен сигнал от сутринта — каза Майлоу.

Стоеше в предната част на залата за управление и оглеждаше небето. А тя огледа него. Сега по-малко приличаше на Саймън — косата му бе опадала и ставаше все по-едър, но всеки път нещо я пробуждаше, щом спреше погледа си върху него. Опитваше се да го избягва, доколкото можеше, но той настояваше да се мъкне след нея навсякъде. Непрекъснато се опитваше да я умилостиви. А вече явно бе спечелил доверието на Ашли. Обмисляше дали да не премести Майлоу в друг кораб, както Киш все настояваше, но се страхуваше, че Ашли просто ще пренебрегне такава заповед.

— Какво ме занимаваш с този проклет сигнал? Ясно е, че е някакъв каприз на уреда.

— Това беше летателен апарат... нещо по-тежко от обикновен летателен апарат.

— И какво би могло да се окаже? Планер или нещо подобно.

— Планер? Който лети на такава височина и с такава скорост? Карл, повтори ѝ какво забеляза.

Карл каза:

— Метално тяло. С приблизително цилиндрична форма. С голяма плътност. Със значителна маса. Вероятно с тегло няколко тона. Когато го засякох, завиваше със скорост 1500 мили в час, а преди да загубя сигнала, се ускори до 2500 мили в час.

— Страхотен планер, нали? — попита Майлоу.

— Майлоу, знаеш не по-зле от мен, че днес никой на планетата не разполага с технологията за производство на такива летателни апарати. Значи Карл е сгрешил... освен ако някой от онези твои орбитални станции не е решил да ни посети най-после.

Тя млъкна колебливо, замисли се. Не ѝ беше хрумвало преди, че има и такава възможност.

— Няма как да стане! — каза Майлоу и завъртя глава. — Не биха посмели, даже ако още разполагат с възможности за подобна експедиция. Те си мислят, че планетата и досега е претърпена с изкуствено създадени зарази.

— Че то си е така — каза Джан, сочейки селището под прозрачния под. — Поне тук.

Името на общината беше Феникс Две, тя беше разположена в североизточния ъгъл на онова, което преди разпадането на Съединените американски щати се наричало щат Аризона. Беше една от най-големите земни общности, които Джан познаваше, около центъра на града дори имаше няколко триетажни сгради с по-сложен градеж. Общността, въпреки принудително отделяните през вековете данъци за местния Небесен Господар, доскоро се радвала на относително благополучие, но пустошта навлязла в обширните ѝ селскостопански земи. Последвали чести нападения от Хазини.

Хазините бяха причината за епидемията. Оцелелите от преките сражения с Хазини, ако успееш да превъзмогнат раните си (а това рядко се случваше), ставаха жертва на особено коварна болест, която ги убиваше за броени дни. Изглежда Хазините носеха заразата в телата си като още едно от оръжията им срещу омразните човешки същества. Джан си спомни за своята почти смъртоносна среща с един Хазини. Прокара пръст под туниката си, където някога тялото ѝ беше раздрано

от шията до долната част на корема. Или на нея ѝ бе провървяло, или не всички Хазини бяха заразени.

Джан погледна пръснатия долу град. Големи части от него бяха покрити с мрежи за предпазване от Хазини. Не че тези мрежи, изплетени от растителни влакна, можеха да им свършат работа като защита. Само стоманени мрежи можеха да устоят на ноктите на Хазини, но във Феникс Две нямаха достатъчно стомана, както навсякъде по света.

Бедата започнала, когато огромно ято Хазини направили множество чудовищни гнезда само на четиридесет мили от жилищата на хората. Джан искаше да използва цялата огнева мощ на своята флотилия, за да унищожи и гнездата, и самите Хазини, но когато обяви плана си по-рано сутринта, всички Ашли възразиха. Поведението им я учуди...

— Пък аз си мислех, че кръвожадни същества като вас веднага ще се възползват от една възможност да направят малка касапница — раздразнено каза тя.

— О, сигурно би било страшно забавно! — каза една Ашли. На Джан вече не ѝ пукаше коя от тях — всички ѝ се струаха еднакво полудели. — Но ние смятаме, че веднага трябва да се махаме отук. На всеки кораб има доста шумотевица. Хората се плашат от епидемията. Може да започнат истински бунтове.

— Но на тази височина всички са в безопасност. И нали паяците минават през пълно обеззаразяване при всяко качване.

— Няма да убедиш тези гълпи от слабоумници — обади се една Ашли. — Има и нещо друго — за паяците говоря. Твърде бързо ги губим, и от злополуки, и от саботажи, вече не достигат и резервни части за тях, а ти още повече ги разпръсна, като ги караш да се правят на милосърдни сестри за онези тъпанари долу.

— Тя говори разумно — намеси се и Майлоу. — Само чрез роботите можеш да удържиш властта си над населението на другите кораби. Но в момента те се занимават с прекалено много неща, и ако избухнат вълнения, трудно ще се справиш. Освен ако използваш крайно жестоки мерки, а доколкото те познавам, няма да направиш това.

— И не виждам защо не стоварим на земята целия товар от олигофрени, така ще приключим с тях веднъж завинаги. Само

неприятности създават — каза някоя Ашли.

— Ами да, нека да го направим! — съгласи се друга.

— И дума да не става! — остро каза Джан. — Това е равно на убийство. Всички те са Небесни хора. Нямам шансове да оцелеят на земята, знаете това.

— Че на кой му пука за тях?

— Джан, поне едно можеш да направиш — бързо каза Майлоу, — спри използването на роботите като чистачи на слънчевите батерии. Накарай хора да се заемат с тази работа, както ние го правехме в „Господаря Панглот“.

— Страшно гадно беше за мен да съм стъклоходец — каза му Джан, — а май и на тебе не ти харесваше. Не бих принудила никого да се занимава с това.

Майлоу сви рамене.

— След време може и да ти се наложи, ако не останат достатъчно паяци, за да махат гъбичките от батериите на всички кораби. По-добре започни сега.

Точно тогава Карл бе съобщил за засичането на непознатия летящ обект. Джан бе се зарадвала на крайно наложителната промяна на темата, но сега заради непрекъснатите напомняния на Майлоу, най-после започна да се чуди от какво ли е бил предизвикан странният сигнал. Пак погледна Майлоу, който още не откъсваше очи от небето наоколо. Тя се намръщи, но каза:

— Добре де, даже ако някой е успял да задвижи летяща машина от Старата Наука, нали не може с нищо да ни застраши? И да нападне някой от нашите кораби, лазерите ще я надупчат.

Майлоу се обърна с лице към нея.

— Не може да е летателен апарат, създаден от Старата Наука. Знаеш с какъв фанатизъм първите Небесни Господари са унищожавали всички други средства за летене още от деня, в който завоювали поредния Небесен Ангел. Не можели да си позволят някой да оспорва господството им в небето. Това бил Първият закон, който наложили на земните жители — „Забранено Ти Е Да Летиш“.

— Щом не е машина от Старата Наука и не е космически кораб от орбиталните станции или марсианските колонии, какво е тогава? Откъде може да се е появил?

— Нямам представа — каза той и прокара длан по оплешивяващото си теме.

Джан помнеше този жест отпреди. Стомахът ѝ пак се сгърчи от гледката, остатъците от физическия облик на нейния син с всеки ден се претапяха в Майлоу.

— Чудесно. Ако ти хрумне някоя светла мисъл, обади ми се! — грубо каза тя. — Аз се прибирам в стаите си. Имам нужда от почивка.

Имаше нужда и от пиене. Щом стигна до своите стаи, помоли Киш да ѝ донесе една бира. Стори ѝ се, че дори преди да се свлече на дивана в хола, Киш се върна и ѝ протегна висока чаша с бира. Тя се усмихна признателно.

— Толкова си мил с мен, Киш. Не знам какво щях да правя без тебе. И без Шан.

Тя отпи голяма глътка. Киш не помръдна от мястото си.

— Изглеждате уморена, госпожо. Да ви направя ли масаж?

— О да, Киш. Моля те!

Киш седна до нея, а тя остави чашата на пода, обърна се с гръб към него и разкопча туниката си отзад. Тя притвори очи, щом усети пръстите му умело да размачкват вдървените мускули на врата и раменете ѝ.

— Оох, така е великолепно! — благодарно промърмори тя.

Когато свърши с масажа на раменете, пръстите на Киш се плъзнаха надолу по гърба. Тя изпъшка, главата ѝ се отпусна напред. Остави се да потъне в чистото чувствено удоволствие от масажа, искаше ѝ се да продължи вечно. И затова не разбра откога Киш гали гърдите ѝ, преди тя да усети това. Подскочи от изненада. Никога преди не беше пипал гърдите ѝ.

— Киш, какво правиш?

Той веднага отдръпна ръцете си. Тя се обърна с лице към него. На неговото се бореха за надмощие смущението и желанието.

— Мислех си, че ви харесва — каза той.

— Масажът ми беше много приятен, но ти си мислиш за нещо повече от масаж, Киш.

Той сведе поглед за миг, после я погледна право в очите. Сега беше напрегнат.

— Джан, би трябвало да знаеш какви са чувствата ми към тебе.

— А какви са? — попита тя, забеляза, че той използва малкото ѝ име.

— Обичам те!

— Така ли? — тя позволи на изумлението си да прозвучи в гласа ѝ.

Никога не беше и подозирала, че любезният и грижлив Киш би могъл да таи такива чувства към нея. Но осъзна, че това не би трябвало да я учудва чак толкова. Знаеше, че мъжете от Минерва имат сексуални желаниа. И тя беше преспала с мъж на Минерва... не, всъщност той беше юноша, и се случи толкова отдавна! Саймън, на когото беше нарекла сина си. Но Киш, или пък Шан? Беше свикнала с тях. Да, трябваше да признае, че се отнасяше към тях като към евнуси. След като видя „нормални“ мъже, двамата от Минерва ѝ изглеждаха... каква дума би могла да подбере? Безполови? Кротки? Безопасни? Вярно, някога беше обмисляла сериозно дали да роди дете от Киш, за да запази наследствеността на Минерва, но никога не се и съмняваше, че не може да изпита страст към него...

Не откъсваше погледа си от него и внимателно обмисляше какво да каже. Сложи длан на ръката му.

— Киш, и аз те обичам. Но като приятел, така се отнасям и към Шан. Може би след време чувствата ми към тебе ще се превърнат в нещо друго... нещо по-силно. Но, Киш, трябва да разбереш, че точно сега, след всичко случило се... загубих Сирай и Саймън... Много рани трябва да лекувам и сега не мога да помисля дори за по-близка връзка с когото и да било. И не вярвам още дълго нещо да се промени...

Той като че се засегна много силно, но кимна и каза спокойно:

— Разбирам, госпожо.

Стана, взе празната чаша и излезе от стаята. Джан дълбоко въздъхна в настъпилата тишина.

— Божичко, това беше като най-вкусния деликатес — измърка Андреа и се изтегна лениво на леглото. — По-добре беше от всякога. От какво си пощръклял днес?

— Ами нали след малко ще потегля към битката, скъпа — каза Рин. — Широко известен факт е, че страхът от смъртта действа твърде възбуждащо.

Тя се надигна на лакти и гърдите ѝ изпъкнаха още повече. Той я огледа възхитено.

— Но ти не се страхуваш, нали? — попита тя.

— Малко съм нервен — той небрежно протегна ръка да погали едното розово зърно.

— Но татко каза, че ще бъдеш в пълна безопасност. Ти си му казал, че твоята летяща машина е неуязвима за лазери.

— Вярно е — съгласи се той, — но не е непробиваема за оръдеен обстрел. Ако случайно ме улучи снаряд, може да ме пръсне на парчета. Но не би трябвало да се случи. Ще се движа много бързо. Ще мина през лазерната им защита, преди да се опомнят.

Той се наведе към нея и я целуна по устните. Тя пъхна езика си в устата му. Целувката се проточи. Накрая тя пресипнало каза:

— Когато се върнеш, ще бъдеш най-великият сред всички герои на „Господаря Мордред“. Трубадурите ще съчиняват балади за твоите подвизи, които ще се пеят векове на всяко празненство!

— Звучи чудесно! — каза Рин с поглед в часовника.

— Толкова ще се гордея с тебе — въздъхна тя.

— И аз се надявам — каза той и пак я целуна. После неохотно каза: — По-добре да се приготвя. Ако флотилията на Небесната Жена не е мръднала от вчера, ще я доближим след два-три часа.

— Пази се, скъпи. Знам, че татко ще те обсипе с награди след като унищожис онази жена, но ти обещавам, че най-хубаво ще те възнаградя аз.

— Умирам от нетърпение — каза ѝ той.

Джан свали бинокъла от очите си.

— Стои си на място.

— Ами да — каза Майлоу. — Точно извън обсега на ефективна стрелба с лазерите при тази плътност на атмосферата. А това ме тревожи.

— Ти се тревожиш ли?

— Значи хората от онзи въздушен кораб знаят, че ние... тоест ти можеш по своя воля да управляваш системата за лазерна защита.

— Да, разбирам — замислено каза Джан. — Но как са научили?

— Явно новините за твоите похождения през последните години са стигнали далече. Би трябвало да очакваш това.

Джан не отговори. Пак вдигна бинокъла и фокусира образа на далечния въздушен кораб. На вид беше обикновен Небесен Господар, макар че изглеждаше доста по-овехтял от повечето и няколко от двигателите му бяха разглобени, за да осигурят резервни части за останалите. Досети се, че бавното му пълзене от югозапад към нейната флотилия е най-високата скорост, на която е способен.

— Пак ви казвам да нападаме — обади се една Ашли.

— Още не — отсече Джан. — Ще изчакаме, за да им дадем възможност да се свържат с нас. Освен това не могат с нищо да ни навредят.

— Внимание — спокойно се намеси Карл. — От външния корпус на въздушния кораб се издига апарат. Същият е, който засякох с радара вчера. Вече се ускорява и се насочва точно към нашия кораб.

— Мамка му! — каза Майлоу.

Джан се поколеба, преди да проговори:

— Свалете го с лазер, щом влезе в обсега!

Опита се да разгледа приближаващия апарат с бинокъла, но не можа. Появиха се познатите бляскави нишки тюркоазена светлина — включи се лазерната система. Нишките се събраха в една точка. Тя чакаше взрив. Но взрив нямаше.

Карл каза с обичайния си безизразен глас:

— Данните от радарното проучване на приближаващия летателен апарат показват, че той е обкръжен от електромагнитно поле с висок интензитет, който нарушава фазата на лазерните лъчи и ги разсейва. Летателният апарат не може да бъде унищожен или спрян. Ще пробие защитата ни след четиридесет секунди...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Взирайки се с помощта на големия месингов телескоп на предната наблюдателна площадка, дук дьо Люсан за първи път можа да разгледа флотилията на Небесната Жена. И това отново му вдъхна опасения за съдбата на начинанието му. Застинали над далечното селище и около него, белият Небесен Ангел и петте Небесни Господари изглеждаха толкова внушително въпреки разстоянието, че му се стори невероятно малкият апарат на Робин да им причини някаква вреда.

Площадката беше препълнена от негови важни васали. Изпълниха кратка церемония в чест на Робин и след дългата и театрална прощална прегръдка на Андреа почетна стража го съпроводи по корпуса до неговата летяща машина. Дукът усещаше неприятна горещина. Той се обърна да огледа редиците планери, готови да отлетят, щом Робин завърши задачата си.

— Колко остава? — попита той барон Шпанг.

— Всеки момент ще се издигне, сир — отвърна баронът. — Не се тревожете — всичко ще мине без проблеми. Съвсем скоро мощта за завладяване на целия свят ще бъде в нашите ръце. Във вашите ръце, сир.

— Издига се! — изкрещя един техник от задната част на площадката.

Всички глави се завъртяха. Апаратът на Робин наистина набираше височина. След миг със смайваща бързина се насочи към флотилията на Небесната Жена. Ускори се толкова стремително, че дукът бързо го загуби от погледа си, но чуваше гърма от разцепения въздух.

— Моментът приближава! — обяви техникът, който следеше полета на Робин с един от телескопите.

Дукът зърна далечни проблясъци. Лазерите на Небесния Ангел. Това окончателно го увери, че Ел Рашад и другите са били прави.

Небесната Жена наистина можеше да управлява лазерната система на своя кораб. Можеше да стреля по апарат с човек в него.

— Какво става? — извика той.

— Той продължава! Лазерите не могат нищо да му направят!

Дукът се затресе от възбуда. Всичко, което Робин каза за своя апарат, се сбъдваше! Сега ще започне атаката!

— Той успя! — съобщи техникът. — Проби през защитата!

Радостни викове огласиха площадката.

— А сега той... той... — техникът се задави.

— Какво? — настояваше дукът. — Какво се е случило?

Лицето на техника беше загубило цвета си. Той вдигна глава от окуляра на телескопа и преглътна. Най-после каза:

— Апаратът кацна върху Небесния Ангел.

— Какво? — кресна дукът. — Искам да видя!

Той избута техника и погледна през телескопа.

Не му трябваше много време, за да се увери в ужасната истина. Летящата машина на Робин лежеше върху корпуса на белия Небесен Ангел... точно както бе лежала върху корпуса на „Господаря Мордред“. От гърлото на дука се изтръгна стенание.

— Лазерите... — едва проговори барон Шпанг. — Сигурно все пак са повредили летящата машина... улучили са двигателите на Робин...

— Не — безнадеждно процеди дукът. — Не мисля, че е това.

Рин отвори люковете на Играчката и се измъкна навън. Въздъхна дълбоко и тогава се огледа. Слънцето се отразяваше в няколко малки метални тела, които бързо приближаваха по гладкия бял корпус на Небесния Ангел. Той вдигна ръце нагоре и ги изчака да стигнат до него.

Отблизо разпозна в тях обслужващи механизми, приличаха на паяци. Имаше подобни машини в Шангри Ла.

— Не мърдай! — предупреди го един от тях, когато го наобиколиха. Говореше с глас на момиче.

— Както виждате, не правя никакви движения — невъзмутимо отговори той.

Видя два от механизмите да се отделят от основната група, изучаваха корпуса на Играчката с най-различни сензори.

— Ама този е страхотно готин! — каза един от механизмите.

Застаналият точно пред него протегна напред членеста ръка с въртящо се накрая острие. Острието спря само на сантиметри от гърлото на Рин. В същото време гъвкаво метално пипало измъкна сабята му от ножницата. Той се усмихна насила.

— Да бе, готин си е! — каза механизмът пред него. — Ей, готин? Няма ли да се разприказваш по-бързичко, преди да сме ти прерязали гърлото.

— Името ми е Робин и, както виждате сами, аз ви се предадох. Дойдох да предлага своите услуги на Небесния Ангел. Разбира се, срещу определена цена. Но първо искам да ви предупредя — не бърникайте по моя апарат! Миниран е. Всеки опит да проникнете вътре ще доведе до много силен взрив.

Този блъф беше успял предишния път. Рин се надяваше и сега да го приложи с успех. Но идващите от механизмите женски гласове го тревожеха. Звучаха някак... несигурно.

— Той се предаде на онези неща! — възкликна барон Шпанг, който напрегнато се взираше в окуляра на телескопа. — Отвеждат го...

Дукът беше в състояние на вцепенена изненада. В дълбините на съзнанието си наблюдаваше как рухват всички негови планове и мечти. Беше загубил единственото си преимущество. Но нали беше толкова сигурен в искреността на Робин, благодарение на Андреа...

Андреа.

— Сир, какво да правим сега? — попита го баронът. — Да продължим ли атаката?

— Не ставай глупак! — каза му дукът. — Нямаме друга възможност, освен да се оттеглим. Предай заповедта.

Андреа.

Два от паякообразните механизми го съпроводиха надолу. Последното от многото спускания с асансьори отведе Рин и неговите стражи в залата за управление на Небесния Ангел. Уредите в нея почти по нищо не приличаха на онези в пункта за управление на „Господаря Мордред“, но той нямаше време да огледа обстановката по-подробно. Двата души в залата приковаха вниманието му. Жената стоеше в далечната предна част на централния мостик. А на един от

компютърните пултове наблизко седеше момче. И двамата се обърнаха към него, когато излезе от асансьора. Един от паяците каза:

— Ето го и него! Ама си го бива, нали, Джан?

По-странно от двамата му се стори момчето. На възраст беше между осем и десет години, но лицето и особено очите му издаваха много по-голяма възраст. Впечатлението се усилваше и от почти пълната липса на коса по главата му. Но когато жената тръгна към него, спечели изцяло раздвоеното му внимание. Беше висока и стройна, носеше бяла туника, която оставяше голи ръцете и краката ѝ. На стегнатия около тънкия ѝ кръст колан висяха кинжал и непознат уред. Черната коса закриваше скулите ѝ (той забеляза и черна звездичка на дясната ѝ буза, но дали беше някакъв знак или клеймо?). Зелените ѝ очи бяха огромни и с твърде интересна форма — вътрешните им ъгълчета бяха извити надолу. Във всяко отношение беше физическа противоположност на Андреа, която се отличаваше с пищните си телеса. А тази жена имаше малки гърди и плосък стегнат корем. Но на Рин веднага му се стори безкрайно привлекателна дори в сравнение с Андреа и още не можеше да разбере защо му въздейства така. Забеляза тъмни сенки под очите ѝ, но те не развалиха впечатлението от нейната красота. Някакво странно усещане го прободеше в гърдите — сякаш му беше трудно да диша. Помисли си, че тя би трябвало да е Небесният Ангел...

Той ѝ се усмихна смутено и каза:

— Здравейте, аз съм Робин.

— Робин Худ, предполагам — саркастично каза чудатото момче — С тези дрехи няма кой друг да си.

Рин го загледа изумено, за момент забравил за жената.

— Чувал ли си за Робин Худ?

— По-възрастен съм, отколкото изглеждам — смръщи се насреща му момчето. — Но ти откъде знаеш за Робин Худ?

— И кой е този Робин Худ? — попита Небесният Ангел.

Тя съсредоточено разглеждаше Рин. Той усети, че се изчервява.

— Няма значение — отговори момчето, което също разглеждаше Рин. — Важно е откъде идва този и какво прави тук.

— Тук съм, за да предложа услугите си на Небесния Ангел... — започна Рин.

Момчето безцеремонно го прекъсна:

— Ясно, ясно, това вече го чухме, но защо?

Заговори друг глас, който идваше от всички посоки едновременно:

— Джан, Небесният Господар обърна и се насочи на юг.

Рин предположи, че гласът е на една от основните програми, липсваха му всякакви човешки нотки. Жената опипа дръжката на своя кинжал.

— Мисля, че ще е най-добре да изпратя един от корабите да го настигне.

— Аз не бих си правил труда — бързо каза Рин. — Без мен и моя летателен апарат „Господарят Мордред“ не може да бъде никаква заплаха за вас. Оставете ги да си вървят. Дукът вече знае, че няма шанс да устои срещу вашата флотилия. Уверен съм, че сега бяга обратно към подвластните си територии.

Не искаше нищо лошо да се случи на хората в „Господаря Мордред“.

Обади се още един безтелесен глас. Същият неспокоен глас на момиче, с който говореха и паяците.

— Изобщо не го слушай, Джан! Нека да настигна онова очукано туловище и да му видя сметката. Това е някакъв номер.

Рин вдигна очи към тавана, защото не знаеше накъде да гледа, и каза:

— Не е номер, кълна ви се! — Обърна поглед към лицето на Небесния Ангел. — Моля ви, пощадете ги. Аз направих номер, но на владетеля на „Господаря Мордред“, не на вас. Дук дьо Люсан смяташе, че ще действам като негов съюзник в атаката срещу вас. От мен очаквах да използвам летателния си апарат, за да унищожа защитата ви, но аз само се преструвах, че изпълнявам плана. Всъщност исках да служа на вас.

Момчето изрази с пръхтене недоверието си.

— Съгласен съм с Ашли. Замислил си някаква хитра игричка. За какъв дявол ти е притрябвало да ни предлагаш услугите си? Какво искаш да получиш? И по дяволите, кой си ти всъщност?

Рин го изгледа лошо. Това странно човече му стана неприятно от самото начало.

— Казах, че дойдох да предложа услугите си на Небесния Ангел, а не на тебе, който ще да си.

— Да — припряно се намеси жената, — той е прав, Майлоу. Това не ти влиза в работата. Изчезвай. Върви да късаш крилцата на мухи или нещо такова.

Момчето направи гадна гримаса.

— Този нов обрат напълно ми влиза в работата, Джан. Всичко, което би могло да засяга моето оцеляване, е моя работа. Ето ти тук един тип, пръкнал се от някакъв древен главорезки филм, но с машина, неуязвима за лазери и с още Бог знае какви възможности, а ти очакваш спокойно да си изляза, без да разбера какво иска и откъде идва?

— Изобщо не ме интересува какво искаш и какво мислиш, Майлоу! — Тя повиши тон. — Все още аз заповядвам тук и ти казвам да изчезваш. Веднага!

Момчето слезе от компютърния пулт и застана пред нея с ръце на хълбоците.

— Не ме предизвиквай, Джан, или ще ти се наложи да разбереш колко съмнително е станало вече положението ти!

Рин видя появилата се на лицето на жената сянка на неувереност и инстинктивно усети, че положението тук е доста неустойчиво. Явно му предстоеше да открие причините защо властта на Небесната жена не е абсолютна. Той бързо каза:

— Моля за извинение, но дали може да пийна нещо?

И двамата го изгледаха с изненада.

— Какво? — обади се момчето.

— Казах, че бих пийнал нещо. Жаден съм. Принуден съм да ви кажа, че гостоприемството в „Господаря Мордред“ беше значително по-добро.

Жената му се усмихна измъчено и каза:

— Съжалявам. Отдавна не ми се е налагало да посрещам гости. Елате с мен в моето жилище. Можете да се възползвате от удобствата му, ще получите студена бира и нещо за ядене, ако сте гладен. — Тя пристъпи към него и протегна ръка. — Между другото, казвам се Джан. Джан Дорвин.

Когато стисна ръката ѝ, буцата в гърдите му сякаш стана по-голяма.

Дук дьо Люсан удари Андреа толкова силно, че двамата яки слуги, които държаха ръцете ѝ, едва не я изпуснаха. От разбитата уста

потече кръв. И двете ѝ бузи бяха разкървавени и отекли от предишните удари.

— Идиотка! Слабоумна! — крещеше той, потривайки кокалчетата на дясната си ръка. Май си беше навехнал китката. — Хлътнал бил до уши по тебе, а? Всичко би направил за тебе, а? Божичко, тази кретенка!...

Той пак замахна. Тя се опита да извърне лице, за да избегне удара.

— Татко, не! Моля те, не ме бий повече! Не ми наранявай лицето, моля те.

Той възпря юмрука си.

— Казах ти, нали? Казах ти да го наблюдаваш. И да го слушаш. За да потвърдиш, че мога да му се доверя, че е искрен! Но не, ти разчиташе на онези твои великолепни женски инстинкти! По-точно, на суетното ти празноглавие. А той през цялото време ти е играл театър. На мен също!

— Татко, но аз бях сигурна! — извика тя, от устата ѝ пръскаше кръв. — Сигурна бях, че е влюбен в мен! Как можех да знам?

— Това ти беше работата — да знаеш! А сега, благодарение на тебе, загубихме последната възможност да подобрим положението си. Голям късмет ще имаме, ако се доберем до териториите си, преди да се разпадне корабът. Ти искаше награда, ако Робин ми предаде Небесния Ангел и нейната флотилия. Но се провали и ще си получиш наказанието.

— О не! — заскимтя тя. — Моля те, не ме удрай по лицето пак. Много те моля!

— Не се притеснявай, с пръст няма да те пипна — каза ѝ той. Обърна се към единия от слугите. — Донеси ми камшик.

Момчето, което вече познаваше с името Майлоу, за втори път го попита дали може да огледа отблизо Играчката. Рин отново му отказа и го предупреди за последствията, ако се опита да влезе насила в апарата. Но нещо мярнало се в погледа на Майлоу му подсказа, че не прие думите му с доверие. Този Майлоу го притесняваше все повече и той трескаво обмисляше как да научи що за човек е. Но засега разговорът се въртеше само около него самия.

Намираха се в просторна трапезария и бяха седнали на маса до голям извит прозорец. Всъщност само той и Джан бяха седнали. За Майлоу нямаше място на масата и той неспокойно крачеше из стаята, когато не се излягаше на един диван наблизо. Двама мъже с невъзмутими лица и кротки погледи прислужваха на него и Джан. Рин за миг забеляза недоволство на лицето на единия. Той недоумяваше какви са тези хора. Освен събраните в трапезарията огромният въздушен кораб изглеждаше безлюден. Тук нищо не напомняше за „Господаря Мордред“.

Беше разказал накратко на Джан (слушаше го и Майлоу) за произхода си от Шангри Ла. Майлоу беше реагирал възбудено.

— Значи Антарктическата изследователска станция още съществува! Невероятно! И още може да произвежда изделия на Старата Наука, ако се съди по твоята машина. Очевидно там обществото не е тръгнало назад, както стана с Небесните Господари и земните общини...

— Е, Елоите са се върнали назад, но по друг начин — каза Рин, — макар че те не биха се съгласили с такова твърдение. Според мен те се смятат за по-висша разновидност на човека...

— Кои са Елоите? — попита Джан.

Рин се опита да обясни какво представляват. Джан май не го разбра, но Майлоу се оживи още по-силно.

— Това е логическият завършек на процеса, започнал със създаването на Висшия стандарт — каза той, докато скачаше от дивана и пак тръгна из стаята.

— Биологическото „пристрастие към оптимизма“ на човешките същества, но доведено до крайност. Възможно най-върховното му състояние, при това вечно, без махмурлук или вредни странични ефекти. Състояние, далече над най-налудничавите мечти на нещастните, жалки наркомани от древните времена.

— Майлоу, за какво говориш? — попита Джан.

— И преди се опитвах да ти обясня всичко това — отговори Майлоу. — По-скоро, моето предишно „аз“ се опитваше.

Рин не можа да схване смисъла за загадъчното пояснение и пак погледна неразбиращо това момче, което поглаждаше с ръка своята опадаща коса, докато се разхождаше из трапезарията. Но веднага прехвърли вниманието си към седящата срещу него жена. Вече му

беше трудно да не я гледа. Намираще в това занимание удоволствие, то беше толкова различно от любуването на прелестите на Андреа. Усещаше неудобството ѝ от неговия напрегнат поглед, но не можеше да се овладее. Дали си въобразяваше или наистина успяваше да забележи в нейните очи подобно любопитство?...

— Всичко това започнало още към края на двадесети век, когато пробивите на генното инженерство лишили от доводи онези, които отричали биологическия детерминизъм във всичките му разновидности — продължаваше Майлоу, без да обръща внимание на липсата на интерес у другите двама към многословието му. — Срещу биологическия детерминизъм имало силна съпротива и по религиозни, и по политически причини — той заплашвал доверието към остарялото схващане за „свободната воля“, а то било неотделима част от множество религии и политически идеологии. Но дошло откритието, че определен ген, или пък неговата липса предразполагала хората към маниакална депресия, по същото време станало ясно, че шизофренните наклонности също се дължали на генетични увреждания...

— А това какво общо има с хората на Робин? — неприязнено попита Джан.

Рин също се дразнеше. Искаше му се Майлоу да млъкне и да се махне. Искаше да остане насаме с Джан.

— Точно за тях говоря. Обяснявам ви как се стигнало до разбирането, че умът... въобще съзнанието е краен продукт от сложно взаимодействие на разнообразни хормони и други невротрансмитери в мозъка, а то било изцяло генетично предопределено. Тогава открили, че генетично сме програмирани да се чувстваме по определен начин, че мозъците ни съдържат естествени вещества, подобряващи настроението... енцефалините били открити първи, те действат подобно на опиума. Последвала гама-аминомаслената киселина — универсален мозъчен инхибитор, както и множество други — естествени амфетамини, естествени транквилизатори и какво ли не. Средностатистическото човешко същество било тъпкано с наркотици до върха на космите. Това е синдромът на „пристрастието към оптимизъм“. Известен също като ефекта на „винаги гледай нещата откъм добрата им страна“. Еволюцията го развила, за да може човешката раса да продължава напред, каквито и удари да понася. Той

кара всеки отделен човек да се надява на по-добро, когато голата логика му казва, че положението е безнадеждно.

— Аз не съм „тъпкан с наркотици до върха на космите“ — каза му Рин. — Елоите — да, но не и аз.

— О, важи и за тебе, о, Робин от Шерууд! — присмехулно го увери Майлоу. — Но, разбира се, като всеки друг ти просто не можеш да разсъждаваш обективно за собственото си душевно състояние. Чувстваш се нормален, нали? И приемаш, че точно твоето състояние е общочовешката норма. Но не разполагаш с начин да видиш наистина обективно действителността или самия себе си. Никой не може да го направи. Но може би маниакално-депресивните типове са успявали, преди генинженерите да премахнат това заболяване. Генетичните им увреждания означавали, така да се каже, че психическата им климатична инсталация не работела както трябва и затова състоянията им се променяли рязко в много широк диапазон. За определено време мозъците им ту получавали свръхдоза от успокояващи вещества, ту се лишавали от тях — те непрекъснато се движели от еуфорията към най-тежки депресии. И съм убеден, че точно през тези периоди те били близо до възприемането на действителността такава, каквата е и затова мнозина от тях се самоубивали. Както някой беше казал — „Човек не понася истината в големи количества“.

Но не само маниакално-депресивните усещали отклонения и промени в биологично вграденото оптимистично настроение. Преди създаването на генетичния тип на Висшия стандарт през двадесет и първи век, в който механизмът бил усъвършенстван и стабилизиран, той бил твърде различен при всеки индивид и се влияел от хормоналните изменения при остаряването, рязко ускоряващо се след четиридесетгодишна възраст... възраст, която вие, естествено, никога няма да достигнете. Но даже и при хората от Висшия стандарт има отклонения в механизма, влияят му и външни въздействия. Например, обикновената слънчева светлина подпомага притока на определено вещество, подобряващо настроението. Или друг пример — първоначалните стъпки в една сексуално оцветена връзка направо наводняват мозъка с аналози на амфетамин... — той пак се усмихна подигравателно на Рин — ... те освен всичко друго потискат апетита. — Той многозначително погледна недокоснатата храна в чинията пред Рин.

От смущение бузите на Рин запламтяха. Той каза ядосано:

— Извини ме за грубостта, но точно какво си ти?

Отговори му Джан, преди Майлоу да каже и дума. Рин се стъписа от смисъла на казаното. Тя произнесе с леден глас:

— Той е баща на моя син и едновременно убиец на сина ми. Освен това е едно от чудовищата, започнали навремето Генетичните войни.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Дук дьо Люсан седеше до леглото в затъмнената стая, с наведена глава и преплетени пръсти на ръцете. Угризенията и вината така го притискаха, че гърлото му сякаш всеки миг можеше да се свие и да го задуши.

— Милата ми... толкова съм виновен... стана случайно... моля те, кажи, че си ми простила.

Но Андреа не проговаряше. Отказваше да го забележи, откакто той влезе в спалнята ѝ.

— Андреа, моля те... — Той се насили да погледне лицето ѝ, примига болезнено и веднага извърна глава. — Камшикът... заради камшика стана. Никога не ме е бивало с камшиците... трябва да ми се е изплъзнал. Знаеш, че никога не бих го направил нарочно... не бих ти направил това. Андреа, моля те, кажи ми нещо!

Още четвърт час той напразно се опитваше да получи отговор, накрая се отказа и тихо се измъкна от стаята. Едва що бе излязъл и някой влезе през другата врата. Беше нейният брат, принц Дарси. Както винаги облечен в черно. Той застана пред леглото и я загледа. Усмихна се криво и каза:

— Страхотна двойка сме, нали, мила сестричке? Аз с моята мъртва ръка — той докосна черната кожена превръзка, поддържаща безполезната дясна ръка, — и ти с твоето мъртво око.

— Махай се, Дарси — каза тя, фъфлеше и заради подутите устни, и от упойката във виното, сложена от лекаря. — Остави ме на мира.

— Ей сега, сестричке, ей сега. Но първо трябва да си поговорим за общата причина на нашите недъзи. За твоя скъпоценен любовник Робин.

Тя здраво стисна клепачите на здравото си око.

— Никога повече не казвай името му пред мен! — изсъска Андреа.

— Разбирам чувствата ти, сестричке. О, как добре те разбирам! И искам да си отмъстим на този земен червей, който не само опетни честта на семейството ни и предаде „Господаря Мордред“, но и осакати мен и обезобрази тебе. А през това време нашият баща страхливец бяга от врага с най-голяма бързина. С всеки час повече мили ни делят от онази изменническа свиня.

Андреа помълча няколко секунди и хрипкаво каза:

— Всичко бих направила, само... да беше... в моите ръце, ако ще и за минутка-две. И една минута ще ми стигне да си получи от мен каквото си мисля. Но какво можем да направим. Баща ни не би се осмелил да застане срещу онази флотилия.

— Вярно — съгласи се Дарси. — Той не. Но майка ни би се осмелила.

— Майка ни?

— Току що говорих с нея. Побесняла е от случилото се с тебе. Никога не съм я виждал в такава ярост. За нея баща ни е прелял чашата, това беше последната капка.

— А какво би могла да направи тя? Армията е под властта на баща ни.

— Досега. Но последните събития му донесоха само презрението на военните, така казват агентите на майка ни. Тя смята, че може да се възползва от положението... че ние можем да се възползваме.

— Кога? — остро попита тя.

— Скоро.

Числата на екрана разказваха все същата безнадеждна история. Тя губеше битката за спасяване на хората от Феникс Две. Заразата се разпространяваше сред общината, вече бе съборила един от всеки трима жители. И досега нито едно от лекарствата, създавани в автоматичните лаборатории на Небесния Ангел, не помагаше с нищо, освен в няколко случая да забавят неизбежното. Джан се чувстваше отчаяна и безпомощна. Дръпна се от пулта и застана в предната част на залата за управление. Точките на примигващи огньове изпъстриха Феникс Две. Почти не се виждаха други светлини в затъмнения град. Джан знаеше, че огньовете са предназначени за труповете.

Обмисляше унилото положение и се бореше с вината от моментите на... щастие, започнали с пристигането на Робин. Някакво вълнение се раздвижи в нея, още щом той влезе в залата за управление. Трябваше да признае, че е привлекателен, ако не се брой ужасният белег на лицето му, но имаше и още нещо. Като че в някой момент между тях се протегна нишката на мълчаливо разбиране. Тя се тревожеше от самата сила на реакцията ѝ спрямо него, сега също, но това не потискаше вълнението. Тя ясно виждаше в очите му, че и той изпитва същото към нея. Но докъде ще стигне всичко това? Преди си мислеше, че след нещастията със Сирай и Саймън никога не би се осмелила отново да се сближи с друго човешко същество, а сега?...

И все пак друга част от съзнанието ѝ се отнасяше предпазливо към Робин. Беше твърде хубаво, за да е истина — красив млад наемник, който изскача сякаш от нищото със своята удивителна машина и се поставя изцяло на нейно разположение. Вярно, той съвсем не я притесняваше толкова, колкото Майлоу, но тя подозираше, че Майлоу се бои да не би Робин да се окаже това, за което се представя. Защото тогава тя би получила ново оръжие в борбата за надмощие помежду им. По дяволите Майлоу!... Да го беше улучила с онзи нож следобед в нейното жилище. Всичко започна с предвидимо гневната му реакция, когато го обвини за участието му в разпалването на Генетичните войни...

— Това е лъжа! Нищо общо нямам със започването на Генетичните войни!

— Но твоята корпорация се е занимавала с производство на биологични оръжия за Генетичните войни — възрази Джан. — Ти сам си ми казвал това.

— Всички корпорации бяха замесени... няхаме друга възможност, ако искахме да оцелеем!

— Голямо оцеляване, няма що — кисело се усмихна Джан. — Опустошение в целия свят, масова смърт, последвана от бавна разруха на остатъците от биологическите системи.

Рин замаяно каза:

— Не разбирам. Как е възможно той — кимна към Майлоу, — да е толкова възрастен, че да помни Генетичните войни? Та той е само едно момче.

— Това е дълга и отвратителна история — каза Джан. — Някой друг път ще ви я разкажа с подробностите, може би. Накратко — Майлоу е безсмъртен. В друго тяло е живял дори във времената преди Генетичните войни, през двадесет и първи век.

— По-точно, роден съм в самия край на двадесети век — заядливо се обади Майлоу. — През 1997 година.

— Ръководил е една от Генетичните корпорации — продължи Джан.

— Която създадох от малката фирма за биоинженерство, наследена от баща ми. Признавам, някои от проектите за промишлени бактерии, които беше регистрирал приживе, се оказаха безценен източник на средства в първите години от работата ми.

— ... и така той станал един от най-могъщите хора в света — част от онази обособена групичка, която предначертала последвалата биологическа катастрофа.

— Глупости — рязко каза Майлоу. — Не само Корпорациите бяха виновни. Всичко стана и заради политическите бъркотии по онова време, след разпадането на големите нации на множество независими държавици, предизвикано от налагането на Висшия стандарт. То на свой ред доведе до рухването на Обединените нации, единствената организация, която имаше донякъде сила да контролира биологическите изследвания. Последваха междуособни войни между държавиците, принадлежали преди това към една и съща страна, и религиозни войни на фундаменталистките държави, които се съпротивляваха срещу генетичната революция. Но стига безполезни препирни! — Той пак се обърна към Робин. — Все още настоявам да знам каква игра си замислил.

Робин въздъхна.

— Нали все едно и също ви казвам, аз съм наемник, това е всичко. Присъединих се към „Господаря Мордред“, когато срещнах флотилията Небесни Господари над крайбрежните води на Антарктида...

— Флотилия? — викна Майлоу, очите му се разшириха. — Не си споменавал за никаква флотилия.

— Не съм ли? Е, нищо, беше си цяла флотилия. Пет Небесни Господари заедно с „Господаря Мордред“. Другите четири изчезнаха някъде по време на буря.

— Какво правеха толкова на юг? — попита го Майлоу.

— Търсеха Шангри Ла. Убежището. Надявах се да намерят в него оръжия от Старата Наука. За да ги използват срещу Джан.

— Срещу мен ли? — попита стреснато Джан.

Унесла се беше да разглежда лицето на Робин и да се чуди как се е появил на него страшният белег.

— Славата ви се е разнесла нашир и надлъж. Три от Небесните Господари са имали земи на юг. Преди месеци преценили, че идва техният ред да бъдат нападнати и избягали през Атлантическия океан. Сключили съюз с ислямски Небесен Господар на име Ел Рашад, на когото според дук дьо Люсан не си струва човек да му застава на пътя. След като насила присъединили дука към съюза, те започнали търсенето на техника от Старата Наука, правилно предположили, че станцията край Антарктида е най-големият им шанс.

— И намериха тебе и твоята машина? — попита Майлоу.

— Ами всъщност аз ги намерих. И случайно избрах да кацна на „Господаря Мордред“.

— И макар че се разпръснахте с остатъка на флотилията, този дук дьо Люсан е продължил на север, за да предизвика нашата флотилия?

— Защото имаше мен... и моя летателен апарат.

— Защото си е мислил, че разполага с тебе — каза Майлоу. — Ти би трябвало да си сключил сделка с него, но никога не си възнамерявал да спазиш своята част от нея, нали?

Робин се загледа в празната си чаша.

— Ами не! Когато чух какво се опитва да направи Небесният Ангел... тоест Джан, за да освободи земните хора и да унищожи пустошта, веднага разбрах, че не съм се присъединил към когото трябва.

— Но, разбира се, не си споделил това с нещастния дук — Майлоу пак се усмихваше цинично. — И какво заплащане изтръгна от дука, за да скрепите тази така наречена сделка, ако не смятаме този маскараден костюм?

Робин пак заби поглед в чашата.

— Бих предпочел да не казвам...

Майлоу се разсмя разбиращо.

— О, значи жени? Да, това изяснява нещата. Бих могъл да се досетя, че твоите Елои са били твърде незадоволителни партньори в леглото, ако въобще ги е бивало за тази работа. И какво заплащане очакваш за съмнителните си услуги тук? — Той обърна присмехулния си поглед към Джан. — Искаш ли да познаеш, Джан? Понеже си единствената жена тук, не би трябвало да се затрудниш.

Разярената Джан сграбчи нож от масата. Размаха го пред Майлоу.

— Писна ми от тебе, Майлоу! Разкарай се оттук! Искам да говоря с Робин насаме. Махай се с гадните си приумици!

Майлоу скръсти ръце и я загледа предизвикателно.

— Джан, предупредих те да не ме заплашваш. И няма да те оставя сама с този наемник. Нямам му доверие, а и ти не би трябвало да му вярваш. Току що ни призна, че е предал предишния си „работодател“. Е да, направо изгаря от нетърпение да ти вдигне туниката, а и у тебе долавям подобни намерения спрямо слабините му, но...

Той се наведе да избегне литналия над главата му нож. Когато погледите им пак се кръстосаха, тя видя тържествуващото изражение на Майлоу. Тя стана.

— Добре тогава, аз се махам! Ще бъда в залата за управление. — Тя се обърна към Робин, който ги гледеше стреснато. — Можете да останете тук засега. Починете си, настанете се удобно. Но не обръщайте внимание на отровните му приказки, които той сигурно ще се опита да ви нашепва... — Тя посочи с палец през рамо към Майлоу.

Тя тръгна към вратата, а Майлоу извика след нея с висок напевен детски глас:

— Ще съ-жа-ля-ваш...

Проклет да е Майлоу. Тя удари с юмрук по извитото стъкло на предната част на залата за управление. Проклет да е...

Изведнъж се намръщи. Забеляза, че един от най-големите огньовете долу във Феникс Две за момент бе затъмнен, сякаш нещо прелетя над него. Докато се чудеше какво ли би могло да бъде, стъклената плоча, през която се вглеждаше, неочаквано се разтърси от удара на нещо, летящо с голяма скорост. Тя неволно отскочи назад и видя за миг съществуването, драскащо с нокти по гладката повърхност, преди рязко да изчезне от погледа ѝ.

Видя дълго, състоящо се от няколко части тяло на насекомо, зловещо, като че изсушена конска глава с антени и хоботи като на гигантски комар. От двете страни на съществото се простираха големи прозрачни криле с мрежа от тънки вени...

Хазини!

Толкова припряно се дръпна, че падна на пода в кълбо оплетени ръце и крака. Пълзеше и викаше:

— Карл! Нападнати сме от Хазини! Защо не ме предупреди? Как е успяло да дойде толкова наблизко?

Отговори й Ашли. Първо се закиска, накрая каза:

— Искахме да ти устроим малка изненада, Джан. И не е само един Хазини, цял рояк са. Виж...

Джан погледна през рамо. Тюркоазените лъчи от лазерите на флотилията пронизваха нощното небе. Различи тъмни тела, изведнъж открояващи се в огнените нишки, после сгърчени в пламъци падаха надолу. Осъзна, че нито един лазерен лъч не идваше от самия Небесен Ангел!

— Ашли! Включи нашата защита! Веднага!

Ашли отново се закиска.

— Така няма да е весело. Пък и късно е вече. Вече проникнаха в кораба. Няколко Хазини са при нас.

— Не! — изхълца Джан.

Измъкна оръжието си от кобура. Прекалено ясно си спомняше онзи Хазини в „Господаря Панглот“, вонята му, когато я сграбчи в безмилостните си нокти, там, в задушния мрак между двата корпуса, неговия ужасяващо умен поглед... Отдавна изчезналият белег отведнъж започна да я мъчи.

— Не!

Тя скочи и се втурна към асансьора.

Изкачи се до етажа, където се намираше нейното жилище. Когато вратата се отвори, тя предпазливо огледа коридора и в двете посоки. Нямахше никой. Тя излезе от асансьора с готово за стрелба оръжие. Зад нея вратата се плъзна на мястото си.

Осветлението угасна.

— Ашли! Карл! Светлина! Включете пак лампите! — Джан крещеше, а сърцето й се блъскаше панически в гърдите. Смехът на Ашли беше навсякъде.

— Така е по-смешно. Шшшт... я слушай! Дали пък не чувам как един Хазини върви към тебе? Отляво...

Джан се извъртя и стреля в тъмнината. Лъчът от оръжието мимолетно освети коридора. Беше празен. Тъмнината пак го завладя.

— По дяволите, Ашли! Искам светлина! И ми прати паяци! Искам да ме пазят! — викна Джан.

Сърцето вече я болеше от напрежение. Беше сигурна, че ако се сблъска с Хазини, собственият ѝ страх ще я убие пръв.

— Ти вече не заповядваш тук, Джан — жизнерадостно събщи Ашли. — Имаше промени. И ти отпадна от играта.

— Искам да говоря с Карл!

— Карл също няма да изпълнява заповеди от тебе.

Стори ѝ се, че чува шум отдясно. Стреля слепешката. И отново видя празен коридор в блясъка от лъча.

— Защо правиш това с мен? — изпищя тя.

— Защото стана страшно досадна, Джан. И не стига, че с тебе вече не е весело, ами и се държиш гнусно с моя приятел Майлоу.

Сълзите напиреха в очите на Джан. Значи това се случи най-накрая. Майлоу успя да наложи влиянието си над Ашли. Сега всички Ашли ще го слушат, и всички програми на Карл. В отчаянието си Джан стреля в тавана — жест на пълна безпомощност.

— Нерви, нерви — пропя Ашли, докато край Джан се сипеха искри.

— Дай ми Майлоу. Трябва да говоря с него — каза Джан, стискайки зъби да не се вцепени от паниката. Но Ашли не ѝ отговори.

— Ашли? Ашли! Стига с тези игрички, да те вземат мътните! — Но мълчанието продължаваше и ето... Отдясно се чу шум. Нещо вървеше с повече от един чифт крака по коридора. Джан затича в обратната посока. На едно място се блъсна в стена, изкрещя от болката в лакътя. Затича още по-бързо, ударите на сърцето ѝ сякаш гърмяха в ушите...

И попадна право в прегръдката на съществото, причакващо я в мрака...

Дук дьо Люсан седеше сам в кабинета си. Беше се прегърбил над масата с картите, пръснати в безпорядък, някои подгизнали от вино. Докато изпразваше каната, на два пъти събори чашата си. Изпи много

през последните няколко часа, но си оставаше трезвен до болка. Затова усети лекото раздвижване на въздуха — въпреки най-строгите му заповеди, някой беше влязъл в кабинета. Рязко вдигна блесналите си от злоба очи и трепна от учудване. Видя жена си.

— Ти? — каза той. — Какво правиш тук? Нали съм ти казвал да не ми се мяркаш пред очите. И заповядах никой да не ми досажда. Разкарай се!

Но тя не помръдна. Стоеше си пред него в черната роба с нахлупена качулка, гледаше го с лека презрителна усмивка на ъгловатото си лице. Някой се появи иззад нея. Неговият син — принц Дарси. Със същата усмивка. Дукът им се озъби.

— Това пък какво е? Лайнарско семейно събиране? Махайте се, преди да съм повикал стражите! Тази нощ искам да съм сам.

— Не се притеснявай, съпруже, скоро отново ще бъдеш сам — мрачно каза жена му. — Съвсем сам, но първо трябва да поговорим. За Андреа.

Дукът изръмжа и прикри лицето си с ръка.

— Не! Отказвам да говоря за това. Достатъчно изстрадах!

— Ти ли си страдал? — попита жена му. — А какво да кажем за твоята дъщеря? Ти погуби красотата ѝ. Опитай се да си представиш какво трябва да преживее. До края на живота си!

— Моля те, спри! — извика дукът. — С какво мога да я облекча? Ще помогна ли на Андреа, ако и аз си извадя око?

— Има начин да ѝ помогнем — каза неговият син.

Дукът ги огледа през пръстите на ръкавицата.

— Какви са тези приказки? Лекарите не могат да ѝ направят ново око...

— Не нашите лекари — отвърна жена му, — но според Дарси твоят подъл „съюзник“ е разправял за много чудеса на Старата наука в неговия подводен град... имало и машини, които лекували всяка болест.

— Но онова място е недостъпно за нас — напомни дукът. — То е под ледовете и морето на Антарктика.

— Да, то е там — каза принцът, — но същите чудеса ги има и в Небесния Ангел, ако се вярва на твоя приятел, а той ни е достъпен!

Дукът дръпна ръката от лицето си. Уморено промълви:

— Това са безсмислици. Не можем да се бием с онази флотилия.

— Няма да нападаме цялата флотилия — каза синът му. — Само Небесния Ангел. Под прикритието на тъмнината ще пратим към него много войници с планери. Те ще кацнат на Небесния Ангел и ще го превземат. Ако е в ръцете ни, останалите от флотилията ще бъдат безпомощни. Така ще можем да помогнем на Андреа, ще се сдобием и с още едно предимство — ще си върнем онзи предател Робин и неговата машина.

Дукът погледна сина си и пряко сили каза:

— Както го обясняваш, изглежда просто, но шансовете за успех на тази изненадваща атака са нищожни. Не... — той разтърси глава. — Няма да рискувам!

Жена му каза с леден глас:

— Ти вече не си този, който решава. Имаше бунт. Нека да го наречем контролиран бунт. Недоволни части от армията заплашиха, че ще се обединят със селяците. За да предотвратят това бедствено положение, благородниците се споразумяха, че ти трябва да слезеш от трона и Дарси да стане новият Небесен Господар...

— Ама че нелепости! — Дукът се разсмя. — Тази вечер не само аз съм се налил с вино. А сега излизайте, преди стражите да ви извлекат насила.

— Повикай ги — спокойно каза принцът.

Дукът не се поколеба. Вратата се отвори и двама стражи със саби в ръце се втурнаха в стаята. Застанаха срещу дука. Не ги познаваше. Преглътна трудно и каза:

— Доведете барон Шпанг... Трябва да говоря с него...

Жена му каза:

— За жалост барон Шпанг беше между малцината благородници, които ти останаха верни. Преди малко почина от раните си. — Тя извади изпод робата си навит лист. — Това е декларацията, с която се отказваш от трона. Бъди така добър да я подпишеш.

Тя сложи листа на масата, встрани от разлятото вино. Принцът сложи до него писалка.

Дукът дълго се взираше в листа, после си наля остатъка от виното. Изпи го на един дъх, взе писалката и тъжно отбеляза:

— Явно това не беше най-добрата година за мен.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Джан изпищя, когато лапите я сграбчиха. Гадината беше невероятно силна. Изтръгна оръжието от ръката ѝ и я събори на пода. Тя не преставаше да пищя, сви се в очакване на смъртоносния удар. В този миг я заслепи светлина. Ашли беше решила точно сега да включи осветлението. Джан стисна клепачи, не искаше да вижда Хазини, който я държеше в стоманената си хватка. Тя напразно опитваше да се свие на кълбо, за да опази шията и корема си...

Пронизителен детски кикот звънна в ушите ѝ. Лапите я пуснаха. Тя отвори очи. Над нея стоеше ухиленият Майлоу.

— Да си беше видяла лицето — каза ѝ той.

Някой вървеше по коридора зад нея. Робот-паяк.

Зад него се виждаха още няколко. Първият паяк радостно се обади с гласа на Ашли:

— Ей, Джан, страшно смешна беше!

Появи се и Робин. Два от паяците се движеха плътно до него. Видя я и лицето му стана угрижено, опита се да дойде при нея, но един от паяците го хвана. Джан изгледа Майлоу и стана. Гледаше го отвисоко, опитваше се да прикрие избледняващия ужас зад презрителна надменност.

— Значи това са ти шегите? — попита тя. — А Хазини въобще не са проникнали в кораба, нали?

— О, някои успяха — каза Майлоу, — но роботите избиха всички. Поне се надявам да са избили всички.

Гримасата му стана още по-злорада. Джан каза:

— Не си направил нищо лошо на Киш и Шан, нали?

— Никой не се е занимавал с тях. Заключение са в стаите си. По-късно ще трябва да решат дали ще ми прислужват, както го правеха за тебе — повече харесвам хората като слуги, отколкото механизмите. Иначе ще ги преместя в някой от другите кораби, а там животът ще им се стори доста по-труден. А сега елате с мен в лазарета. Искам да

направя нещо, преди да се заема с уведомяването на човешките стада в другите кораби, че началството е сменено...

Джан неспокойно вървеше след Майлоу към най-близкия лазарет. Робин беше до нея. Отвсякъде ги заобикаляха работи-паяци. Досега не бяха имали възможност да поговорят, но Джан виждаше, че изглежда твърде самоуверен въпреки положението. Майлоу въодушевено описваше какви промени е замислил за останалите кораби от флотилията.

— ... Онези хленчеши идиоти даже няма да усетят откъде е дошъл ударът, когато се заема с тях. Мислеха си, че имат причини да се оплакват от тебе! По дяволите, отсега нататък свърши безгрижният живот за тях. Ако искат да останат, ще работят, иначе ги изхвърлям на земята...

— Давай, Майлоу! — бълбукащо се разсмя един от паяците. — Ще им покажем на тези къде зимуват раците. — Ашли се държеше все по-инфантилно.

Майлоу заведе групата до една медицинска машина. Махна на Робин.

— Хайде, събличай се и влизай в това нещо.

Робин каза:

— Защо? Чувствам се великолепно.

— Искаш ли да се обзаложим докога ще се чувстваш така, ако не ме слушаш? Прави каквото ти казвам! — заповяда Майлоу.

Робин сви рамене и с поглед се извини на Джан, после бързешком смъкна средновековните си дрехи. Няколко паяци предаваха похотливото пъшкане на Ашли, а Джан се опитваше да не гледа голия Робин, застанал пред машината, която вече бе извадила навън люлката, за да легне в нея. Той се канеше да го направи, но се поколеба и свали пръстен от ръката си. Обърна се и го подаде на Джан.

— Моля те, вземи го. За спомен, ако нещо се случи с мен.

Джан го взе. Майлоу с удоволствие каза:

— Каква хубава сценка от мелодрама, Робин Худ! Но това е само медицинска машина, а не грил за хора.

— Времето е пред нас. Сигурен съм, че после ще измислиш и нещо друго — каза Робин и легна в люлката.

Тя се плъзна обратно в машината. Джан сложи пръстена на средния си пръст. Представляваше обикновено златно кръгче с

единствен малък скъпоценен камък.

— Да поръчам ли на Ашли да потърси някаква сватбена песничка от записите? — каза Майлоу, който я наблюдаваше.

Джан каза:

— За какво е всичко това? Защо правиш с него тези неща?

— Той ми надрънка глупости — имал присадка в главата, с която управлявал машината си. Можел да я взриви от разстояние, ако се наложи, а и нас заедно с нея. Не му вярвам. — Обърна се към паяците. — Ашли, включи се в тази машина! Искам той да бъде обстойно прегледан. Потърси има ли нещо в повече, независимо дали е механично или биологично.

— Ей сега, капитане.

Прегледът отне само няколко минути.

— Абсолютно нищо! — докладва Ашли. — Само е лъгал.

Люлката започна да излиза от медицинската машина. Джан оглеждаше тревожно Робин, но той явно беше невредим. Преди пак да извърне поглед от неговата голота, успя да забележи, че белегът на лицето му е изчезнал.

— Добре, Робин Худ, навличай твоите смешни парцали — заповяда Майлоу.

Когато Робин се облече, Майлоу каза:

— Вече е време да си поговорим делово. В твоята машина няма никаква система за саморазрушение, нали?

Робин пипна бузата си, където преди се виждаше белегът, погледна за миг Джан и каза на Майлоу:

— Няма.

— Значи ако накарам някой от роботите да отвори люка, нищо няма да се случи — продължи Майлоу.

— Абсолютно нищо. Във всяко отношение. Ще можете да влезете вътре, но тя няма да полети. Подчинява се само на мен.

— Това въобще не може да ме учуди — Майлоу не се притесни. — Но всички компютри могат да бъдат програмирани наново, а аз съм сигурен, че ти имаш и необходимите кодове, и знанията за такова препрограмиране. Прав ли съм?

Робин не отговори. Майлоу каза:

— Хайде, Ашли...

Един от застаналите до Джан паяци изведнъж скочи към нея. Стегна я през кръста с хващащо пипало, а до гърлото ѝ забръмча режещ инструмент. Тя се вцепени от страх.

— Не!... — изкрещя Робин.

Майлоу вдигна ръка да го успокои.

— Отпусни се — каза на Робин. — Нищо лошо няма да ѝ се случи, стига ти да се съ согласиш да ми помагаш във всичко, когато му дойде времето да направим промените в твоята машина и тя да се подчинява на мен. Даваш ли дума? Иначе твоят Небесен Ангел ще умре, а аз ще използвам и други, още по-неприятни методи, за да получа твоето съдействие.

— Това е номер — каза Джан на Робин, като се опитваше да не гледа бръмчащия до гърлото ѝ инструмент. — Той няма да позволи да ме наранят.

— Не бъди толкова сигурна. А може и изборът да не бъде в мои ръце, ако се стигне до отрязване на главата ти. Ашли би могла да поеме инициативата...

— Пусни я! — с треперещ глас каза Робин. — Ще направя каквото поискаш. Кълна се.

— Вярвам ти, о Робин от Шерууд! — Майлоу се ухили. — Никога преди не съм виждал любовта да грее тъй ярко в нечи очи. Ти наистина си опиянен от своята девойка Мериън. Щом имам малко свободно време, ние с тебе ще прекараме интересни часове, за да ме въведеш в приятните изненади на твоята чудесна машина. Особено любопитен съм какви са оръжейните ѝ системи. Но сега трябва да се заема с по-спешни проблеми... Ашли, нека придружителите им да заведат тези двамата в жилището на Джан. Струва ми се, че искат да останат насаме. Но ги пази добре.

— Чакай, Майлоу — каза Джан. — Какво смяташ да правиш?

— С вас двамата ли? Засега нищо, ако ми сътрудничите и се държите послушно.

— Не, питах те за флотилията... и за хората на земята.

— Вече ти казах какво ще правя с флотилията — ще наложа Новия ред. И само ако посмеят да проявят неподчинение, ще ги смажа на минутата.

— Ама разбира се! — оживено каза Ашли.

— А населението на Феникс Две, по-точно остатъците от него, ще трябва да се оправят сами. Флотилията ще се насочи на юг. Време е да видим каква съпротива могат да ни окажат в небесата над Южна Америка...

— Поне няма ли преди това да унищожиш гнездата на Хазините?
— попита Джан.

— Тази нощ опекохме поне хиляда от гадините, защо да губим още енергия? И защо да си правим труда? Феникс Две умира. Сама откри, че заразата не може да бъде спряна.

— Ако изгориш гнездата, поне ще премахнеш един от източниците на заразата. Рано или късно тези Хазини ще се доберат до други земни общности.

— Скъпа Джан, боя се, че не страдам от твоята склонност към кръстоносни походи. Ашли, отведи ги!

Майлоу гледаше как четири от паяците подкарват Джан и Робин към изхода от лазарета, после каза на Ашли:

— Добре. Сега отивам в залата за управление, искам да ме включиш към всяка система за всеобщо оповестяване в корабите. — Той доволно потри ръце. — Ще бъде много забавно.

— Не ми харесва това — унило каза един от паяците.

— Какво? — Майлоу изненадано се обърна. — Мислех си, че и ти искаш това, Ашли. Нали така се договорихме.

— Не говоря за това, а за тях. Дето ги оставяш сами. Нали знаеш какво ще правят сега.

Той най-после разбра какво става. Тя... или то... не, все пак в основните си черти си оставаше тя... ревнуваше. Или си въобразяваше, че ревнува, защото доколкото можеше да схване същността на нейната програма, тя не можеше да преживява истински чувства. Но фалшив или истински, резултатът беше един и същ, трябваше да се приспособява към капризите ѝ. Майлоу каза с помирителен тон:

— Още малко ще е така. Докато измъкна от него информацията, която ми е нужна. И ако връзката им стане по-близка, ще съм по-сигурен в искреното му желание да ми помага, защото ще използвам нея като заложник. Щом напълно овладее онази летяща машина, можем да се отървем от него.

— Чудесно — каза Ашли. — Но не разбирам защо ти е нужна онази гадна машина, щом имаш мен.

— Ние имаме нужда от нея, Ашли, като допълнителна защита. Може да срещнем нещо, с което трудно ще се справим.

Той премълча, че искаше машината да стане личната му застраховка. Нямахше как да знае докога ще може да разчита на Ашли. А ако владее машината, ще може да я принуди да кротува, ако другите средства не помогнат. Би му послужила чудесно и като начин да избяга, ако се случи най-лошото.

— А какво ще правим с Джан? И от нея ли ще се отървем?

— Не, стига да не прави щуротии. Имам някои планове за нея. — Той погледна надолу към тялото си. — Само още малко да порасна.

— Не те разбирам.

— Смятам да подновя сексуалната си връзка с Джан Дорвин, на която можах съвсем за кратко да се радвам в предишното си превъплъщение.

— О, така ли било! — каза Ашли.

— Твърде весел си, ако си припомним какво се случи — отбеляза Джан, докато Робин се настаняваше на дивана в нейния хол и ѝ се усмихваше.

— И защо да не съм? Още съм жив и сме само двамата тук, а това е чудесно. — Той докосна бузата си. — Обаче ми е жал за белега. Тъкмо започвах да свиквам с него.

— А аз не. Ужасен беше. Много по-добре изглеждаш без него. — Джан усещаше вълна от топлина в слабините си и се сърдеше на себе си. Не беше време за приятни преживявания. — Но не сме сами — раздражено каза на Робин. — Паяците останаха пред вратата, но бъди сигурен, че Ашли ни наблюдава.

— И какво от това? — Той протегна ръка към нея. — Ела да седнеш до мен.

— Не... ела с мен в банята.

На лицето му се изписа почуда, но бързо се ухили и стана.

— Бих предпочел спалнята, но...

Когато тя внимателно затвори вратата на банята и се обърна към него, той веднага я сграбчи в прегръдката си. Тя с усилие потисна реакцията на тялото си от тази близост и бутна Робин назад.

— Слушай — каза му с напрегнат шепот, — тук няма сензори. Аз настоях за това. Може би скоро няма да е така, но поне досега не са имали време да ги монтират. В момента можем да говорим наистина само двамата.

— Добре. Обичам те!

— Не бъди глупав — каза тя, макар че от думите му леко ѝ се зави свят. — Трябва да измислим какво да правим. Знаеш какво ще ти се случи, когато дадеш на Майлоу цялата информация. Той ще те убие.

Робин все се усмихваше, облегна се небрежно на умивалника.

— А ти обичаш ли ме? Струва ми се, че знам, но ми е приятно да го чуя от тебе.

Идваше ѝ да извика „Да!“ с цяло гърло. Майко Богиньо, какво става с нея? Успя да каже колебливо:

— Моля те, би ли говорил сериозно?

— Но аз говоря сериозно.

— И ще бъдеш съвсем сериозно мъртъв, ако не направим нещо! Но не ми идва на ум нищо по силите ни... щом Ашли е на страната на Майлоу, ставаме безпомощни. А на тебе хрумна ли ти нещо?

Той въздъхна и скръсти ръце на гърдите си.

— Всичко, което можем да направим, е да печелим време и да чакаме благоприятна възможност.

— Възможност? Възможност за какво!

— Да избягаме... или нещо друго — Той сви рамене. — Все ще се появи удобен случай.

— О, трябва да благодаря на Майката Богиня за късмета да съм в съюз с такъв гениален стратег... А пък аз не знам защо вече се тревожех.

Той се разсмя.

— Твърде много си блъскаш главата.

Тя също се разсмя. Всичко поне наглед беше абсолютно безнадеждно, но не можеше да устои на неговото непобедимо добро настроение. Може положението да не е чак толкова лошо. Може би той крие някакво преимущество за последния момент...

Когато пак я прегърна, тя не се дръпна и се остави на мощната вълна желание. Потръпна от удоволствие, когато устните им се срещнаха. Бързо потисна смътното чувство на вина от неопикуемо приятните си усещания. Остави се той да я заведе в нейната спалня.

Отпуснаха се на леглото и той бавно я съблече. После също се освободи от дрехите си. Този път тя не извърна погледа си.

— Не ме докосвай тук — сънено каза тя. — Моля те.

Той я целуваше между гърдите, но спря и подпря брадичката си на лакът.

— Не ти ли е приятно?

— Имах рана преди много време... Ей такава...

Тя прокара пръст по цялата линия от шията до корема си. Усещаше ръката си тежка. И цялото си тяло. Беше уморена, унасяше се в уютната топлина на дрямката. Любиха се великолепно, до изтощение.

— Но сега не личи да е имало рана — каза Робин.

— Оздравя напълно... поне отвън. Но отвътре я усещам. Не ми е приятно да ме пипат на това място... Един Хазини го направи, едва не ме уби.

Той я погали по бузата.

— Не мисли за това. Заспивай.

Леглото леко потрепери. Въздушният кораб се раздвижи. Флотилията тръгваше на юг и все още живите във Феникс Две оставаха сами да се справят с бедите си. И с Хазини. Тя каза:

— Според тебе Майлоу шегуваше ли се?...

— За кое, мила?

— За Хазини... само се бил надявал, че всички проникнали в кораба са избити.

— Тези същества те плашат, нали?

— Ужасяват ме. Щеше да разбереш, ако беше видял само едно отблизо. Смразяващи са. Те са просто машини, пълни с ненавист... създадени от хора машини за омраза, само ядат, размножават се и убиват хора. Живи оръжия. Само като си помисля, че и едно може да е останало в кораба... Уф! — Тя се сгърчи.

Робин я прегърна.

— Ей, всичко е наред! Вече не си сама. Имаш мен. Винаги ще те пазя.

На Джан много ѝ се искаше да повярва в това.

Майлоу се наведе срещу вятъра, очите го боляха. Едва не падна и стоящият до него паяк протегна механична ръка да го задържи.

Майлоу се страхуваше, че заради малкото си телесно тегло лесно може да бъде отнесен от вятъра.

— Все още се движим твърде бързо! — извика той. — Намали скоростта! Намали!

— Спрямо земята скоростта ни е нулева, Майлоу — каза Карл с безизразния си глас.

Ашли беше потънала в мрачните си настроения и не говореше с Майлоу от сутринта, а точно това му трябваше.

— Причината е в този югозападен вятър, достига четиридесет мили в час. Откъм брега идва буря.

— Господи — промърмори Майлоу. Ядно изгледа Робин, който направо го вбесяваше с невъзмутимото си спокойствие. Дано копелето не е намислило никакви хитрини. — Хайде, отваряй това нещо и се дръпни настрани.

Майлоу с подозрение наблюдаваше как Робин отваря люковете на своята летяща машина, после послушно отстъпва назад. Майлоу заповяда на един паяк да влезе вътре.

— Е, как е! — попита.

— Безопасно е — каза Карл. — Можеш да влезеш.

— Първо ти — заповяда Майлоу, размахвайки отнетото от Джан оръжие към Робин.

Робин се подчини. Майлоу предпазливо се пъкна вътре след него. Вътрешността на машината се оказа твърде тясна. И тъмна.

— Включи осветлението — каза той.

Робин натисна бутон на пулта. Осветлението не се включи. Нямаше светлилки и по пулта. Робин натисна други бутони. Нищо не се промени.

— Какво става?

Робин въздъхна.

— Май батерията е свършила.

— Какво? Какви номера ми разиграваш? — Майлоу ръгна Робин в ребрата с дулото на оръжието.

— Добре де, не е точно батерия. Енергиен елемент. Осигурява енергия за всички функции на машината. Явно трябва да бъде презареден. Трябваше да се сетя за това... Но никога не съм се отдалечавал толкова от Убежището преди.

— Ти какво, опитваш се да ме преметнеш ли? — излая Майлоу и пак го ръгна в ребрата. — Веднага включи това нещо! Нали знаеш какво ще направя с Джан, ако хитрееш?

Робин се обърна и го изгледа.

— Казвам ти истината. Машината няма енергия. Мъртва е. Трябва да се презареди.

— И как точно ще оправим тази дреболия? — настоя Майлоу.

Робин сви рамене.

— Не е чак толкова трудно. В задната част на корпуса има контакт. Накарай роботите да направят необходимата свързка, после да прекарат дотук кабел от най-близкия енергиен източник.

— Няма що, просто било — промърмори Майлоу. — Карл, кога може да стане това?

— Кабел с такава дължина ще трябва да бъде свален от системите на кораба — каза Карл. — Ще ни трябва двадесет и четири часа. А устройството за свързка може да бъде изработено за час-два, ако имам техническите данни.

— Страхотно! — саркастично отбеляза Майлоу. — Точно това мечтаех да чуя.

Нощта го измори. Щом предаде по радиото ултиматума си, в три от Небесните Господари започнаха бунтове и бяха потушени доста по-трудно, отколкото си представяше. Всъщност нещата не вървяха добре и досега в „Господаря Монкалм“, наложи му се да прехвърли още механични паяци от другите кораби, а това също беше опасно. Подозираше, че всичко стана заради Ашли. През цялата нощ му помагаше твърде неохотно и отгоре на всичко отказваше да говори с него. Чувстваше се уязвим. Непременно трябва да получи тази проклетата машина. Навъсено каза на Робин:

— Така да бъде, имаш още едно денонощие, но ако и след това машината пак не заработи, ще престана да бъда толкова любезен.

Далечното ехо на алармените звънци измъкна дука от пиянския унес. Надигна се от леглото и се запрепъва към вратата на малката стаичка. Удари с юмрук по нея. Единият от кисело настроените пазачи отвори.

— А сега какво искате, сир? Още вино ли?

— Тревогата — изграчи дукът. Гърлото му беше пресъхнало, усещаше се болен. — Какво става?

— Не знам. Вос отиде да пита.

В този момент другият пазач се появи тичешком в коридора. Беше пребледнял.

— Обкръжени сме! — викна той.

— От какво сме обкръжени, бе? — дукът искаше да чуе по-разбираеми новини.

— Флотилията... „Мечът на исляма“ и другите... пак са ни открили!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Тези твои Елои ми се струват очарователни, Робин — каза Майлоу, устата му беше пълна с месо от истинско пиле. — Много бих искал да ги видя с очите си. Разбира се, станцията също.

Майлоу си играеше на любезен домакин. Джан забеляза, че от сутринта настроението му се е подобрило. Бунтът в „Господаря Монкалм“ беше смазан окончателно и работата по прокарването на кабела до летящата машина на Робин вървеше по график. Беше в толкова добро разположение на духа, че заповяда пазещите ги паяци да се махнат и даже покани Джан и Робин на вечеря. Киш и Шан прислужваха. Джан беше отишла при тях, убеди ги да останат в Небесния ангел като слуги на Майлоу. За тяхно добро беше. Както каза Майлоу, не изглеждаше много вероятно да оцелеят дълго в някой от другите кораби.

Джан каза:

— А за мен тези Елои са отвратителни. Имали са сили поне нещо да направят в помощ на света след Генетичните войни, а вместо това се затворили и се оттеглили в техния си свят на измислени вечни удоволствия.

— Техният свят не е повече „измислен“, отколкото твоя — весело ѝ каза Майлоу. — Те просто са настроили мозъците си на друго равнище в сравнение с това, което природата и генинженерите, създали Висшия стандарт, са избрали за твоя, скъпа ми Джан. Техният вариант на света е не по-малко действителен от твоя. Всичко е относително, нищо абсолютно няма. Освен това, дали стремежите на Елоите са толкова различни от тези на някогашните християнски или будистки монаси? И те се оттегляли от света, за да търсят върховния покой — „сливане с Бога“, нирвана или нещо подобно...

— Моля те, Майлоу, не искам още една скапана лекция — уморено каза тя. — Опитвам се да ям.

За миг благата му маска се смъкна, но после каза на Робин:

— Отначало си представях твоята машина като доусъвършенстван флипер, но като я видях, разбрах, че въобще не е така. Това не е предмет от Старата Наука, това е нов продукт на Новата Наука. Значи някои Елои още се интересуват от физическия свят, поне колкото да създават нови технологии?

Робин завъртя глава в знак на отрицание.

— Не, не Елоите правят това, а програмите на убежището.

Както преди бе обяснил на дука и неговите приближени, разказа им как Елоите, преди да станат Елои, създали програми с възможности да се развиват сами, за да могат тези защитници на убежището да се справят с всяка непредвидена заплаха. Майлоу се усмихваше, осмисляйки това.

— Нови технологии... кротичко си стоят в станцията, а програмите могат да ги създават непрекъснато. — Той лукаво се усмихна на Робин. — Машината знае точното положение на станцията, нали?

— Да — призна Робин, — но и да отидеш там, няма да извлечеш полза. Програмите няма да работят за тебе.

— О, сигурен съм, че ще намеря начин да ги убедя — жизнерадостно каза Майлоу.

Джан се обърна към Робин:

— Не разбирам как са те оставили да израснеш такъв, какъвто си сега. Защо програмите не са те унищожили, когато установили, че си отклонение? Или защо не са те превърнали в Елои?

— Етическата програма никога не би позволила това — отговори Робин.

— Етическа програма ли? — бързо попита Майлоу. — Това пък какво е?

— Още нещо, създадено от Елоите, преди да бъдат Елои. Те знаели, че когато завърши промяната им, няма да имат никакви морални норми и затова измислили Етическата програма като компенсация.

— Но защо? Какъв е смисълът на това? — попита Майлоу, личеше му колко е объркан.

— Етическата програма наблюдава самите Елои. Грижи се някой Елои да не нарани себе си или друг, независимо дали ще е от каприз или случайност. Вече ви казах, освен това програмите се занимават с

изследвания, включително практически експерименти в биологията. Понякога се налага да ги правят със зародиши. А Етическата програма внимава те да бъдат унищожавани преди да са минали дванадесет седмици от живота им, според правилата на Обединените нации...

— Обединените нации! — възкликна Майлоу. — Когато руско-американският съюз рухна след разпадането на тези държави, Обединените нации бързо загубиха всякаква власт. И към началото на Генетичните войни отдавна за нищо не ги биваше.

Робин го погледна и каза:

— Елоите са били братство на хора, посветили се на науката... искам да кажа, преди. Решили заради честта си да се придържат към старите правила.

— Като толкова са се грижили за честта си, защо са зарязали света след Генетичните войни? — попита Джан.

— Мога само да ти повтора каквото са ми казвали програмите — отвърна Робин. — Изглежда те са били толкова разочаровани и обезсърчени от положението — трябва да си припомниш, по онова време изглеждало вероятно зарадите от войните бързо да довършат остатъците от човечеството — че стигнали до решението да потънат в своята генетично подплатена приказна страна, това било жест на отчаяние. Както и да е, ето ме тук какъвто съм. Развитието на моя зародиш преминало дванадесетседмичната граница, преди да открият, че представлява отклонение от Висшия стандарт. Етическата програма забранила да бъде унищожен или по-нататък променян генетично. В края на краищата аз не съм избирал да стана Елои, както е при другите... ако не смятаме клонингите на Елоите в случай на нещастие, но това е нещо друго.

Майлоу не изглеждалше убеден.

— И ти случайно си преминал дванадесетседмичната граница? Но как биха могли тези суперпрограми да допуснат подобна глупава грешка? Не, в това има нещо нередно.

Робин сви рамене.

— Аз наистина мога само да повтора каквото са ми казвали. И не мога да се сетя за друга причина да съществувам.

Майлоу замислено поглади с длан нищожния остатък от коса по главата си, усмихна се на Робин и каза:

— Е добре, каквато и да е истината, ние и двамата имаме основателни причини да се радваме, че ти съществуваши. — Обърна се към Джан. — Нали си съгласна с това?

Погледът му предизвика у Джан усещането, че току що е глътнала нещо голямо и лигаво.

— Той иска да се срещне с тебе.

— С мен? Но защо? — възкликна дукът, правеше се, че не разбира нищо. — Нима не го известихте за значителната промяна в положението ми?

— Да, съобщихме му — намусено каза синът му, — но той отказва да преговаря с майка ми. Защото била жена. Религията му не позволявала това.

— Ами ти? Поне според слуховете би трябвало да си мъж.

Принцът се наежи, но запази самообладание.

— Не иска и мен да признае като истински владетел на „Господаря Мордред“. Нарече ме „момченце“ и ми се подигра... че съм сакат.

— И значи пак аз да си рискувам главата, да водя преговори с Ел Рашад заради тебе и майка ти? Откъде накъде? — Дукът скръсти ръце и удобно се облегна на стола.

Принцът се прокашля и с нежелание отговори:

— Той постави условие — за да не нападне „Господаря Мордред“, ти пак да се възкачиш на трона!

Дукът отметна глава назад в буен пристъп на смях. После каза:

— Нищо чудно тогава, че си дошъл да си приказваме. Майка ти сигурно плюе отрова. Много добре, приемам капитулацията ви. По-късно ще реша какво наказание да наложа на тебе, майка ти и вашите привърженици. — Той стана. — А междувременно ще отлетя до „Меча на исляма“ и ще направя каквото мога, за да спася всички ни.

Съвсем бавно, сякаш усилието изстискваше всяка капчица от волята му (така си и беше), принцът склони глава пред дука и тихо каза:

— Както кажеш, татко.

Но час по-късно, седнал със скръстени крака пред Ел Рашад, дукът вече не тържествуваше. Повече от ясно беше, че причината

мюсюлманинът да възстанови „властта“ му няма нищо общо със симпатия към него.

— Ти си жалък! Един жалък глупак! — уведоми го Ел Рашад. — Отказа да се вслушаш в съветите ми и затова загуби всичко. Казах ти, че онази земна твар трябва да дойде в ръцете ми. Моите инквизитори щяха да изтръгнат всичките му тайни, но не, ти реши да използваш своите методи на подмазване. И тръгна сам да се биеш с Небесния Ангел, и...

— Не напуснах нарочно вашата флотилия — прекъсна го дукът. — Заради бурята стана... тя ни разпръсна...

— Млъкни! — заповяда Ел Рашад. — Зная добре какво се случи. А сега трябва да науча, че човекът от земята е обединил силите си с Небесния Ангел, което прави задачата ни двойно по-трудна. И всичко това заради тебе!

— Той ме предаде!... Можех ли да предвидя това? — отчаяно каза дукът. — Изглеждаше толкова... ами, той и дъщеря ми бяха... и аз бях сигурен... — той затихна под безмилостния поглед на Ел Рашад.

— Ти ще се опиташ да поправиш грешките си — каза му Ел Рашад.

— С радост! Но как? Вземи всичко, което искаш от моите богатства, но...

— Ще поправиш грешките, като пръв нападнеш флотилията на Небесния Ангел. Ще пожертваш себе си и своя кораб, бльскайки се в Небесния Ангел. Това ще ни позволи да започнем масирана атака с планери срещу другите й кораби.

— Самоубийствена атака ли?... — безпомощно попита дукът. — А ако... въз, откажа да направя това?

— Ще те отведат отук и ще те предадат в ръцете на моите инквизитори. Само един час под техните грижи, после ще ти дадат кама. Уверявам те, след този час ще бъдеш повече от доволен сам да си прережеш гърлото с нея.

Дукът кимна и каза:

— Ясно.

Страстно желаше жена му и синът му да са тук вместо него.

Джан гледаше спящия Робин и се чудеше как той можа спокойно да заспи в това положение. Тя постоянно му напомняше, че даде ли на

Майлоу, каквото иска от него, животът му ще загуби всякаква стойност, но след като се любиха, той отново ѝ каза да не се тревожи и бързо потъна в дълбок сън. А тя лежеше, измъчвана от остро безпокойство и сънят ѝ се струваше нещо непостижимо. Робин не беше глупак, значи би трябвало да знае нещо неизвестно за нея, но тя се дразнеше до полуда, защото не искаше да ѝ каже...

Робин се държеше все така свободно по време на закуската, поднесена от необичайно киселия Киш. Когато Киш излезе, той с жест подкани Джан да отидат в банята. Щом влязоха, Робин прошепна:

— Време е да направим своя ход.

„Майко Богиньо, благодаря ти!“, безмълвно си каза тя. Надяваше се само той да не се заблуждава, че е измислил изход. Тя и сега не виждаше как биха могли да се измъкнат.

— Продължавай — подкани го тя, — кажи ми какво ще правим,

— На този етаж, недалеч оттук има открита наблюдателна площадка. Сещаш ли се за коя говоря?

Тя кимна. Оттам бе изхвърлила черепа на Майлоу през онази отдавнашна нощ, когато още имаше своя син.

— Отивай там сега — прошепна той, — но се дръж небрежно, все едно се мотаеш и излизаш да огледаш какво става долу или просто да подишаш свеж въздух. Ще дойда при тебе там след десет минути.

— А после какво? — попита тя, измъчвана от разочарование. — Скачаме? Само не ми казвай, че тайно си ушил два парашута.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Измислих нещо по-добро. Играчката... моята летяща машина ще ни посрещне там.

За миг надеждата се събуди, но пак я напусна.

— Но тя не може! Паяците още не са презаредили енергийния елемент.

Беше попитала Карл преди закуска докъде са стигнали с работата. Паяците още не бяха прокарали кабела до машината.

— Няма значение. Има предостатъчно енергия. Ще стигне и за полет до Шангри Ла и обратно. Излъгах Майлоу, че машината не работи, като пропуснах най-важното действие за включването ѝ. А сега тръгвай...

— Чакай малко! — спря го тя. — След това какво ще правим? Искам да кажа, ако успеем да се доберем до твоята машина.

— Мисли по-жизнерадостно. Ще успеем! — каза ѝ той. — После ще се гмурнем надолу и ще поразходим един лазерен лъч по залата за управление и онзи скапан главен компютър. И сбогом, Ашли.

— Ами останалите Ашли? На другите кораби?

Той сви рамене.

— Ако се наложи, ще им приложим същото лечение.

Той я прегърна и я целуна силно, но съвсем за малко.

— Не разбирам — каза Джан, докато той лекичко я побутваше към вратата. — Как ще успееш да повикаш машината, за да прелети до нашата площадка?

— Отговорът на въпроса, мила — тайнствено каза той, — е в твоите ръце. Хайде, върви! Скоро всичко ще узнаеш...

Минаха повече от десет минути. Беше сигурна в това. Неспойно се питаше къде ли може да се бави той. Пак огледа цялата площадка, страхуваше се да не види всеки момент робот-паяк вместо Робин...

Пое си дълбоко дъх и си заповяда да стои на едно място. Надяваше се, че той знае какво прави, а от нея се очакваше да се радва на гледката. Отново разсеяно се загледа надолу и видя красноречивите бели и жълти петна, които показваха, че корабът лети над завладени от пустош земи. Тя въздъхна — припомни си величавите планове как да освободи света от пустошта... ама че е глупачка! Никога не би успяла.

Какво искаше да каже Робин, чудеше се тя, как така отговорът е в нейните ръце? Погледна дланите си. Повече от сигурно беше, че не открива в тях никакви отговори. Е, след малко ще разбере...

Когато прецени, че е чакала повече от половин час, тя пак въздъхна и се върна вътре, вече се страхуваше да не се е случило нещо непоносимо ужасно. На път към жилището си срещна Киш, подпрян на стената в един коридор, с унило наведена глава. Когато тя приближи, той вдигна глава и се взря в нея с твърде странно изражение. Тя недоумяваше какво му се е случило. Да не е болен? Майлоу ли му е направил нещо? Ужасът я просмукваше цялата.

Преди да отвори уста, Киш промълви сякаш се оправдаваше:

— Доволен съм, че направих това.

— Какво си направил, Киш? Добре ли си?

Тя го хвана за рамото и напрегнато се вгледа в лицето му. Вместо отговор той вдигна ръка и посочи отворената врата на нейното жилище по-нататък по коридора. Тя се намръщи и забързано тръгна натам. За какво говореше той? Дали се е напил?

Спря на вратата. Ледена ръка стисна някакъв център на живота в нея. Простена.

Робин лежеше по гръб в средата на хола. До него се търкаляше къса метална тръба.

Втурна се към него, викайки името му. Коленичи до него и изпъшка отчаяно — видя раната на лявото му слепоочие. Дълбока вдлъбнатина, от която се точеше кръв. Беше към пет сантиметра дълга и три широка. Силата на удара трябва да е била страхотна. Джан вдигна глава и изкрещя:

— Ашли! Карл! Докарайте паяци тук! Искам веднага да го занесат в най-близката медицинска машина! Чухте ли!

— Да, чувам те — отговори Ашли. — Отговорът е „не“.

— Какво? — кресна Джан, не вярваше на ушите си. — Ти да не си се побъркала? Робин може би умира, ако вече не е мъртъв! Прати ми помощ!

— Ами да умира, мен какво ме интересува! — каза Ашли.

— Обичам те.

Тя се обърна. Киш стоеше на вратата и я гледаше. Лицето му беше лишено от изражение.

— Затова го направих. Заради тебе.

— Ти си направил това на Робин? — изумено каза тя. — Но защо?

— Нали току що ти казах — монотонно промърмори Киш. — Защото те обичам. Не беше честно този да се явява отнякъде си и да те отнема от мен.

Стори ѝ се, че стаята се завъртя около нея. Невъзможно беше Киш да се опита да убие някого. Не беше способен на това... но се беше случило.

— Киш, но ти никога не си ме имал. И Робин не ме е отнемал от тебе... О, какъв смисъл има да дрънкаме! Виж какво, трябва да ми помогнеш да го занесем до медицинска машина. По-бързо!

Той сведе глава.

— Няма.

— Киш, прави каквото ти казвам!

Но той просто си стоеше и мълчеше. Канеше се да му викне с цялата си сила, но изневиделица Майлоу нахълта в стаята. Схвана случилото се за секунда и цъкна съжалително — раната на Робин изглеждаше твърде зле.

— Лоша работа. И тъй като не си го направила ти, трябва да приема, че е бил онзи.

Той посочи с пръст Киш, който още упорито гледаше в пода. Джан кимна.

— Но как е могъл? — попита Майлоу, докато бавно вървеше към Киш. — Смятах, че мъжете от Минерва не са способни на физическо насилие.

— Обикновено не са. Но има изключения...

Тя се запъна напред изречението. Бързината на този Майлоу не можеше да се сравнява със способностите на оригинала, но все пак можеше да се стрелне неуловимо за окото. Скочи на гърба на Киш, преди мъжът от Минерва да усети какво става. Момчешките крака здраво се увиха около кръста му. Малките ръце хванаха за ушите все още наведената глава на Киш. Мъжът стреснато се опита да направи нещо, но в този миг Майлоу свирепо завъртя главата му. Чу се раздиращо нервите пращане, а Киш вече падаше напред, главата му беше извита толкова, че сякаш с изненада гледаше Майлоу, яхнал го отзад. Майлоу отскочи, щом тялото рухна на пода.

— Едно изключение по-малко — доволно каза Майлоу и побърза да се върне при Джан и Робин. — Ашли, прати ми паяци, по-бързичко!

— Не!

Майлоу примига от изненада и неволно погледна тавана.

— Отказваш?

— И още как!

— Аз пък си мислех, че харесваш момчето.

— Харесвах го. Той си беше готин.

— Тогава защо не ни помогнеш да го занесем в медицинска машина?

— Защото не искам тази да го има — свадливо отвърна Ашли.

Майлоу погледна Джан и поглади темето си с длан.

— Исусе! — промърмори той, после се обърна към Джан. — Помогни ми да го вдигнем, сами ще го занесем до лазарета.

Джан протегна ръце да го послуша, но Ашли тихо каза:

— Не.

От коридора се чу тракане на метал, три паяка се промъкнаха един след друг в стаята и преградиха пътя. Майлоу се обади гневно:

— По дяволите, Ашли, той ми е нужен! Без него не мога да програмирам наново онази негова машина. Ще бъде безполезна!

— Чудесно! — каза Ашли. — Машината не ти трябва. Имаш мен.

— Исусе! — пак промърмори той. Сведе поглед към Джан и почти беззвучно каза: — Кучката ревнува от всичко — от него, от тебе, от машината даже, проклета да е!

— Чухте! — каза Ашли. — Не ревнувам!

Робин изохка.

— Благодаря ти, Майко Богиньо, още е жив! — викна Джан и веднага се отпусна на колене до него. Робин отвори очи, но погледът му беше мътен, зениците се бяха смалили. — Робин, чуваш ли ме?

Майлоу коленичи от другата страна и започна да го пошляпва по бузите.

— Ей, Робин, аз съм, Майлоу! Говори ми! Трябва да ми отговориш на много важни въпроси.

Джан го сграбчи за китката и я бутна настрана.

— Не смей да го докосваш, маниак такъв! — изсъска тя. Вдигна глава и гръмко каза: — Ашли, настоявам да ни позволиш да го отнесем в лазарета.

— Значи е жив, а?

— Да... да.

— Може и да оживее.

— Да, може да оживее даже без помощта на медицинска машина — отчаяно каза Джан. — И няма значение дали ще ни позволиш да го сложим в някоя от тях, нали?

— Ако ще живее, няма да е тук — каза Ашли и подът потрепери.

— Спираме — отбеляза Майлоу.

— Ще го оставя долу на земята — каза Ашли.

Паяците се раздвижиха, преди тя да довърши изречението. Неумолимо избутаха Джан и Майлоу от пътя си и се скупчиха около Робин. Когато го вдигнаха, Джан бързо реши какво трябва да направи. Всъщност нямаше избор, знаеше това.

— Щом го сваляш на земята, ще трябва да направиш същото и с мен! — каза на Ашли.

— Я, каква добра идея! — оживено каза Ашли. — Ще се радвам да изпълня молбата ти...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Дук дьо Люсан тревожно се вглеждаше в сивото небе пред себе си. Окаяно време с ниско натежали облаци и неспирен ситен дъждец. Очакваше всеки миг да види как от облаците изведнъж се появява флотилията на Небесния Ангел, за да се увери, че е обречен. На подиума до трона му в пункта за управление стояха двама от облечените в черно воители на Ел Рашад, остриетата на извитите им саби почиваха върху сгъвките на левите ръце. Други двама стърчаха до главния техник. Щом зърнеха другата флотилия, воините трябваше да се погрижат дукът и неговите хора да изпълнят заповедта на Ел Рашад за таран на Небесния Ангел. Те самите бяха готови да умрат, според думите на Ел Рашад, „за славата на Аллах“. Дукът се бе опитал за последен път да смекчи душата му, като се позова на своите религиозни закони. Обясни, че те изрично му забраняват да се лишава сам от живот по какъвто и да е начин, но на свой ред Ел Рашад го успокои, че и без това религията му, противоречаща на правата вяра, няма никаква сила и затова спокойно може да пренебрегне правилата ѝ. Пък и щом е „неверник“, все едно е обречен на адски мъки.

Но това въобще не успокои дука.

Чувстваше се съвсем сам. Липсваше му неговият съветник барон Шпанг. На барона би могла да му хрумне някоя идея как да се измъкнат от този капан. Самият дук не виждаше никаква възможност.

Сведе поглед към земята. Летяха ниско, на не повече от хиляда и петстотин стъпки, затова различаваше останките от разрушени сгради сред отвратително избуялата пустош. Било е селище може би, или дори някогашен град, в който е кипял живот преди Генетичните войни. А после е кипяла смъртта...

Дукът потръпна и затърси из душата си някакво подобие на оптимизъм. Когато най-сетне го откри, заприлича му на скопено животно, но поне му донесе мисълта, че при такава лоша видимост биха могли никога да не срещнат флотилията на Небесния Ангел. Веднага се почувства мъничко по-добре.

Джан се отказа да моли Ашли за промяна на решението ѝ. Единствената отстъпка, която бе изтръгнала, беше раницата с два спални чувала, оскъдни запаси от храна, две манерки вода и малко лекарства и превръзки. Сега тя и Робин се намираха върху платформа в един от товарните хангари и очакваха да бъдат спуснати на земята. Майлоу стоеше встрани и гледаше.

— Тя май наистина ще го направи, малката — каза той с искрена тъга. — Съжалявам, че всичко трябваше да свърши така. С тебе преживяхме заедно интересни неща.

— Да, би могло и така да се каже — сухо се съгласи Джан. — Това дава ли ми право да те помоля за нещо?

Той веднага се стегна.

— За какво? Точно в момента май думите ми нямат никаква тежест тук.

Тя посочи оръжието на колана му.

— Дай ми това. Знаеш, че и час няма да оцелеем долу в пустошта, ако нямаме оръжие.

Той помисли малко и кимна.

— Нищо против нямам. А ти какво ще кажеш, Ашли?

— Прави каквото искаш! — отвърна натежалият от скука глас на Ашли.

Майлоу подаде оръжието на един от паяците и му заповяда да го остави на Джан, когато платформата докосне земята.

— Започвам спускането — обяви Ашли и платформата се разклати.

Паякът с оръжието бързешком се качи, а Джан стисна здраво парапета и се наведе да прикрепя с другата си ръка безсилно проснатото тяло на Робин. Той все така беше на границата на безсъзнанието, нищо не казваше.

Платформата мина под външния корпус и попадна в наситения с влага вятър. Дватамата с Робин бързо подгизнаха под дъжда.

Небесният Ангел висеше на височина само осемстотин стъпки и скоро платформата подскочи от допира със земята. Робин изохка. Паякът ѝ протегна оръжието и каза грубо с гласа на Ашли:

— Махайте се.

— Трябва да ми помогнеш, за да го пренеса — каза му Джан.

Заедно преместиха Робин и го сложиха върху пружиниращата повърхност на гъбичките. Паякът бързо изтича обратно към платформата.

— Ашли... — обади се Джан.

— Сега пък какво искаш?

— Това — каза Джан и натисна спусъка.

Паякът рухна със скърцане и пукот сред облак от синкави искри. Платформата рязко потегли нагоре. Джан знаеше колко глупав и безполезен беше нейният жест, освен това изчерпваше остатъците от енергия в оръжието, но все пак беше доволна, че го направи.

Проследи с поглед изчезналата в огромното тяло на Небесния Ангел платформа. Чувстваше се толкова малка и нищожна като в онзи далечен ден, когато сгушена в полата на майка си видя за първи път „Господаря Панглот“ над Минерва. Другите кораби от флотилията, спрели заедно с Небесния Ангел, висяха пръснати из небето, очертаванията на някои от тях се губеха в облаците.

Тя въздъхна и огледа най-близката околност. Навсякъде само пустош. Налудничавите израстъци на гъбичките стърчаха около и по останките на дървета и ниски постройки. Явно някога местността е била населена... преди Генетичните войни. На около половин миля се забелязваше голяма постройка, която поне в сравнение с всичко наоколо изглеждаше слабо засегната от разрухата. Може да е била някаква военна база или даже крепост. Засега Джан не виждаше по-добра възможност да намерят подслон. Коленичи до Робин.

— Робин, чуваш ли ме? Аз съм, Джан.

Клепачите му трепнаха, но погледът си остана празен. Тя извади медицинските си запаси от раницата, сложи на раната му тампон, напоен с противобактериални и противогъбични вещества и го закрепил с превръзка. Този опит да му помогне беше едва ли не символичен, но все пак по-добър от нищо. Когато подреждаше раницата, успя да мерне с крайчеца на окото нещо движещо се. Обърна се и видя нишковидните хифи на подвижна гъбичка да се промъкват по земята към Робин. Тя скочи, първо стреля по гърчещия се килим от хифи, после по основното тяло на мицела. Бялата кръгла маса, напомняща обърната чиния от желе, почерня под лъча. Джан трескаво се заглежда. Отдавна беше отвикнала да се оправя в заетите от пустош

земи. Държеше се лекомислено. Пак се отпусна на колене до Робин и каза:

— Робин, мили, ще трябва да ходиш, не мога да те нося!

Тя го накара да седне, после да се изправи на крака. Той залитна, но Джан успя да го удържи. Той простена няколко пъти, но не се разбираше дали се опитва да заговори или само показваше, че го боли.

— Хайде... сега ще тръгнем... ето така...

Отначало беше трудно, но постепенно тя го принуди да се търти като кукла. Без нейната помощ би се свлякъл на земята.

Джан мъкнеше Робин към внушителната сграда и обмисляше факта, че оцеляването му не изглеждаше вероятно без необходимото лечение. Ясно беше, че черепът му е счупен и сигурно вътрешният кръвоизлив не спираше. Налягането върху мозъка му щеше да става все по-силно, рано или късно трябваше да се окаже смъртоносно. Но какво можеше да направи тя? Нищо, освен да намери малко по-сигурно убежище за него и да го настави колкото може по-удобно. После... ще чака неизбежния край. Едва се въздържа да не прокълне Майката Богиня. Пак трябваше да загуби любим...

Вампир-дебелак се появи иззад гъсто струпани дървета и се затъркаля към нея и Робин, привлечен от топлината на телата им. Млечнобялата безформена торба не беше по-голяма от три стъпки — твърде малка, за да ги погълне, но ужилванията от животното парализираха. Джан стреля по него. Раздуващите мембраните му газове се възпламениха в огнено кълбо, ужасна воня се разнесе наоколо. Джан разтревожено погледна индикатора за оставащия в оръжието заряд. Скоро щеше да стане безполезно.

... А когато Робин умре, какво? За Джан имаше само една възможност — поне да опита да се измъкне от пустошта с надеждата да се натъкне на селище. Без оръжие шансовете да успее ставаха доста смътни, но беше длъжна да опита. Усмихна се криво. Какво беше казал Майлоу за програмираното от природата „пристрастие към оптимизъм“ у хората, независимо колко безнадеждно е положението им? Тя самата беше живо доказателство за правотата му.

С искрено съжаление Майлоу гледеше прогонването на Джан от Небесния Ангел. После тръгна към залата за управление, като по пътя се опитваше да разбере чувствата си към Джан. Имаше нужда тя да е

до него, не само защото искаше да поднови сексуалната им връзка, щом тялото му достигне зрелостта си. Тя беше и нещо сигурно и познато от предишния му живот. Използваше я за опора сред бъркотията и съмненията си от момента, в който се събуди в това детско тяло. Понякога му се струваше, че ако не напрегне волята си, няма да остане едно цяло, личността му щеше да се накъса на парчета, разпръскващи се в нищото.

И само тялото си можеше да вини за това. Не само остатъците от спомените на Саймън го мъчеха от време на време. Тялото не му подходеше. Детската хормонална система изкривяваше мислите на възрастното съзнание, наложено насила на незрелия мозък. И това се проявяваше по какви ли не начини. Дори и в този миг Майлоу се съпротивляваше на съблазнителното желание да разпери ръце и да затича по коридора, бръмчейки с уста...

Какво ще остане от истинското му „аз“, докато стигне зрялото състояние на тялото си? Каква част от Майлоу Хейз ще заличат природните сили, неистово бушуващи в това малко тяло? Ще успее ли да се запази, за да дочака хармонията между ум и организъм?...

— Исусе Христе! — възкликна той. Беше му хрумнала още една причина защо съжالياва за раздялата с Джан — липсваше му неговата майка. Майлоу влезе в залата за управление и Карл веднага се обади:

— Майлоу, засичам с радарите пет въздушни кораба, които се движат към нас от югозапад.

Майлоу неволно огледа небето, но естествено още нямаше нищо за гледане.

— Флотилията... онази флотилия от юг, за която говореше Робин. След колко време ще бъдат тук?

— Летят съвсем бавно — каза му Карл, — само с тридесет и пет мили в час. Ако останем на място, изчисленията показват, че ще се срещнем в 10 часа и 50 минути...

Майлоу с раздражение чу намесата на Ашли:

— Дай да се размърдаме и да им видим сметката!

— Ашли, според мен ще бъде по-добре — съдържано каза Майлоу, — ако ги оставим те да дойдат при нас. Нямаат радари и затова ние само ще си чакаме в облаците, а като приближат, ще им поднесем страхотна изненада. Май така е по-забавно, нали?

— Ами да, сигурно! — недоволно потвърди Ашли.

„И двамата се превръщаме в хлапета“, горчиво си каза Майлоу. Само че тя се разпадаше по-бързо от него. С копнеж се сети за машината на Робин, която без полза стърчеше над външния корпус. След битката трябваше да опита дали Ашли би му позволила да влезе в машината и да си поиграе със системата за управление. Но не му се вярваше да позволи...

Все по-близката сграда вдъхваше чувство за сигурност. И след случката с вампира-дебелак пустошта с нищо не ги заплаши. Джан размишляваше за какво всъщност говореше Робин, когато каза, че отговорът на въпроса ѝ за срещата с летящата машина е „в нейните ръце“. Огледа първо едната си длан, после другата. И тогава забеляза пръстена, даден ѝ от Робин. Дали това е отговорът!

— Робин, това ли е? Пръстена?

Тя го накара да спре и го хвана за раменете, обърнат с лице към нея.

— Пръстенът ли е средството? — попита отново, но той ѝ отвърна само с плосък поглед.

Тя бавно го настани да седне, после свали пръстена от ръката си и го огледа придирчиво. Прехвърляше го в дланите си, но не ѝ приличаше на нищо повече от обикновен пръстен. Накрая Джан опита да натисне камъка, който потъна в златния кръг с леко щракване. Тя затрепери от възбуда. Да, точно пръстенът криеше решението! Погледна в очакване нагоре, където незначайно защо Небесният Ангел висеше неподвижно сред ниските облаци. Надяваше се всеки миг да зърне устремно спускащата се към нея летяща машина на Робин...

Дългите минути се точеха една след друга, но машината не се появи. Тя отново и отново натискаше диаманта, но накрая с отвращение спря опитите си.

— Чудесата май са на привършване — промърмори и пак накара Робин да стане. Явно пръстенът си беше пръстен и нищо повече. Пръстен с твърде хлабав обков на камъка.

Продължиха напред, Джан все поглеждаше нагоре за всеки случай, макар да знаеше, че прилича на удавник, търсец спасение в сламка. Не след дълго започна да се чуди защо флотилията не тръгва. Дали пък Ашли не се канеше да си направи някаква жестока шега с

тях? Дали няма да ги изчака, докато стигнат целта си, и в последния момент да ги изгори с лазер? Би й подходило.

Когато наближиха огромната порутена сграда, Джан забеляза, че дъждът отслабва. Погледна нагоре. Облаците вече се разкъсваха. Хрумна й, че промяната във времето само ще направи Робин и нея по-удобни мишени. Забута го да вървят по-бързо.

— Само си губим времето — високо каза дукът на всички в пункта за управление. — Може и да сме се разминали с тях, без изобщо да усетим. Ами ако Небесният Ангел и нейната флотилия вече са отлетели на стотици мили на юг оттук?

— Ако са тръгнали — каза главният техник. — Но може да са останали над онзи град, където ги забелязахме предния път. В този случай би трябвало да ги срещнем след седем часа.

— О, великолепно — процеди през зъби дукът. Не след дълго главният техник съобщи:

— Облаците започват да се разсейват...

— Само това ни трябваше — промърмори дукът, изведнъж всички го чува да казва: — Господи!

Отначало Джан помисли, че чува гръмотевици. Приглушеният тътен отекна в широката долина, в която бяха пръснати мъртвите останки от жилища. Ехото се разнесе пак и този път не приличаше на гръмотевица. Оръдейна стрелба...

Тя вдигна погледа си. Двата изминаха половин миля, но едва що бяха излезли изпод носа на смътно виждащия се Небесен Ангел над тях. Движителите на въздушния кораб изведнъж завиха по-високо. Според звука вече не задържаха на място Небесния Ангел. Да, сега потегли напред и едновременно с това се издигаше. Изстрелите на оръдията не спираха. Но какво ставаше? Джан спря Робин и се загледа към далечните очертания на хълмовете, които ограничаваха на юг обширната долина. В изтъняващия облак се мярна сянка, която бързо се превърна в приближаващ Небесен Господар. Зад него идваше още един.

Небесният Ангел завиваше, за да ги посрещне. Същото правеха и другите кораби от флотилията. Тюркоазените лъчи на лазерите вече просветваха в небето, но Джан от опит знаеше, че на такова разстояние

и в наситения с влага въздух нямат пълната си поразяваща сила. Тогава видя още един Небесен Господар да надвисва тежко над хоризонта. Сигурно са цяла флотилия. Дали е онази, която Робин спомена?

Внезапно се опомни — тя и Робин стояха беззащитни на открито. Пак го помъкна към зеещия отвор в стената на сградата, към който вървяха досега. Намираха се на голяма равна площадка, пълна с разядени от гъбичките останки от някакви возила. Според нея са били военни коли.

Стигнаха сянката на онова, което някога сигурно е било вход за сградата. Тя настани Робин да седне с гръб към стената и продължи напред предпазливо, с оръжието в ръка. Оглеждаше се настръхнала. Но на тавана не дебнеше никоя от по-коварните гъбички, като мутиралата oligospora. В края на коридора Джан виждаше мъждива светлина. Продължи към нея, забеляза, че стъпва върху натрошено стъкло. Подметките на обувките ѝ проскърцваха на всяка стъпка. Най-накрая се озова на балкон високо над огромно празно пространство. Вътрешността на постройката беше къде по-голяма, отколкото подсказваше външният вид, защото създателите ѝ я бяха вкопали дълбоко в земята. Част от покрива беше се срутила и падащата през дупката светлина позволяваше да се види колко е грамадна просторната пещера. Балконът, на който стоеше Джан, беше един от многото по цялата обиколка на залата. А някои, отслабени от гъбичките, бяха рухнали върху виждащата се далече долу площадка. По-голямата част от тази площадка, затрупана с парчетии, заемаха три големи, кръгли, празни басейна. Тя огледа съоръженията в центъра им и предположи, че са били водни фонтани. Всички нива под и над балкона на Джан бяха свързани с цилиндрични асансьорни шахти и дълги, стръмни стълбища. Може би някога стълбите са се движили. Имаше и друг начин да се премине от етаж на етаж — около цялата сграда се увиваха спиралите на леко наклонена широка пътека. Джан недоумяваше за какво е служило това място — очевидно не беше с военно предназначение. Върна се при Робин, увери се, че поне засега състоянието му не е по-лошо и излезе навън да види какво става в небето.

— Сир, всички планери вече са във въздуха! — обяви главният техник. Дукът вдървено кимна, за да покаже, че е чул. Би предпочел да

е на един от планерите, отколкото тук.

Когато забелязаха Небесния Ангел сред пръснатите над долината въздушни кораби, дукът неохотно беше заповядал да променят посоката на движение. Не че можеше да избира — мюсюлманският воин отдясно вдигна заплашително сабята си, никой не можеше да сбърка значението на жеста. Лазерите вече ги бяха улучили няколко пъти, имаше и жертви, но всички работещи движители оставаха незасегнати и не избухваха по-сериозни пожари. Засега.

Сега бяха на около миля и половина от Небесния Ангел, хората там явно бяха схванали намерението им за сблъсък, защото противникът се издигаше нагоре под остър ъгъл. И всички останали кораби от флотилията на Небесния Ангел насочиха своите ракети, снаряди и лазери към „Господаря Мордред“, без да обръщат никакво внимание на приближаващите кораби на Ел Рашад.

— Пазете се! — изкрещя някой.

Но беше късно, дори преди да се чуе викът. Леко разсеян от водните капчици в облака, лазерният лъч беше широк три-четири пръста, но проникна по цялата дължина на пункта за управление. Не засегна никого, но в задната част на помещението се чу взрив от допира му с някакво електрическо устройство. Димът се разнесе навсякъде.

Със сълзящите си очи дукът прецени, че им остава по-малко от миля. Въпреки бързината, с която се издигаше Небесният Ангел, траекторията на „Господаря Мордред“ го водеше сигурно към удар. Щяха да се блъснат в средата на Небесния Ангел...

Резкият тласък едва не изхвърли дука от трона му. За негово удоволствие и двамата пазещи го воители на Ел Рашад се сгромолясаха.

— Газова секция номер четири!... — извика главният техник. — Запали се!

Номер четири! Дукът се опитваше да си припомни дали до тази пълна с водород секция има запълнени с хелий, или около нея е готов за запалване още водород. Виждаше, че бързо губят височина. Вече нямаха никакъв шанс да ударят Небесния Ангел.

— Зарежете атаката! Приземявайте, бързо! — заповяда той.

— Не! — каза воинът отдясно, който говореше френски. — Продължавайте напред! Напред! — изрева мъжът и замахна със сабята към дука. Но корабът се разтреса още по-страшно — беше се запалила

още някоя секция с водород. Воините-мюсюлмани загубиха опора под краката си. Дукът не се поколеба. Измъкна малката кама, скрита в дрехите му, смяташе с нея да сложи край на живота си в последния миг, вместо да агонизира в адски мъки. Хвърли се върху стоялия допреди малко отдясно воин и му преряза гърлото, като неспирно крещеше:

— Убийте тези!

Джан в ужас гледаше как лазерите отново и отново пронизват овехтеля Небесен Господар, който се беше опитал да се блъсне в Небесния Ангел, а сега гореше. Първо пламна една от предните газови секции. По корпуса пропълзяха огнени езици, бързо се разпростираха и се сливаха в огромна клада. Ярките пламъци буйно скачаха високо над корпуса. После се запали и секция в средата на кораба. Бълвайки огън, загиващият Небесен Господар мина под издигащия се Небесен Ангел, който все още стреляше с лазерите по сгърчващото се туловище. Джан беше така погълната от гледката, че й трябваше доста време да осъзнае какво става — горящият въздушен кораб падаше право към нейното убежище.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Даже Майлоу беше стъписан от мащабите на опустошението. Докъдето му стигаше погледът, срещаше само пламтящи останки. Нито един кораб от другата флотилия не успя да избяга. Всички Ашли се впуснаха в преследването и ги запалиха. Около рухналите на земята разрушени въздушни кораби по цялата долина лежаха разпръснати отломките от планери, някои още горяха. Няколко планера бяха успели да кацнат сред хаоса на сражението по корабите на Ашли (Майлоу вече избягваше да мисли за тях като за „свои“ кораби) и бяха стоварили групи войници. Но те бяха твърде малобройни, за да представляват сериозна заплаха и роботите бързо ги изстребиха.

Обърна се към редицата екрани, по които преминаваха картини от земята. Имаше много оцелели. Сами или на групи бягаха от пламъците на Небесните Господари, в които бяха прекарвали целия си живот. Майлоу си мислеше колко ли странно е за тях да се окажат на земята. При това сред смазващо ужасни обстоятелства. Дрехите на мнозина бяха обгорели, по телата на някои се виждаха страшни изгаряния. Тези едва ли щяха да живеят още дълго, даже ако Ашли ги оставеше да избягат. Майлоу каза на глас:

— Ашли, само не ми казвай, че в момента си играем на милосърдие. Там долу се виждат оцелели хора.

— Харесва ми да ги гледам как търчат напред-назад, уплашени до лудост. Пък и доста енергия изразходвах. Не искам да стрелям с лазерите, докато не презаредя напълно.

— Е да, днес ти беше едно много заето момиче. А сега какво следва, или не бива да питам?

— Искам да сваля и нашите хорица долу. Те са само безполезни паразити. Нямаме нужда от тях.

— Какво, всички ли? — разтревожено попита той. — Ще опразниш цялата флотилия? — Идеята му се струваше крайно непривлекателна. Каква полза да имаш власт, ако Ашли се отърве от всички поданици?

— Ами да, до последния скапаняк.

— Ей, виж сега, нека да не прибрзваме с това! Нека да го обмислим още малко.

— Аз го обмислих вече. Искам да ги сваля долу! — твърдо заяви Ашли.

— Моля те, направи ми услуга, позадръж засега, може ли? — примоли се Майлоу.

— И защо? — с подозрение попита тя.

— Ашли, помисли, що за удоволствие е да стовариш всички на земята? Остави поне няколко. За забавление.

— За забавление ли?

— Да, те са забавни, нали? И можем да си измислим още игри с тях, нови игри. Освен това, аз имам сериозна причина да задържа някои от тях тук.

— Що за причина е?

— Ще ми трябва женска компания.

— И аз съм жена — натърти Ашли.

— Ами да, разбира се! — Майлоу започна предпазливо да подбира думите си. — Но аз говорех за женска плът. Трябва да признаеш, че на тебе това качество доста ти липсва. Нали знаеш защо исках да задържа Джан. Е добре, ти се отърва от нея, но искам да я заменя с някоя. И като си мисля, май ще имам нужда не само от една. Нека да пообиколя из корабите да си напазарувам, преди да изхвърлиш нашите пътници зад борда.

След продължителна пауза тя каза:

— Може.

Майлоу изпухтя от облекчение и каза:

— Добре. Значи ще задържим всички планове до утре. Ще ми се да съм по-далече оттук, преди да прескачам от кораб в кораб.

— Може — пак отговори Ашли.

Не след дълго флотилията се насочи на юг. Майлоу стоеше в задната част на залата за управление и гледаше димните стълбове над отдалечаващата се долина.

— Сбогом, Джан — промърмори той.

Това не можеше да служи за военни нужди, оказа се някакъв огромен магазин. Или по-скоро голямо множество магазини, събрани

под невероятно просторен покрив. Джан установи това, когато навлезе във вътрешността на сложната конструкция, в разгара на въздушната битка. Първият запален въздушен кораб бе преминал ниско над главите им, ръсейки обилно горящи парчета, и се разби две мили по-нататък. Тя гледеше страховитото огнено кълбо издигнало се над разпадащия се корпус и не вярваше, че някой би могъл да оцелее в този ад. После лазерните лъчи подпалиха друг въздушен кораб и Джан видя как няколко планера и мнозина парашутисти се изсипаха в небето. Един от планерите се приземи твърде наблизко и Джан реши да скрие Робин по-навътре в обширната сграда.

Тръгнаха надолу по наклонената широка пътека. Джан забеляза, че макар всички стъклени витрини на магазините да бяха натрошени, стоките или остатъците от стоки си стояха недокоснати. Тя се зачуди защо това място не е било разграбено. Дали защото е било известно с пръснатите в него зарази... Тази мисъл не ѝ вдъхваше спокойствие, но тя си припомни, че преживя достатъчно дългия си престой в града на „Скайтауър“, а той беше прочут с някогашните си епидемии.

След малко намери първото тяло. Приличаше на купчинка вехти парцали, захвърлена на пътеката, но отблизо видя костите. Спря на няколко крачки, смръщи се. Това не бяха останки от някогашен обитател на околността, отдавна да са се разпаднали на прах. Не, някой по-скорошен посетител си е оставил костите тук. И ръждясалото дългоцевно оръжие до тях показваше, че той или тя е бил мародер. Но от какво е умрял той... или тя? От глад? От зараза?...

Сложи Робин да седне с кръстосани крака на пътеката, изтри потеклите по брадичката му лиги и пристъпи до жалките останки. Подритна с върха на обувката си изгнилите парцали. Тялото бе паднало някога с лицето надолу. С още един ритник махна парчетата от качулка, покрили черепа. Наведе се да го разгледа отблизо в слабата светлина. Видяното я успокои. В тилната част на черепа личеше малка дупка. Претърколи го и откри другата дупка на челото, точно над очните кухини. Не беше жертва на болест, той или тя е бил убит от лазер.

Пак поведе Робин, не вървяха дълго, преди да видят други три купчинки парцали и кости. Беглият оглед показа, че и те бяха паднали по лице. Изглежда, подобно на първия, са слизали по обиколната

пътека, когато са ги застреляли отзад. Може би така е завършил спорът между членовете на бандата? Но мародерите нямаха лазери...

Джан вървеше и се мръщеше. Ако тези мародери не са били убити от други мародери, какво тогава ги е убило? Тътен като рев на огромно гърло отекна над долината, нахлу в пещерата през отворите в покрива и се замята между стените. Започна агонията на още някой Небесен Господар, каза си Джан.

— Хей, здравейте! Няма ли да влезете, за да видите какво имаме да ви предложим?

Джан подскочи от уплаха. Рязко се извърна и едва не пусна Робин. Гласът дойде от вътрешността на магазина, който току що подминаха. Забеляза движеща се в сенките фигура, след миг гола жена се появи пред погледа на Джан, усмихваше се. Зад нея застанаха още четири жени, също голи. Грейнала в усмивка, първата жена бързо се завъртя около себе си.

— Нали е прекрасна? От новата ни колекция е, създадена в Мелбърн — световната столица на модата. Направена е от най-новите образци биотъкан, всички наши модели от Мелбърн са с гарантирано висше качество на биотъканите... — Жената се обърна към другите четири, наредени отзад.

Втрещената Джан гледеше петте голи жени, а мислите ѝ се мятаха трескаво. Кои бяха тези? Какво правеха тук? И защо бяха голи? И в името на Майката Богиня, за какво говореха?

— Моля ви, елате и пробвайте някой от образците. Може би желаете този, който нося аз? За уникат цената е съвсем приемлива — само двадесет и осем хиляди долара. И ще ни бъде приятно да ви поднесем безплатно чаша от най-доброто японско шампанско...

— Заповядайте, молим ви! — настоятелно отекна хорът на другите четири жени.

Джан най-после се справи с гласа си.

— Кои... кои сте вие?

Жените пренебрегнаха въпроса ѝ.

— Преди истински жив човек да облече тези чудесни модели, вие не можете да си създадете представа за цялата им красота. Бактериите се влияят от промените в температурата на вашето тяло и резултатите са наистина зашеметяващи...

Джан откри нещо странно... не, нещо съвсем необичайно в жените. Нито една нямаше пъп. „Но те не са живи“, каза си тя. Бяха роботи. Роботи, които твърде много приличаха на хора. И все още работеха, след толкова години. Нейното присъствие ги накара да се включат. Вероятно някаква слънчева батерия на покрива още ги зареждаше с енергия. Но това означаваше, че и други части на този огромен магазин биха могли да се размърдат...

— ... биотъканта се приспособява и към температурата на външната среда, непрекъснато прави фини промени, за да се чувствате добре винаги...

Джан пристъпи към първата жена и видя, че „плътта“ е нашарена с петна от похабяване. Взря се в хубавите очи на робота и каза:

— Виждаш ли ме?

— ... тъканта има нужда само от минимални грижи — просто веднъж седмично я потапяте в дестилирана вода...

Някаква реакция. Джан реши, че има работа с твърде примитивна програма. Тя предпазливо протегна ръка и мушна с пръст ръката на робота близо до рамото. Почти не усети съпротива, пръстът лесно потъна с мляскащ звук в гъвкавото покритие. Джан с погнуса дръпна ръката си. В ръката на робота се виждаше дупка с неравни очертания.

— ... И разбира се, тъканта няма да се зацапа. Тя почиства неорганичните вещества, а органичните поглъща.

Джан вече разбираше, че роботът говори за някакъв дъвен вид дрехи, които отдавна бяха изгнили. Роботите бяха манекени. Ходещи говорещи манекени. Незнайно защо тази мисъл ѝ причини неизразима тъга, прииска ѝ се веднага да се махне. Тя се обърна и изтича навън. Чу манекенът зад нея да казва:

— Много съжаляваме, че не можете да останете още малко. Моля ви, заповядайте пак винаги, когато имате време. Ще бъдем на ваше разположение.

Джан изправи Робин и с притеснение забеляза, че се е напикал, докато тя е стояла в магазина. Изведнъж ѝ хрумна, че той всъщност се е превърнал в дете. Ударът по главата за миг беше направил безпомощно пеленаче от умния и силен младеж. Помисли си колко крехки са хората. Не знаеше дали умът на Робин е погубен винаги

или може отново да стане нормален. Може би щеше да узнае, ако имаше възможност да го лекува, а надеждата за това не ѝ оставаше.

Продължиха надолу, но сега Джан напрегнато оглеждаше всяко магазинче, което подминаваха, за да не би още някой автомат да се включи от присъствието им. Един-два пъти чуха записи на гласове, подканящи ги да влязат и пообиколят щандовете, но нищо не се раздвижи. Обаче се натъкнаха на трупове на още двама мародери, те принудиха Джан отново да се замисли какво все пак е ставало тук преди много години.

Малко след това Джан мярна нещо познато в поредния магазин. Спря Робин и се вгледа по-внимателно. Арбалети. Рафт над рафт, пълни с арбалети. Бяха с много по-съвършена конструкция от използваните в Минерва, но пак си оставаха арбалети. Остави Робин, влезе и взе един от арбалетите. Изглеждаше напълно запазен и като че ли с него можеше да се стреля. Стана ѝ любопитно за какво ли са служили тези примитивни оръжия на хората, разполагали със Старата Наука, с нейните лазери и мощни картечници. Продължи нататък в магазина. Другите стоки в него бяха множество най-различни въдици и дълги пластмасови прътове с метални накрайници, които я объркаха още повече.

Намери купчина стрели, пръснати сред парчетата от стъклена витрина, сложи няколко в раницата си, затъкна две под колана и се върна пред магазина, където с мъка зареди механизма за стрелба. Движеше се малко стегнато, но поне наглед беше в пълна изправност.

— Я да видим дали ще ни послужи за нещо — каза тя на Робин.

Доволна беше, че пак има арбалет. Значи когато зарядът в оръжието на Небесния Ангел свърши, няма да останат съвсем беззащитни. Тя нагласи стрелата, прицели се високо над парапета на обиколната пътека, опряла здраво приклада в рамото си и натисна спусъка. Арбалетът окуражително я тласна назад, стрелата литна нагоре. Тя се обърна и се усмихна на Робин.

— Работи!

Той седеше и празно се взираше в нищото.

— Внимание! Ей, ти! Стой където си!

Гласът беше мъжки. Гръмък, суров глас, звучеше някъде от пониската част на пътеката. Тя се обърна. Очукано метално кълбо, широко към две стъпки, бързо се носеше към тях. Цепеше въздуха на

три-четири стъпки над пътеката, полюляваше се нагоре-надолу. Джан забеляза проблясващите по повърхността му сензори и прикрепеният отстрани лазер.

— Остави откраднатата стока на пода и вдигни ръце! Ако се подчиниш на заповедите, няма да ти се случи нищо лошо. Но ако се опиташ да избягаш, ще бъдеш лишена от възможността да се движиш.

Машината вече беше само на четиридесет стъпки. Джан схвана, че трябва да е автомат за охрана, който все още е в състояние да се задейства, подобно на манекените. Тя припряно приклепна да остави арбалета, както ѝ беше заповядано. В същия миг кълбото стреля със своя лазер. Лъчът прониза въздуха на педя от главата ѝ. Внезапно ѝ стана ясно какво се е случило с онези отдавна мъртви мародери.

Дук дьо Люсан изпсува — раненият му крак се подгъна и го запрати в хлъзгавата воняща купчина гъбични израстъци.

— Добре ли сте, сир? — попита главният техник, докато се опитваше да го измъкне.

— Случвало се е да бъда и по-добре, Ламон — каза той. — Според тебе още колко трябва да вървим до онова нещо?

— Не повече от половин миля — отговори главният техник.

И двамата говореха за властващата над околността огромна постройка, която поне на пръв поглед можеше да им послужи като укритие. Откакто стъпиха на земята, опитваха да се доберат до нея, но бяха навлезли в нещо като малка гора, където изродените растения на пустошта, много от тях увити около дънерите на мъртви дървета, се намираха в отвратително изобилие.

В групата имаше само още петима мъже. Двама от тях бяха техници, другите — военни. Дукът беше сигурен, че много хора от „Господаря Мордред“ са оцелели, но досега не бяха срещнали нито един. Знаеше и че много повече са се простили с живота си след гибелта на Небесния Господар. Несъмнено всички селяни трябва да са измрели — на тях, разбира се, не се полагаше привилегията да притежават парашути. Но също би трябвало да са мъртви и мнозина измежду благородниците и свободните граждани. И сред двете класи отдавна се бе наложила модата да презират парашутите като символ на морална слабост, затова и доста от тях бяха прекроени в дрехи. Дук дьо Люсан не страдеше от тези предразсъдъци и беше заповядал да

поставят за него парашути в различни части на „Господаря Мордред“. Имаше един и под трона му в пункта за управление.

Но и хората със здрави парашути не биха могли толкова лесно да се измъкнат от горящия, бързо падащ Небесен Господар. За свой късмет дукът беше по това време в пункта за управление, който им откри бърз път към спасението, щом взривиха древните заряди на аварийните люкове. Но самият скок беше ужасно преживяване. За малко дукът изпита облекчение от разтворилия се над главата му купол (колко доволен беше в онзи момент, че караше хората си редовно да проверяват неговите парашути), но веднага последва дълго спускане в непоносим страх — наоколо се сипеха пламтящи парчетии. Не можеше и да се надява, че парашутът му няма да се запали. Видя други, застигнати от тази злощастна участ, да падат покрай него с горящите безполезни куполи над себе си... чу и предсмъртните им писъци.

Накрая дойде и приземяването в гнусната пустош, и мигновено пронизалата го болка в дясното коляно, когато кракът му поддаде при удара в земята. Скочилият веднага след него главен техник остана близо до дука, двамата заедно гледаха бавната агония на „Господаря Мордред“, който се разпадаше върху земната повърхност.

Огромното туловище, пламнало от носа до кърмата, загиваше секция след секция, а дукът осъзнаваше, че вижда смъртта на всичко скъпо за него. В това страховито бедствие губеше всичко — богатствата си, семейството си, поданиците си, целия си свят. И цялата вина за това носеха онзи прокълнат Ел Рашад... и младия изменник Робин.

Сега, препъвайки се в съпротивляващата се маса на гъбичките към единствения подслон в околността, дукът си обеща, че ако срещне някой от двамата, отмъщението му ще бъде ужасно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Джан отчаяно се претърколи по пътеката, опитваше в движение да измъкне оръжието от колана си. Подскачащото нагоре-надолу кълбо беше вече съвсем близо до нея. Пак стреля с лазера. Джан усети миризмата на изгорен прах във въздуха. И този път едва не я улучи. Нямаше време да види дали не е засегнат Робин. Насочи оръжието си с надеждата, че зарядът му не е напълно изразходван.

— Предупреждение! Предупреждение! Вероятно е тази система да функционира неправилно... Моля ви, напуснете района...

Лъчът от оръжието на Джан се заби в кълбото. Сензорите се пръснаха наоколо, а роботът се завъртя лудо на пет-шест стъпки от нея. Джан отново натисна спусъка, но лъч не се появи. Зарядът свърши.

— Внимание! — каза кълбото много силно. — Повредени са основни системи!

Миг след това то се стовари тежко върху пътеката, като издълба в повърхността ѝ дупка, дълбока десетина сантиметра. Заломоти нещо неразбрано и каза с много по-приятен глас:

— Тази система за сигурност е предоставена безплатно от компанията „Кока-Кола“. Но компанията няма да поеме отговорност по никакви юридически искове, произтичащи от действия на системата в изпълнение на програмираните в нея задължения. Благодаря ви и помнете — с „Кока-Кола“ животът е по-добър!

Кълбото млъкна окончателно.

Джан предпазливо седна. Кълбото не направи нищо. Тя се обърна и бързо огледа Робин. Изглежда не беше ранен, гледаше все така мътно. Тя стана бавно с поглед, прикован в кълбото, готова да отскочи, щом то помръдне. Като последна проверка отиде да вземе арбалета. Кълбото подмина и това с безразличие. Сега можеше да бъде сигурна, че го е повредила.

— Изведнъж се оказа, че тук май не е много сигурно място — заговори на Робин, докато зареждаше арбалета. — Може и други от

тези смахнати работи да се навъртат наоколо. Като че най-безопасно е да върна арбалета в магазина, но той сега ни е единственото оръжие. Ти какво ще кажеш?

Робин, разбира се, не ѝ отговори. Тя въздъхна, чувстваше се твърде самотна. Сложи стрела в арбалета, спусна предпазителя и пъхна оръжието с приклада надолу в раницата си.

— Хайде — каза тя и го дръпна да стане, — мисля си, че най-добре е да се върнем обратно нагоре и да си устроим бивака близо до входа. Току виж наложило се бързичко да бягаме оттук.

Джан нервно въртеше глава, искаше навреме да забележи кълбата-убийци, ако се появят. Поведе Робин нагоре по пътеката. Но работи не се виждаха, най-неприятният момент беше когато минаха покрай магазина за дрехи и петте голи манекена пак поканиха Джан да влезе. Случката отново я разстрои необяснимо.

Поуспокои се малко, когато стигнаха до входа, но на спокойствието ѝ му бе съдено скоро да си отиде. Двамата мъже, изскочили от тъмната вътрешност на един магазин, успяха да я сварят напълно неподготвена за нападението. И двамата носеха пушки. Единият заби приклада в стомаха на Джан. Тя рухна, бореше се за глътка въздух, само можа да гледа как другият стовари приклада върху главата на Робин. „Майко Богиньо, сега вече го убиха!“ Тя падна на колене и длани, напразно се опитваше да си поеме дъх. Чу Робин да се стоварва до нея и усети, че измъкват арбалета от раницата ѝ. Обувка се пъхна под ребрата ѝ и я обърна по гръб. Лежеше със свити към корема крака. Някой сякаш беше сложил отгоре ѝ огромен камък. Още не можеше да диша, всичко плуваше пред погледа ѝ. Смътна фигура застана над нея. Мъжът беше облечен в дрехи от черна кожа, върху тях беше наметнал черна пелерина. Той сведе поглед към нея и се усмихна, после се обърна към Робин. Изражението му се промени. Отначало сякаш не вярваше на очите си, гневът разкриви лицето му и той измъкна от колана си изцапана с кръв кама със сребърна дръжка...

Дори и със сгърчено в усилия да диша лице, момичето изглеждаше красиво в очите на дук дьо Люсан. Насочи вниманието си към нейния спътник, в момента един от воините го обръщаше на гръб. Дукът подскочи от изумление. Превръзката не му попречи веднага да познае кой е мъжът с момичето. Дукът сграбчи дръжката на камата.

— Значи след всички изпитания, които щедро стовари на главата ми, Бог накрая предаде в ръцете ми един от причинителите на моите нещастия! — Той ритна Робин по крака. Младежът се размърда, но не отвори очи. Изпод превръзката на главата му течеше кръв. — Събуди се, проклетнико! — извика дукът. — Събуди се, за да ти прережа гърлото!

— Не! — момичето задавено проговори на Американско. — Оставете го... ранен е... ще умре...

— Това е съвсем сигурно, мила! — отговори ѝ дукът на нейния език. — Защото аз ще го убия.

— Не... не го докосвайте!

Момичето пропъзля до Робин и го закри с тялото си. Хубаво тяло, отбеляза мислено дукът, загледан във вдигналата се над бедрата туника. За миг съблазънта потисна гнева му.

— Дръпни се — каза ѝ той. — Имам много сметки да уреждам с твоя... приятел.

Младежът като че избра точно този момент, за да простене, отвори очи.

— Жаден съм... много съм жаден...

Момичето внезапно се отдръпна.

— Робин! Пак говориш! О, Майко Богиньо, благодаря ти!

Дукът се наведе, хвана момичето за рамото и я бутна по-далече от Робин. Усмихна му се свирепо.

— Здравей отново, Робин. Помниш ли ме?

Робин се смръщи, пипна кървящото под превръзката място на главата си.

— Главата... страшно ме боли...

— Не се учудвам — каза дукът и размаха камата пред лицето му. Момичето пак се опита да се намеси, но я задържа един от хората на дука. — Та те попитах, Робин, помниш ли ме?

— Да... Вие сте дукът. Дук дьо Люсан. — Той пак направи гримаса и се огледа. — Какво ми се е случило? Къде сме? — Очите му се спряха на Джан, неподвижна в хватката на воина. — А вие коя сте? Като че ли ви познавам, но... Господи, колко съм жаден...

— Робин, не ме ли помниш? — измъчено викна момичето.

Той не отговори, само пипна главата си и изохка.

— Имаш ли вода? — попита дукът. Тя кимна. — Тогава дай му да пие. Не искам да умре от жажда, преди аз да съм го убил.

Махна на воина да я пусне и недоверчиво я гледаше как измъква манерка от раницата, която свали от гърба си. Тя коленичи до Робин и поднесе манерката към устата му, а дукът каза:

— Има и една подробност... ти коя си?

Момичето го стрелна с очи.

— Името ми е... Мелиса.

— Мелиса значи? — повтори дукът.

Беше усетил кратката пауза. Огледа тялото ѝ по-внимателно.

— И как се оказа тук, Мелиса? А повече ме интересува той как дойде долу? Когато го видях за последен път, той кацаше с дяволската си летяща машина върху Небесния Ангел. Та какво се случи? Да не би Небесната Жена да се е отказала от услугите му? И какво стана с неговата машина? Наблизо ли е?

Момичето дръпна манерката от устата на Робин въпреки явното му желание да пие още и погледна дука.

— Още си е върху Небесния Ангел. А Небесната Жена вече я няма. Уби я един паяк... същият робот, който за малко да убие и Робин. Сега Небесният Ангел с всичките му роботи и останалите от флотилията са във властта на един компютър. Този компютър е полудял... страшно зъл е.

Дукът замислено поглади брадичката си, чудеше се кое в приказките ѝ е истина. Наистина, според слуховете за предишните деяния на Небесната Жена, днешното изстребление не би ѝ подходило.

— А вие двамата как се озовахте тук? — попита той.

— Компютърът ни изгони и ни свали на земята. Малко по-нататък. Дойдохме пеша. Изглеждаше единственото подходящо място.

Това поне беше вярно. Той и хората му по инстинкт се насочиха към това внушително укрепление. Хрумна му, че и други оцелели би трябвало да си помислят същото. И не само хора от неговия кораб, а и от другите, включително и на Ел Рашад. Обърна се към един от тримата войници:

— Излез навън и наблюдавай, но се скрий добре. Страхувам се, че и други могат да дойдат насам.

Мъжът се поклонил и се отдалечи тичешком. Дукът пак се обърна към момичето, което стана и се изправи срещу него. Очите им бяха

наравно.

— Значи този зъл компютър, който е убил Небесната Жена и почти е довършил Робин, все пак е решил да ви свали на земята? Странно милосърдие у машина, заради която хиляди умряха днес.

— Компютърът прави каквото му скимне. Нали ви казах, полудял е.

— Така ли? А какво беше твоето положение в Небесния Ангел?

— Моето ли? — момичето се запъна. — Бях... ами, бях личната слугиня на Небесната Жена. Още откакто в Минерва решиха, че съм достатъчно голяма, за да работя.

— Ти от Минерва ли си?

— Да. И се гордея с това.

Дукът пак сведе поглед към Робин. Младежът очевидно беше зле, изглеждаше объркан и уплашен.

Въобщо не напомняше онова бодро, самоуверено петле, което изпъчено влезе в „Господаря Мордред“. Да убие тази човешка развалина не би било много забавно. Реши да го остави засега, може би ще се опомни малко, за да му отмъсти по-сладко. Попита момичето:

— Как се казваше онази твоя Небесна Жена, дето вече е мъртва?

— Джан Дорвин — бързо изговори тя и примига като от болка.

Младежът леко изпъшка и разсея вниманието на дука. Мръщеше се, сигурно се опитваше да си спомни нещо.

— Робин, ти какво помниш за Джан Дорвин?

— Нищо... не помня. Много ме боли главата. — Сега гласът му беше по-силен. Явно водата го облекчи.

— Мен помниш. Помниш, че си бил в „Господаря Мордред“. Помниш и Андреа...

— Да... Андреа. Тя къде е?

На дука не му се искаше да мисли за това.

— Помниш, че отлетя с твоята машина до Небесния Ангел. Трябва да си се срещал с онази Небесна Жена, с Джан Дорвин. Предложил си й услугите си, както на мен преди това.

— Спомням си Андреа... „Господаря Мордред“... Вашия син... дуела... нищо друго...

— Добре, Робин, за мен ще бъде истинско удоволствие да освежа спомените ти... когато живнеш малко.

Чуха се стъпки. Дукът погледна през рамо. Главният техник, излязъл да проучи околността по свое желание, сега слизаше по пътеката.

— Сир, като премислих всичко, не вярвам това да е било крепост.

— Не е — твърдо го увери момичето. — Било е нещо като грамаден пазар. Има с хиляди най-различни магазини тук.

— Сигурна ли си? — разочаровано промърмори дукът.

— Бях долу. Сигурна съм.

— Няма ли оръжия?

Тя посочи арбалета, който беше в ръцете на един от войните.

— Такива има купища. И нищо друго. Но не съм ходила навсякъде. Само слязох по-надолу от вас. А нагоре не съм се качвала.

— Предполагам, няма и храна?

— В някои магазини видях консерви, но не ми се мисли какво има в тях след толкова години.

Дукът кимна умислено.

— Странно, това място никога не е било ограбвано. Как мислиш, дали защото са знаели за някакви зарази тук?

— И аз си помислих това. Може и така да е било. Онази дупка в покрива май е пробита от ракета. А съм чувала, че по време на Генетичните войни са изстрелвали ракети само пълни с вируси.

— Да — съгласи се той. — Но може би мястото вече е станало безопасно.

— Открих и друга причина, поради която никой не е ровил тук — каза му момичето. — Когато взех арбалета, една машина за охрана се включи. Почти успя да ме докопа. Мисля, че я унищожих, но е възможно да има още някоя като нея. Затова се върнахме нагоре.

Пак се чуха стъпки — някой идваше тичешком. Мъжът, когото дукът беше изпратил навън, се втурна през широкия тунел на входа.

— Какво има? — подвикна му дукът.

— Сир, цяла група идва насам. Сега излизат от пустошта. Ще бъдат тук след десетина минути. Преброих двайсет души. Може да има и други. Видях, че носят оръжия. Пушки... саби... брадви.

— А те видяха ли те?

— Бих се заклел, че не, сир!

— Да се надяваме. Изненадата е единственото преимущество, с което разполагаме. — Той се огледа и каза на тримата си войници: —

Скрийте се добре, но си изберете позиции, от които можете да стреляте удобно. — Наведе се, взе арбалета на момичето, провери дали е зареден и попита: — Имаш ли още стрели?

Тя кимна и посочи раницата си. Дукът я отвори, взе стрели, колкото можа да хване с ръка и ги пхна под колана си. Обърна се към главния техник и двамата му подчинени, които нямаха оръжие:

— Заведете Робин и момичето там — той махна към потъналата в мрак вътрешност на най-близкия магазин. — Скрийте се добре и да не съм чул от вас нито звук!

Те се подчиниха, а дукът припряно изтича нагоре по пътеката и се скри зад изящно украсена колона. Отново провери арбалета и зачака, притиснал гръб в колоната. Не смяташе, че имат шанс да надделеят в схватката. Три пушки и арбалет срещу двайсетина въоръжени мъже. Дали са от хората на Ел Рашад? Кой знае? Може би и самият Ел Рашад е с тях. Дукът изгаряше от желание да забие стрела в главата на този нагъл глупак. Но днес Бог вече предаде в ръцете му единия враг. Да хване и двамата би означавало да иска твърде много от Бог. Чу стъпките, отекващи по тунела на входа. Напрягна се, пръстът му докосна спусъка на арбалета, чакаше промяната в звука, която щеше да покаже, че противниците излизат от тунела. Чакай. Още не... чакай... сега.

Той се извъртя иззад колоната. Падна на коляно и опря приклада в рамото си.

— Огън! — кресна на войниците.

Едва не натисна спусъка, но навреме разпозна няколко лица в стреснатата от вика група.

— Не... не стреляйте! — отчаяно извика той.

Не прозвучаха изстрели. И неговите хора явно бяха познали идващите. Дукът се изправи и бавно тръгна към двамата начело на групата, която още се точеше през тунела.

— Приветствам ви, любими деца мои — каза дукът с напрегнат глас.

Принц Дарси и принцеса Андреа, чиито лица и дрехи бяха зацапани от мръсотията на пустошта, го гледаха невярващо. Един едър войник зад тях промърмори:

— Света Дево... ама това е дукът!

— Татко... — започна Дарси и се запъна. Андреа му отправи яростния поглед на единственото си око.

Дукът вдигна ръка.

— Не, не. Спрете тези викове на радост и въодушевление. Не е нужно да ми казвате колко сте щастливи да ме видите жив и невредим — моето сърце вече ми подсказа това.

Дарси преглътна и каза:

— Разбира се, аз... ние... много сме доволни да те видим жив, татко... но как успя да се спасиш? Бяхме сигурни, че си загинал с „Господаря Мордред“.

— За малко. Но успяхме да се справим с онези проклетници на Ел Рашад и накрая отворихме с взрив авариен люк в пункта за управление. А вие как оцеляхте! И тези с вас?

— Взехме военен планер. Излетяхме още при първите попадения на лазери в „Господаря Мордред“ — каза му Дарси.

Дукът огледа скупчените зад неговия син и дъщеря хора. Всички бяха мъже и като че ли само войници.

— Аха, а моята скъпа съпруга... тя придружи ли ви?

— Майка ни отказа да напусне кораба — студено го осведоми Андреа. — Каза, че предпочита да умре в „Господаря Мордред“, отколкото да преживее унижението от превръщането си в земен червей.

— О, колко жалко! — каза дукът. Пое си дълбоко дъх. — Но животът продължава, дори и в тези потискащи обстоятелства. — Той погледна Дарси. — Щом сте имали планер, но се оказахте тук, предполагам, че са ви свалили със стрелба — или Небесният Ангел, или някой друг кораб от флотилията на онази прокълнатата Небесна Жена?

— Улучиха ни един път с лазер — каза Дарси. — Кабината се запали. Нагълтахме се с дим, но успяхме да угасим пожара. Имахме намерение да се измъкнем от тази погълната от пустош земя и почти успяхме. Флотилията на Небесната Жена се насочи на юг и затова ние поехме на север и... налетяхме право на армията на Ел Рашад. — Той завъртя глава.

— Армията на Ел Рашад? — озадачено попита дукът. — Но нали и от „Меча на исляма“ не би могло да са оцелели кой знае колко много

хора? Очаквах, че и той е рухнал в пламъци, като „Господаря Мордред“ и останалите.

— Не. Вярно е, падна, но почти нямаше огън по него. Лежи разбит в подножието на хълмовете на северния край на долината. Почти нищо изгоряло няма. Изглежда „Мечът на исляма“ все още е имал хелий в повечето секции. Видяхме много хора да щъкат около разбития кораб. А над него гъмжеше от планери. Започнаха да стрелят по нас. А един ни подгони и ни принуди да се върнем. Накрая вече не можехме да поддържаме височината и кацнахме наблизо... Точно наскре голямо парче от тази мъртвешка пустош.

Андреа потрепери.

— Ужасно беше. И там имаше разни същества...

— Зная — каза дукът. Спомни си своята твърде близка среща с нещо, напомнящо търкаляща се топка от гърчещи се червеи.

— Ще стане и по-лошо — каза Дарси. — Отгоре видяхме няколко странни животни. Няколко големи същества навлизаха в долината. Сигурно ги привлича тази миризма на смърт. Имаше едно влечуго, което май беше дълго петдесетина стъпки от главата до края на опашката. Решихме да се скрием тук, докато свърши пиршеството с мършата.

— Да, това е най-разумното — съгласи се дукът.

— Трябва да направим колкото можем по-здрава барикада на този вход, а трябва да намерим и другите входове. В сграда с такива размери едва ли има само един. Голям късмет е, че водиш толкова мъже. Сега имаме някакъв шанс, а преди... — Той сви рамене и се усмихна на децата си. — Но нека първо ви покажа нещо, което ще пооблекчи болката от този черен ден. — Той се обърна и махна на главния техник, застанал пред магазина. — Върви да доведеш нашите пленници!

Принц Дарси се смръщи срещу дука.

— Пленници ли? Кой?...

Когато Андреа позна Робин, когото крепяха двама техници, тя издаде звук, подобен и на хълцане, и на змийско съскане. Лицето на Дарси също изразяваше изумлението му.

— Изменникът... тук? Но как, по дяволите?...

— О, и аз си имам начини — каза дукът, който се наслаждаваше на момента.

— Андреа? Ти ли си?

Робин я беше познал. На лицето му бавно се появи усмивка. Радваше се да я види. Въпреки цялата си омраза към него, дукът вътрешно се разтресе. Андреа бързо пристъпи напред с вдигната ръка. Ясно беше какво иска да направи. Почти успя да го удари, но момичето се изтръгна от ръцете на главния техник и хвана ръката ѝ.

— Недей! — викна тя в лицето на Андреа. — Не виждаш ли, че главата му е разбита?

Андреа освободи ръката си и за първи път ядно огледа момичето.

— А ти коя си, да те вземат мътните?

Дукът веднага пристъпи между тях.

— Котенце, тази е от Небесния Ангел. Преди е била слугиня на Небесната Жена, Джан Дорвин. Казва, че онази била мъртва.

— Така ли? Каква чудесна новина. Аз с удоволствие ще науча слугинята ѝ на послушание, твърде дръзко се държи с мен... но това ще оставим за по-късно. — Тя пак се обърна към объркано примигващия Робин. — Значи са ти подрязали крилцата, а? Добре, но не само това може да ти бъде отрязано.

— Андреа — със слаб глас се обади той, — не разбирам какво става... ти защо си тук? И какво е станало с окото ти?

Тя му обърна гръб.

— Балком! — извика тя.

Един войник с могъщо телосложение дойде при нея.

— Очаквам заповедите ви, ваше височество.

— Искам хората ти да съблекат тази отрепка. И му вържете китките за парапета...

— Не! — изкрещя момичето.

Втурна се към Андреа, но главният техник я сграбчи и я дръпна назад. Балком, когото дукът смътно помнеше като главен сержант, беше го срещал два-три пъти, погледна въпросително принца. Дарси помисли и кимна.

— Прави каквото ти казва.

Балком махна с ръка на двама войници да приближат.

— Не! — изпищя момичето, бореше се диво да се освободи.

Андреа погледна първо нея, после Балком.

— Тази я вържете и ѝ запушете устата.

— Слушам, Ваше Височество — колебливо каза Балком. — Но какво да използвам вместо въжета?

— Божичко, аз ли да ви казвам! — кисело отвърна Андреа. — Ако не можете да намерите нещо по-добро, използвайте собствените си колани!

Наложи се да използват коланите. Дукът вече схващаше намерението на Андреа.

— Мила — каза ѝ той, — разбирам чувствата ти. Аз също имах намерение да отмъстя на този изменник. Но я го погледни, ударът по главата го е направил слабоумен. Какво удоволствие ще получиш, ако го накълцаш в такова състояние? Почакай да се опомни малко, аз така смятах да направя.

Андреа не го и слушаше. Измъкна камата си и опипа острието.

— Не е много остър, но какво значение има.

Робин седеше с гръб към парапета, китките на ръцете му бяха вързани над главата. Явно още нищо не можеше да разбере, въобще не улавяше смисъла на това, което му се случваше. Макар и вързано здраво, момичето трескаво се мяташе в ръцете на двама техници. Грубо напъханият в устата ѝ парцал заглушаваше звуците, но дукът знаеше, че тя крещеше.

Андреа застана над Робин и го загледа, после каза на двамата войници, които го бяха вързали:

— Хванете го за стъпалата и го разкратете.

Те се подчиниха. Андреа коленичи между краката му.

— Андреа?... — въпросително се обади смутеният Робин.

Тя хвана тестисите му с лявата си ръка и с безизразно лице се зае с кървавата си работа.

Острието наистина се оказа тъпо и всичко ставаше бавно. След малко дукът извърна поглед, гадеше му се. Писъците на Робин отекваха в ушите му, дукът вдигна поглед към дупката в купола на тавана и се замисли за характера на своята дъщеря. Как би могъл човек да ѝ се довери, щом стигаше до такива крайности? Точно като майка си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Един мъж се откъсна от бавно движещата се човешка колона и се втурна през хангара към Майлоу. На бегом измъкна изпод вехтата си дреха със метален прът със заострен край. Нито един от роботите, подкарващи напред намусените хора, които стискаха жалки вързопчета, не последва мъжа. Нито пък двата паяка, които уж охраняваха Майлоу, помръднаха да го спрат.

— Махнете го! — кресна Майлоу, но паяците останаха неподвижни.

Мъжът беше вече само на няколко крачки. Виеше, очите му горяха от жаждата да убива. Другите хора спряха и загледаха сцената с нескрито удоволствие. Някои окуражаваха мъжа с викове.

— Спрете го! — пак извика Майлоу, но гласът му се прекърши. Опита се да отстъпи назад, но нямаше накъде...

Онзи приближаваше. Времето сякаш се забавяше, за да даде на Майлоу възможност да разгледа кръвясалото от ярост лице до последната подробност. Майлоу вдигна ръка да отбие удара на самоделното оръжие, но знаеше какво преимущество има огромният мъж. Майлоу знаеше, че ще трябва да умре. За втори път.

В най-последния миг един от паяците внезапно подскочи напред, едновременно с това протегна механична ръка с режещ инструмент накрая. Мъжът просто нямаше време да реагира. Налетя върху ръката и се наниза на нея. Върхлетя с такава сила, че ръката изскочи от гърба му. Простена и се сгърчи в последна конвулсия. Върхът на заострения прът беше само на няколко сантиметра от вдигнатата ръка на Майлоу. Погледът на умирация мъж се кръстоса с неговия. Омразата още гореше в очите му. Опита се да хвърли оръжието си по Майлоу, но вече нямаше сили, металният прът се изтърколи на пода. Кървави мехури се пукаха по устата на мъжа, той се отпусна и главата му увисна надолу. Паякът дръпна ръката си и тялото падна.

— Уплаших ли те, а? — попита гласът на Ашли от паяка.

„Наистина успя, кучко!“, изръмжа Майлоу наум. Сърцето му сякаш препускаше. От тълпата се чуваха викове на страх и разочарование, неколцина мъже се опитаха да излязат от колоната, но този път роботите набързо ги избутаха обратно.

Самочувствието на Майлоу бързо се връщаше, той подвикна на хората:

— Хайде, размърдайте се! По-бързо се качвайте на платформата! Вашият нов дом ви очаква!

Роботите отново подкараха тълпата напред, една жена изпищя:

— Ти си убиец! Искаш да убиеш всички ни! Не можем да живеем долу! Ще умрем!

— Не винете мен, госпожо. Идеята не е моя — отвърна той! — Аз също завися от капризите на компютърните програми. И можете да се смятате за късметлии, защото първоначалният план беше да ви свалят в онази долина на пустошта. Под нас земята е чиста, а на няколко дни път пеш оттук има селища. Организирайте се и ги завладейте. За Бога, предостатъчно сте...

Но вътре в себе си беше убеден, че хората от различните Небесни Господари вместо да се обединят, за да оцелеят, скоро ще се вкопчат един в друг. Такава беше човешката същност.

Платформата се напълни. Един паяк дръпна вратата на мястото ѝ и натежалата платформа се запуска под корпуса. Майлоу знаеше, че същото става в другите товарни хангари на „Ароматния бриз“, както и в хангарите на другите Небесни Господари. С изключение на „Господаря Монкалм“. Случката го разтревожи сериозно. Програмата на Ашли, управляваща „Господаря Монкалм“, не се съгласи с намерението на Ашли номер едно да изхвърли всички хора от въздушните кораби. Ашли от „Монкалм“ искаше да запази населението на своя кораб и то точно поради причината, която Майлоу беше споменал на Първата Ашли — за нея те бяха източник на забавление. Двете Ашли дълго си крещяха по радиото в разгорещения си спор и Майлоу се уплаши, че би могъл да прерасне и във въздушна битка между Небесния Ангел и „Господаря Монкалм“, а това сигурно би довело до гибелта и на двата кораба. Но някак си убеди Ашли номер едно да се успокои и кризата премина. За съжаление — на косъм.

Лош признак. Твърде лош признак. Показваше продължаващото разпадане на всички програми Ашли. Последна от тях беше копирана онази в „Господаря Монкалм“. С какво настървение би я изтрил от биочиповете, но не виждаше как би могъл да направи това. И какво предстоеше да се случи? Дали няколкото Ашли ще се разпаднат като личности до пълна смърт? Той се надяваше да стане така. Тогава би могъл да общува направо с Карл. Но съществуваше опасността преди всички Ашли да се превърнат в безобидни електронни и химически схеми, да направят нещо фатално в лудостта на агонията си и да го завлекат след себе си в нищото...

Тези потискащи размишления внезапно прекъснаха, Майлоу забеляза познато лице в мрачната тълпа. Придружен от двата паяка, той отиде по-близо до хората. Спря на безопасно разстояние и подвикна:

— Здравсти, Бени! Помниш ли ме?

Мъжът учудено вдигна поглед, когато чу името си. Намръщи се срещу Майлоу.

— Ти познаваш ли ме? — попита той.

— О да, Бени, твърде добре те познавам. Някога работихме заедно. По-точно, аз си вършех работата, а ти ме надзираваше. Мен и другите роби. Стъклоходците. В „Господаря Панглот“. Между другото, как е някогашният гилдмайстор Баниън?

— Умря преди година — отговори Бени, очите му се присвиха. — Май не му понесе промяната и диетата. Но ти откъде си го познавал?

— Нали ти казах, откъдето познавам и тебе. Бях стъклоходец.

— Аз пък не те помня. И тогава ще да си бил доста малък за стъклоходец.

Майлоу се ухили и каза:

— Бени, това съм аз, Майлоу.

— Майлоу ли? Ти изобщо не си Майлоу, ами си някакъв сбър... е, хлапе де! Чух, че Майлоу го убили долу, на земята.

— Вярно, убиха го, но аз пак съм си Майлоу, поне донякъде. Аз съм негов... клонинг, това е доста близо до истината. Знаеш какво е клонинг, нали?

Очевидно Бени знаеше, защото започна да се паникьосва.

— Бени, даже и на тази възраст би трябвало да забелязваш приликата. — Той докосна своята почти оплешивяла глава. — А, виждам, започна да ти просветва пред очите. Чудничко си прекарвахме, нали, Бени? Помниш ли как преряза осигурителното въже на Джан?

Бени отстъпи крачка назад и преглътна конвулсивно.

— Исусе, този наистина е Майлоу!

— Не се страхувай, нищо лошо няма да ти сторя. Пък и ако не беше ти, никога нямаше да срещна Джан. Помниш ли деня, когато я доведе в кочината на робите и я даде на онзи нещастник Буцата?

— Ъхъ... Винаги ще го помня. Онази кучка ни докара всички беди. Още щом стъпи на борда... оттогава всичко се промени и тръгна на зло. Като си помисля само, че на косъм ѝ се размина да я убия... да бях успял, всичко щеше да си бъде както преди.

— Но моля те, Бени, все пак говориш за моята майка — каза му Майлоу с усмивка.

— Майка ти ли?

— Майка ми. Да, Джан послужи за нещо като катализатор, но подозирам, че „Господарят Панглот“ и без това щеше да стигне до същия печален край. Гниенето беше започнало, преди Джан да се появи...

Подът се разтърси — вече празната товарна платформа се беше върнала на мястото си. Паяците започнаха да побутват наредените хора към отварящата се врата. Майлоу пак се усмихна на Бени.

— Е, трябва да тръгваш вече. Пожелавам ти късмет на земята.

Бени го изгледа и се затътри с останалите от колоната. Майлоу остана на мястото си, оглеждаше преминаващите край него хора. След минута каза:

— Ето една перспективна кандидатка.

— Коя точно? — обади се Ашли от паяка до него.

Майлоу посочи.

— Онази с дългата черна коса.

— Ха! Ами че тя е кльоцава.

— Значи ще я охраним. Могат ли да я взема или не?

— Взemi я, какво пък!...

Паякът изтича напред, хвана здраво момичето за ръката и я издърпа от колоната. С изписан на лицето ужас момичето изпищя и

изтърва вързопчето си. Зад нея двама души — жена и мъж, се опитаха да я последват, но другите паяци ги спряха.

— Ей! Къде я водиш? — кресна мъжът. — Пусни я!

Паякът вече беше довел момичето при Майлоу. Той я огледа набързо. Хубава кожа, дълги крака, но и съвсем малки гърди. Е, не можеше да очаква всички прелести събрани на едно място. Да, беше твърде слаба, но такова беше състоянието на повечето хора в корабите. От много отдавна храната им се отпускаше на оскъдни порции.

— Как се казваш! — попита я Майлоу.

Тя го гледаше уплашено. Изглеждаше на около шестнадесет години. Каза с треперещ глас:

— Тайра.

— Онези твоите родители ли са?

Тя погледна през рамо двойката, която упорито се опитваше да премине преградата от работи, и кимна. Майлоу отиде при тях.

— Днес ви е щастлив ден — каза им той. — Реших да спася вашата дъщеря.

Те го гледаха неразбиращо.

— За какво говорите? — проплака жената. — Моля ви, пуснете я!

— Не чухте ли какво казах току що? Реших да я спася. Ще остане с мен горе. Не мислите ли, че това е за предпочитане пред доста съмнителната ѝ съдба с вас на земята?

Двамата се спогледаха тревожно, мъжът каза:

— Тя ще дойде с нас. Ще приеме каквато съдба я очаква на земята, като нас. Заедно с нас!

Майлоу поклати глава.

— Не обсъждам въпроса с вас, само ви уведомявам. Тя остава с мен. Хайде, вземете си сбогом и се качвайте на платформата.

— Не! — извика жената и тръгна да заобикаля застаналия пред нея паяк. Той я бутна назад. — Защо? Защо ни я вземате?

— Мислех си, че това е от ясно по-ясно — каза Майлоу и се озъби хищно.

Те стреснато го загледаха.

— Но... но ти си само едно момче — каза жената.

— Да, засега, но аз доста бързо се развивам — увери я Майлоу и се разсмя. — А сега простете се с Тайра и тръгвайте.

Те пак се опитаха да минат през паяците, които този път ги сграбчиха и ги повлякоха. Мъжът и жената крещяха името на Тайра. Тайра също започна да крещи. Майлоу се върна при нея.

— Успокой се, Тайра — усмихнат каза Майлоу. — Всичко ще бъде наред. Когато ме опознаеш по-добре, ще признаеш, че съм много приятен човек. — Той заговори на Ашли. — Заведи я в хеликоптера. Връщам се в Небесния Ангел. Колкото по-рано се заема с превъзпитанието ѝ, толкова по-добре.

Звярът беше започнал съществуването си като мъжки зародиш на африкански слон. Зародишът беше само на няколко часа, когато генинженер се зае с него и започна да променя неговата ДНК. Жената-генинженер работеше в съответствие със строго определените изисквания на своя работодател — милиардера Оливър Хътсън-младши. Хътсън с наслаждение пълнеше имението си с ужасни и твърде опасни създания, за да гъделичка нервите си и да забавлява приятелите си, когато се присъединяваха към него в ловните му експедиции. Беше решил, че точно това творение ще осъществи най-дивашката му идея до този момент... и най-опасната.

Генинженерката поработи цели две денонощия върху зародиша, после творението ѝ беше сложено в изкуствена утроба, ускоряваща неимоверно съзряването му. След десет дни звярът се „роди“. Тежеше почти сто и петдесет килограма. Когато Хътсън-младши отиде да види създанието в клетката му, остана доволен. Даже в този незрял вид звярът впечатляваше. А когато достигнеше проектираното си тегло от четири тона, щеше да бъде невероятен! Докато гледаше как той напада, смазва и изяжда малко козле, Хътсън-младши реши, че генинженерката заслужава премия.

Воините, от които сега се състоеше малката мърлява армия на Ел Рашад, не се чувстваха щастливи хора. Повечето още не можеха да се оправят след шока от гибелта на „Меча на исляма“. Бяха загубили това, което смятаха за свой дом. Имаше и нещо по-лошо — мнозина от тях бяха загубили жените, децата и роднините си. Всички бяха загубили приятели. А сега трябваше да се борят с потиснатите си души, за да си пробиват път през долината на пустошта, защото техният вожд искаше да си отмъсти на неверниците. И през

денонощието, откакто напуснаха разрушения „Меч на исляма“, броят им намаля още. Разкъсаната колона няколко пъти бе нападната от същества, живеещи в пустошта. Няколко мъже бяха нападнати от самата пустош. Душаха ги гърчещи се пипала, които падаха върху тях отгоре, жилеха ги до смърт израстъци на гъбичките, лесно проникващи през дрехите им, или страховитите „камшични дървета“ ги нанизваха на тръните си, защото никой не можеше да ги различи в безкрайните им разновидности.

Вървящият в края на колоната Хазрат Ас-Авхан беше вторият от воините на Ел Рашад, който срещна най-ужасния звяр. А първата среща се падна на Масал Гашия. Той беше вече мъртъв, когато Авхан чу звуците зад гърба си. Той спря и се взря напрегнато в гъсто преплетените гъбички и гниещи дървета.

— Масал?... — предпазливо подвикна той.

Чуваше само звуците. Нещо много тежко вървеше към него през пустошта. Твърде тежко, за да се окаже, че е Масал. Той погледна през рамо към колоната, но пустошта сякаш беше погълнала вървящите пред него. Той се втурна да бяга.

— Ей! — крещеше. — Помощ! Спрете! Нещо ме преследва!

Чу се рязък пукот от прекършването на мъртво дърво. Хазрат погледна назад и запищя...

Гонеше го ръка. Просто ръка. И нищо друго. Ръка без тяло, но това тяло трябва да е било гигантско. Ръката беше висока над десет стъпки и поне петнадесет широка. Плътта ѝ сивееше, набраздена от дълбоки гънки, а големите колкото поднос нокти бяха черни.

Хазрат изкрещя, опита се да бяга още по-бързо. Ръката се нахвърли върху него, сви се в юмрук и смазаният в огромните пръсти Хазрат успя да усети пращането на ребрата си, преди кръвта му да бъде изсмукана.

Письците му бяха накарали неколцина мъже от колоната да се върнат. Задъхани от ужас, те не можеха да повярват на очите си. Двама се завъртяха и избягаха с викове в пустошта, мислеха си, че ръката трябва да е въплъщение на някой кошмарен зъл дух.

Но другите решиха да се бият и въпреки стъписването насочиха пушките си към ръката и стреляха. Куршумите улучиха целта, само за да допълнят колекцията от други куршуми, остриета на стрели, върхове на копия, спрени от подобната на броня кожа.

Ръката се надигна на пръстите си, изоставяйки жалките останки на Хазрат, и се втурна напред като грамаден паяк. Още един воин на Ел Рашад падна смазан под тежестта ѝ. Останалите видяха, че куршумите са безполезни, обърнаха се и побягнаха към колоната. Ръката уби още двама, а другите остави да избягат. Вече нямаше нужда да бърза. Върна се при тялото на Хазрат и пак го сграбчи. В гънките на огромната длан се появило множество усти и започнаха жадно да поглъщат плътта и кръвта на Хазрат. Когато останаха само костите, ръката се премести при следващия убит воин. Наистина нямаше защо да бърза. Имаше толкова храна.

Джан се събуди и с изненада установи, че Робин още е жив. Започваше утрото на третия ден, откакто едноокото момиче го скопи. За свой късмет той изпадна в безсъзнание, преди да свърши тази касапница и оттогава се мятеше между полуунеса и забравата. На втория ден го обхвана треска и Ламон я предупреди, че може да умре до настъпването на нощта.

Ламон беше мъжът, когото наричаха също „главен техник“, но той тъжно ѝ каза:

— Това сега няма смисъл — вече не мога да бъда главен техник на нищо. Затова наричай ме само Ламон.

Беше проявил съчувствие, макар и грубовато, след отвратителната случка — първо дезинфекцира раната на Робин, после ѝ помогна и с превръзката. След това заедно с нея пренесе Робин на набързо направена носилка до най-долния етаж, както заповяда дукът. Джан се измъкна от своя спален чувал, протегна се и излезе пред магазина. Запаленият предната вечер малък огън беше угаснал. Трябваше да намери още материал за горене, но след като донесе вода на Робин. Тръгна към централния фонтан, където имаше устройство за събиране на вода — големи фунии от парашутна коприна, разпънати върху дървени рамки, за улавяне на дъждовната вода, която често падаше през дупката в покрива.

Вече се виждаха други запалени огънове из подобното на пещера пространство. Населението на огромния древен пазар бързо растеше. Групички оцелели хора идваха непрекъснато през последните два дена. Когато се оказваше, че не са от „Господаря Мордред“, а от някой друг свален Небесен Господар, войните на дука им отнемаха оръжията и ги

пращаха на най-долния етаж. Застаналите на обиколната пътека стражи не им позволяваха да се качват нагоре.

Джан спря и изхълца. Между две големи купчини парчетии лежеше голото тяло на жена. Някой беше забил парче дърво в половите ѝ органи. Джан се насили да отиде до тялото. Облекчено си пое дъх. Видя, че „трупът“ е на един от манекените, които беше срещнала първия ден. Главата му беше смазана от удар и вместо мозък се виждаха разноцветни проводници. Погледна парчето дърво, недоумяваше защо някой е решил да направи такова нещо. Озърна се нервно и продължи към фонтана.

До фонтана две жени пълнеха с вода пластмасови кутии. Гледаха с подозрение идващата Джан. Имаха широки лица и очи като цепки, напомняха ѝ за японците от „Ароматния бриз“, но очевидно тези двете не бяха японки. Усмихна им се, но в отговор те само я изгледаха неприязнено и бързешком се отдалечиха, щом напълниха кутиите.

Когато напълни своите две манерки, тя бавно се запъти обратно към магазина, опитваше се да не мисли за бъдещето. И образите от миналото не ѝ носеха утешение. Беше загубила почти всичко. И освен наистина значимите неща, липсваха ѝ малките житейски радости. Например една баня. Майко Богиньо, как си мечтаеше да се изкъпе в баня! Кожата я сърбеше, а беше сигурна, че и миризмата ѝ никак не е приятна. Робин направо вонеше. Тя погледна надолу към омърляната си туника. Нямаше вода да я изпере. А ако се появят още бегълци и дъждът спре, няма да стига дори водата за пиене.

Имаше някой в магазина. Мъж. Отблизо различи Ламон и се отпусна облекчено.

— Добро утро, Мелиса — поздрави я той и кимна към Робин. — Виждам, че не съм познал. Още стиска зъби.

— Да, душата му наистина е между зъбите — каза Джан. — И треската му отива на зло.

Тя коленичи до него и повдигна главата му. Робин изохка, клепачите му трепнаха, но не отвори очи. Тя допря манерката до устните му, с радост видя, че гълта водата, без да се дави.

— Страхувам се, че... раната му... се е възпалила въпреки моите нескопосани усилия — каза Ламон. — Днес сменяла ли си превръзката?

— Още не — отговори Джан. Опитваше се да отложи това до последния възможен момент. — И вече нямам с какво да го превържа. — Тя стана и изтупа прахта от туниката си. — Май ще е по-добре за него, ако умре, а? — Погледна Ламон в очите.

Той кимна.

— Може би за всички ни е по-добре да сме мъртви. Не вярвам още дълго да оцелеем в тази долина.

— А дукът има ли някакви определени планове?

— Ха! — възкликна Ламон. — През целия си живот дукът не е имал определен план в главата си. Доколкото знам, той просто възнамерява да си седи тук и да чака.

— Но какво чака?

— Уместен въпрос. Може би чака съдбата да се намеси и да го спаси. Или пък Бог.

— Скоро ще гладуваме. Моите запаси почти привършиха.

— А, поне за това дукът направи нещо смислено. На зазоряване изпрати ловци навън и не са щъкали насам-натам без полза. — Той побутна с крак сложена на пода торба. — Та като заговорихме за храна, донесох ти подарък.

Тя се наведе и погледна в торбата.

— Тъх!

Вътре имаше мъртво животно. Приличаше на заек. Очите му бяха облепени, а на муцунката се виждаше кръв. Тя припряно остави торбата.

— Но това е храна — обидено каза Ламон.

— Аз съм вегетарианка — каза му тя. — Благодарна съм ти за жеста, но не мога да ям животното.

— Но той би могъл — Ламон посочи Робин. — Би могла да му приготвиш бульон. Току виж му помогнал.

Джан се намръщи. Ламон имаше право, но от мисълта да готви убитото животно ѝ се гадеше. А колкото до кухненските принадлежности, разполагаше с тях в изобилие. Целият магазин беше пълен с тях.

— Предполагам, че си прав — неохотно каза тя. — Наистина ти благодаря.

— Знаеш ли, не си длъжна да стоиш тук — обади се Ламон.

— Ами, длъжна съм — отвърна тя. — Дукът така ми заповяда.

— Мога да го убедя да промени решението си спрямо тебе, но, разбира се, той ще трябва да остане тук.

— Не мога да го оставя.

— Не бих си и помислил това, но когато умре, едва ли ще имаш нещо против моето предложение.

— Предложение? — Тя го изгледа изпитателно.

Той пристъпи неловко.

— Ти си много... привлекателна, Мелиса.

— Разбирам — сериозно каза тя.

Някога друг мъж ѝ беше направил подобно предложение и тя му отговори, както би направила всяка жена от Минерва, но това се случи отдавна. Тя се промени. Или пък беше загрубяла. Както и да е, сега оцеляването ѝ значеше за нея повече от насаденото в Минерва разбиране за достойнство. И Ламон не приличаше на Майлоу.

— И аз те харесвам, Ламон. Когато и ако Робин умре, ще приема предложението ти.

Той се усмихна за миг и кимна.

— Доволен съм.

Пристъпи към нея, прегърна я и я целуна по устните. Тя се опита да отговори на целувката му, но не можа. Твърде остро усещаше присъствието на Робин. Почувства се ужасно. Продаваше се на друг мъж, а нейният любим умираше проснат в краката ѝ. Ламон явно усети напрежението и я пусна. Отстъпи крачка-две и каза:

— Сега си отивам. Ще дойда вечерта да видя как е той.

— Добре. — каза тя. И добави: — Съжалявам, Ламон, но докато Робин е още жив, не мога да...

— Разбирам. Искаш ли преди да си тръгна, да ти помогна да сготвиш това животно?

Тя хвърли поглед на торбата и каза през зъби:

— Ако нямаш нищо против. Сигурно ще трябва да се науча как да правя това. Защо не сега.

В късния следобед тя се връщаше от фонтана с още вода. Изминалият ден беше твърде неприятен. След отвратителния касапски урок, преподаден ѝ от Ламон, трябваше да мине време, за да се престраши и да се заеме с превръзката на Робин. И когато най-накрая махна старата превръзка, с отчаяние видя колко по-зле изглежда

раната. Възпалението напредваше, между грубите шевове, направени от Ламон, се процеждаше жълтеникава гной. Не можеше да спре заразата. Джан чувстваше колко нищожни са усилията ѝ, докато миеше раната с остатъците от мехлема от своята малка и вече изчерпана аптечка. После направи нова превръзка. Вече беше сигурна, че Робин ще умре през нощта.

Когато доближи магазина, пак забеляза вътре фигура на мъж. Уверена, че това е Ламон, тя влезе. Видя, че се е заблудила, но беше твърде късно. Двама мъже изскочиха зад гърба ѝ. Беше попаднала в клопка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Мъжете от двете ѝ страни я хванаха за ръцете. Третият дойде при нея. Държеше нож с дълго острие. И тримата имаха лица като на жените, които тя видя при фонтана по-рано през деня — с широки скули и тесни очи. Бяха ниски, по-ниски от нея, но яки и набити. Мъжът с ножа ѝ крещеше нещо с пронизителен глас, но думите му не означаваха нищо за нея. Застана наблизко и я бодна с върха на ножа в ребрата точно под лявата гърда. Докато той викаше, Джан усети миризмата на дъха му, стори ѝ се странно сладникава. Чудеше се защо е толкова разстроен и какво всъщност искат от нея. Бързо получи отговор на втория въпрос — мъжът хвана със свободната си ръка яката на нейната туника и я разпра до кръста. „Май доста внимание привличам напоследък“, каза си Джан, извика и се опита да се освободи. Мъжът с ножа се стараеше да доразкъса туниката ѝ. Тя ядно заби коляно в слабините му. Той изтърва ножа и очевидно забрави желанието да я изнасили, вкопчен в смазаните си тестиси. Виеше от болка, коленете му се подгънаха.

Оказа се сравнително лесно да изтръгне ръцете си от хватката на стреснатите мъже. Тя светкавично се извъртя към единия и го удари с лакът по гръкляна, после се обърна към другия. Той беше извадил нож и се хвърли към нея. Тя отстъпи встрани, завъртя се и хвана в ключ протегнатата напред ръка. Натисна. Когато китката на мъжа изпращя, неговия вой се присъедини към виковете на приятеля му.

Джан заотстъпва назад и огледа тримата неуспели насилници. Първият се беше свил на топка, вторият с посиняло лице се люлееше на колене и длани, опитваше се да диша. Третият беше хванал станалата безполезна ръка и гледаше Джан с навъсено учудване. Тя вдигна ръка и посочи изхода.

— Вън! — заповяда им.

Човекът със счупената ръка не помръдна да излезе или да помогне на другите, само я гледаше. В този миг с ъгълчето на дясното око Джан долови неясно движение. Веднага се обърна. Някаква жена

(Джан беше сигурна, че е една от онези двете при фонтана) налиташе към нея. Държеше с две ръце огромен тиган. Сигурно досега беше стояла скрита в задната част на магазина в очакване мъжете да си получат удоволствието.

Джан едва успя да се наведе, когато жената замахна тигана към главата ѝ. Ръбът на тигана закачи слепоочието на Джан достатъчно силно, за да затанцуват пред очите ѝ избухващи светлинки. Макар и зашеметена, Джан се оправи бързо. Пристъпи към жената, преди онази да възстанови равновесието си и я удари с юмрук по носа. Жената се заклати назад и за ужас на Джан се спъна в тялото на Робин, като се стовари върху него. Той се размърда и изохка. Но преди Джан да направи нещо за него, видя мъжа със счупената китка да вдига своя паднал нож със здравата ръка. Тези хора не се предаваха лесно. Тя изтича при падналата жена, вдигна тежкия тиган и се завъртя точно навреме, за да посрещне атаката. Отби удара с дъното на тигана и, докато мъжът се опитваше да я излъже, че ще удари отляво, за да забие после ножа в корема ѝ отдолу, тя хвърли оръжието си в лицето му. Той се блъсна с гръб в един тезгях, от челото и носа му потече кръв. Тя се хвърли към него и счупи и другата му ръка. Облегна се на тезгяха, като дишаше тежко и чакаше да ѝ се проясни пред очите.

— Ако това е пример как посрещате гостите си в Минерва, надявам се да не ни сполети същата участ.

Мъжки глас. Джан рязко изви глава. На входа се тълпяха хора. Джан се вцепени. Пред всички стоеше младият мъж, син на дука, когото за себе си Джан наричаше Черния принц. Зад него се виждаше неговата гадна едноока сестра. Тя се беше втренчила в Робин. А зад тях — петима войници с безучастни лица.

Беше я заговорил принцът. Джан го изгледа кисело и каза:

— Те ме нападаха. Искаха да ме изнасят.

Опита се да събере разкъсаните краища на туниката си, за да се покрие, но не можеше. Отказа се. Нека гледат.

— Предполагам, само мъжете са щели да участват — сухо каза принцът. Обърна се към войниците си. — Отървете ни от този боклук.

Четирима от тях се заеха да изнесат лежащите на пода нападатели. Петият остана до принца и принцесата, без да отмества поглед от Джан. Принцесата дойде по-близо до Робин и го загледа.

— Още е жив — безизразно каза тя.

— Едва диша! — отсече Джан. — Не смей да го докосваш. Достатъчно зло му причини.

Принцесата се обърна да погледне Джан.

— Знаеш ли, обичах го. Повече от всеки друг мъж, когото съм познавала.

— По доста любопитен начин проявяваш привързаността си — горчиво отбеляза Джан.

— Той ме използваше. Преструваше се, че ме обича. И през цялото време ми се е присмивал. Изобщо не е искал да остане с мен. Нито пък да бъде с „Господаря Мордред“. Само си е правил планове как да се присъедини към Небесната Жена, онази кучка Джан Дорвин, твоята мъртва господарка.

Джан не каза нищо. Принцесата застана пред нея, окото ѝ сякаш поглъщаше Джан.

— А на тебе какъв ти е?

— Обичам го.

— И той, разбира се, също ти е казал, че те обича. И съм сигурна, че ти се е сторил съвсем искрен, както и на мен. В този момент беше ли ти го вкарал? — Тя се разсмя със съскане. — Момиче, като му направих това, аз и на тебе направих услуга.

— Нали ще ми простиш, ако не ти благодаря?

Принцесата я зашлеви по лицето. Макар че бузата на Джан изтръпна и светлинките пак заподскачаха пред погледа ѝ, ударът не беше силен, по-скоро изразяваше презрение.

— Не ти препоръчвам да се държиш толкова нагло, особено ако имаш надежда да се присъединиш към нас горе.

— Горе ли? — попита Джан, нищо не разбираше.

— Нашият главен техник Ламон се застъпи за тебе пред баща ни. Иска да живее с тебе. Предполагам, че е получил твоето съгласие?

Джан схвана какво ѝ говорят и каза:

— Да... да, така е. Но само когато Робин... когато Робин...

— Баща ни е готов да се отнесе сериозно към тази идея, защото Ламон му е симпатичен. Но аз и моят брат не сме много сигурни и затова слязохме при тебе тази вечер. И тази демонстрация на бойни умения ни показва, че ти наистина си опасна.

— Няма от какво да се страхувате. Няма да ви изколя всички до един, както си спите.

— Я да говорим направо! — обади се принцът. — Нямаме ти доверие. И ако баща ни се съгласи с молбата на Ламон, предупреждавам те — отблизо ще следим какво правиш! И щом ни дадеш и най-незначителния повод, все нещо ще измислим, за да те премахнем.

— Много съм ви благодарна за предуп... — започна Джан, но се запъна, щом чу стенанието на Робин.

Бързо коленичи до него. Очите му бяха отворени. Гледаше я в лицето, явно я позна. Зарадва се, но когато устните му се раздвижиха да произнесат името ѝ, тя леко притисна пръстите си върху тях.

— Тихо... не се опитвай да говориш. Пази си силите.

Но той не се отказваше.

— Дж... ан... — Той шепнеше и Джан не вярваше принцът и принцесата да са чули. — Боли... така боли... — Гласът му укрепна. — Какво е станало с мен?

— По-добре не питай — Джан се усмихна криво. Очите му се разтвориха широко, когато забеляза и принцесата.

— Не помниш ли какво ти направих? — студено се осведоми тя.

— Я стига! — каза ѝ Джан.

Робин смръщи вежди към принцесата.

— Андреа... и ти ли си тук? Ние да не сме в... „Господаря Мордред“?

— „Господарят Мордред“ вече не съществува и то заради тебе! — изсъска Андреа.

Но Робин очевидно не можеше да разбере за какво говори тя. Пак погледна Джан.

— Джан... — дрезгаво каза той. — Пръстенът... къде е онзи пръстен, който ти дадох?

Тя протегна ръката си, за да види той, че още носи пръстена. Усмихна се тъжно на Робин.

— Преди си мислех, че може и да е нещо повече от пръстен, но уви. Опитах, нищо не стана.

Робин с гримаса на крайно напрежение посегна към ръката ѝ.

— Джан... пръстена... дай...

Някой внезапно я изправи на крака. Принцът я изгледа яростно.

— Нарече те Джан.

Тя кимна неохотно. Знаеше, че този път са чули как Робин произнася името ѝ.

— Джан Дорвин... самата Небесна Жена! — възкликна принцесата.

— Е добре, татко ще бъде доволен, макар че горкият Ламон не се оказа късметлия — каза принцът. Обърна се към хората си. — Хванете я. Ще дойде с нас.

Двама войници я сграбчиха грубо, тя извика:

— Чакайте! Какво ще стане с Робин? Не можете да го оставите сам тук. Той ще умре!

— Ако толкова се притесняваш, да му прережа гърлото! — каза принцът и измъкна кинжала си от ножницата. Тя бързо поклати глава.

— Не... недей.

Принцът се усмихна и прибра кинжала.

— Правилно. Тази свиня трябва да умре бавно. Да вървим.

Дукът изненадано вдигна глава, когато влязоха в големия склад, избран от него за щаб и жилище. Лежеше изтегнат върху купчина парашутна коприна. Наблизо нещо къркореше в котле, окачено над малък огън. Дукът забеляза в какво състояние е туниката на Джан, повдигна вежда и се обърна към своите син и дъщеря:

— Я виж ти. Какви щуротии сте правили вие двамата с нея?

Принц Дарси каза на баща си коя е пленничката им. Дукът се надигна от ложето си и я изгледа с изумление.

— Добре, добре... Имах смътни подозрения, когато те видях за първи път, но ми се стори невероятно. Представях си Небесната Жена някак по-величествена.

— Какво смяташ да правиш с нея? — попита принцесата.

Дукът въздъхна.

— Ще я екзекутираме, разбира се. Макар че е жалко да се похабява такава красота. — Той се усмихна тъжно на Джан. — Знаеш ли, почти бях готов да се съглася с молбата на Ламон. Колко жалко!

Опитвайки се да прояви смелост, Джан каза рязко:

— Щом ще ме убивате, нека свършим с това по-бързо.

— И точно как ще я екзекутираш, татко? — попита принцът.

— Смятам, че смърт чрез обезглавяване е подходяща, ако вземем предвид обстоятелствата — каза дукът, като подръпваше брадичката си.

— Твърде бързо е — възрази принцесата.

— А ти какво би предложила, котенцето ми? — сухо се осведоми дукът. — Да я заровим до шията в мравуняк? Да я набучим на копие и бавничко да я опечем? Би трябвало да си припомниш, че не сме диваци. Като наш достоен противник тя заслужава и достойна смърт.

— Брей, какъв късмет извадих! — каза Джан.

Принцесата й хвърли бърз поглед и каза:

— Добре де, отсечете й главата, но си мисля, че така ще се отърве прекалено леко.

— Мила моя, виждам, че ти е присъща човечността, която притежаваше твоята непрежалима покойна майка — каза дукът. Обърна се към Джан: — Е, това е! Твърде нещастно стечение на обстоятелствата, но съм обвързан от нашите традиции. — Погледна разголените й гърди и добави: — Ако съдбата не ни беше направила врагове, бих се радвал да те опозная по-отблизо.

— Сигурна съм, че щеше да ви хареса — каза му Джан.

— Ах, какво да се прави?... Изведете я навън и изпълнете тази злочастна необходимост. Но първо се уверете, че брадвата наистина е остра.

Джан усети как омекват коленете й, когато я подкараха навън. Маската на смелост, с която прикриваше страха си, започна да се пропуква. Никак не харесваше идеята да й отсекаат главата. Естествено, не би й харесвала никаква друга форма на екзекуция, но обезглавяването беше на първите места в списъка на най-нежеланите преживявания. Какво й предстоеше да усети? И колко щеше да продължи? Представяше си най-лошото... ами ако дори за миг остане в съзнание, когато й отсекаат главата? Повръщаше й се.

Пред склада се натъкнаха на Ламон, който първо много се учуди, че я среща на това място, после изведнъж се разтревожи. Джан си позволи за малко искрица надежда, но осъзна, че той не би могъл да й помогне.

— Какво става тук? — настоя за отговор Ламон, препречил пътя на войниците.

— Отстранете се, господине! Тази жена трябва да бъде екзекутирана. По заповед на дука.

— Екзекутирана? Но защо? Не разбирам... какво е престъплението й? — закрещя Ламон.

— Престъплението й — каза принцът, който заедно със сестра си беше последвал групичката войници, — се състои в това, че обектът на твоите желания се оказа не друга, а Джан Дорвин, самата Небесна Жена.

Ламон изглеждаше смаян. Попита Джан:

— Вярно ли е това?

— Уви, виновна съм. Съжалявам, Ламон... Аз не... — тя млъкна.

Откъм изхода се чуваха изстрели.

Доста време измина, докато някой помръдне, внезапно принцът викна:

— Бързо навън!

Петимата войници като един се втурнаха нагоре по пътеката.

— Какво е това?

Беше дукът. Появи се от склада, препасваше колана със сабята си. Арбалетът на Джан висеше на рамото му.

— Нападение, естествено! — отсече синът му. — И ако съдим по звуците, доста голямо.

— По-добре сами да видим какво става — с нежелание каза дукът. Стрелна с поглед Джан. — А с нея какво ще правим?

— Аз ще я охранявам! — каза Ламон.

— Не, аз ще я охранявам! — каза принцеса Андреа. Измъкна камата си от колана и се усмихна на Джан.

През целия си живот Ел Рашад беше се страхувал само от Аллах. До този ден. Сега се страхуваше от Аллах и от чудовището, което го преследваше. Чудовището, което погълна две трети от неговата армия и сега трополеше тежко зад гърба му, смазвайки опитващите се да избягат воители. Това изчадие на сатаната преследваше него, Ел Рашад беше сигурен в това.

Най-после бяха стигнали до равна, открита местност след кошмарното катерене през пустошта с тази гад зад себе си. Ел Рашад видя неколцина мъже, застанали пред входа на сградата. Видя и облачетата дим пред цевите на пушките им, чу свистенето на куршумите край главата си, далечния трясък на изстрелите... и не се поколеба дори за частица от секундата. Какво означаваха куршумите в сравнение с онова нещо, което ги гонеше?

— Напред! — кресна той на хората си.

Но и техният ужас не се нуждаеше от подобни заповеди. Да се вкопчат в смъртна схватка с хора беше толкова приятно...

Облечените в черно воители се носеха като накъсана вълна през древния паркинг. Някои падаха, улучени от куршуми, но вълната не спираше напора си. Хората на дука заотстъпваха, без да спират стрелбата. Накрая видяха, че няма надежда да удържат позицията, обърнаха се и побягнаха навътре.

В коридора имаше набързо нахвърляна барикада и войниците на дука се прикриха зад нея, към тях се присъединяваха подкрепления от вътрешността на сградата. Виещите воители на Ел Рашад нахлуха във входа...

Дукът и неговият син на бегот приближаваха коридора, когато видяха остатъците от малобройните си воители да изскачат от него, преследвани от размахващи криви саби фигури в черно. Двамата мъже се заковаха на място.

— Тези са с Ел Рашад! — задъха се дукът. Отведнъж се усети съвсем слаб.

— Заради онзи проклет планер, който ни проследи — каза принцът. — Сигурно са успели да се върнат и да съобщят...

В този миг дукът видя самия Ел Рашад — лесно го разпозна по орловия нос и острите черти на лицето. Ел Рашад се обърна към него и дукът видя на лицето му нещо, което никога преди не бе успял да открие — непреодолим ужас.

Ел Рашад се огледа през рамо и тръгна към дука и сина му. И извитата му сабя, и робата му бяха опръскани с кръв. Дукът припряно свали арбалета от рамото си, принцът хвана здраво своята сабя...

— Чакайте! — извика Ел Рашад. — Спрете! Не бива повече да се сражаваме помежду си... зад нас идва по-страшна заплаха. Нека се обединим, за да се преборим с нея!

— Що за номер ни готви? — промърмори принцът, но дукът видя същия страх по лицата на всички воители на Ел Рашад.

— Хора от „Господаря Мордред“, спрете битката! — извика дукът на своите оцелели воители. Те се подчиниха, но с почуда и объркване.

— Ръката на Сатаната ни преследва! — извика Ел Рашад, сочейки входа. — Трябва някак да я унищожим! Запалете огън, който

да я погълне!...

Дукът реши, че Ел Рашад трябва да е мръднал, макар че не се съмняваше в думите му — явно някакво твърде опасно същество приближаваше. Но да го нарича Ръка на Сатаната беше малко прекалено. „Този суеверен тъпак!“, тихичко изсъска дукът. Сигурно беше някое от онези гигантски влечуги, които Дарси е видял от планера си.

— Успокойте се! — каза на Ел Рашад. — Всички заедно имаме достатъчно оръжия, за да се справим с всякаква твар. Но идеята ви да запалим огън е добра. Ще натрупаме в коридора всичко, което може да гори и може би този звяр ще се уплаши от самите пламъци. Колко близо зад вас беше съществото?...

Въпросът му незабавно получи отговор — един от воините на Ел Рашад изхвърча със страшна сила от коридора. Прелетя с писъци над главите на останалите и се преби върху пътеката. Надигна се ропот, хората в черно се опитаха да се отдалечат колкото могат по-бързо от коридора. По пътеката се затъркаля плетеница от падащи едно върху друго тела. От коридора се чуваше шум от рушене — нещо разхвърляше барикадата, после равномерни тежки стъпки. Дукът усети треперенето на пода под краката си.

И се появи онова.

— Исусе Христе! — прошепна дукът. — Но това е ръка!

Обзет от първобитен страх, той се завъртя и побягна, изпускайки арбалета. Принц Дарси вече го беше изпреварил. А зад него пъхтеше Ел Рашад...

Отгоре вече нищо не се чуваше, но от това не ставаше ясно какво се е случило. Джан се надяваше това да е признак, че нападателите, които и да са те, са помели дука и хората му. Не се надяваше това да увеличи особено много шансовете ѝ за оцеляване, но поне щеше да се отърве от опасността след малко да я обезглавят.

— Какво ли става там? — промърмори сякаш на себе си принцесата.

Тя стоеше зад гърба на Джан, опряла върха на камата в ребрата до сърцето ѝ.

Подпрян на парапета с мрачно изражение, Ламон просто сви рамене. Не беше продумал, откакто дукът и принцът тръгнаха към

входа. Джан безцелно си играеше с пръстена на Робин, натискаше постоянно камъка. Опитваше се да разбере защо Робин толкова силно си го искаше. Беше посегнал да го вземе, настояваше. Защо ли? Този пръстен нищо не правеше. Не за нея...

Не, не за нея!

Внезапно хрумналата ѝ мисъл я накара да се напегне, принцесата я бодна с острието.

— Внимавай какво правиш! — предупреди тя Джан, но в този момент тя самата подскочи, отгоре отново се чу шум от битка. Изстрели, писъци... после стрелбата спря, отекваха само писъците.

Джан смръщи вежди. Мъжете горе не крещяха от болка, виковете им бяха предизвикани от ужас. По пътеката затрополяха бягащи крака. Усети, че принцесата разсея вниманието си и нападна. Сграбчи китката ѝ, изви я силно и с удоволствие чу писъка от болка и падането на камата върху пода. Ламон се хвърли към нея, но тя запрати принцесата срещу него. И двамата тежко се стовариха на пътеката.

Джан се втурна надолу. Ако този път беше познала, тя и Робин разполагаха с начин да се измъкнат от това гадно място.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тайра лежеше с лице, заровено в завивките, плачеше. Майлоу я гледаше, докато си обличаше дрехите. Сянка на вина премина през ума му. Не трябваше така да губи търпение... изгърва си нервите. Всичко стана заради това проклето негово тяло, с предпубертетните му сексуални желания. И никакъв начин да ги задоволи истински. Колкото по-скоро достигне пубертета, толкова по-добре. Би трябвало да са останали броени седмици. Излезе в коридора и едва не се спъна в един от паяците.

— Майлоу, ти си страшно гаден тип! — развеселено се обади Ашли от паяка. — Виж какво направи на това нещастно момиче.

— Шпионираш ме както винаги, а? — каза Майлоу.

— А какво друго ми остава да правя?

— Е, ти изхвърли нашите пътници, не аз! — Той забързано тръгна по коридора.

Паякът подтичваше след него.

— Къде отиваш? — попита Ашли.

Майлоу помисли малко, преди да отговори.

— Горе, ще изляза върху корпуса — каза накрая. — Искам пак да хвърля един поглед на онази летяща машинка.

— Все си играеш с това нещо — кисело каза Ашли. — А няма смисъл. Никога няма да я накараш да проработи.

— Зная... зная, но поне ми е забавно. — „И живея с надеждата“, добави той безгласно.

Горе беше топло, горещ вятър налиташе по корпуса, макар че Ашли изпълни молбата му да намали скоростта. С ръка на осигурителното въже Майлоу тръгна към машината на Робин. В същата посока се точеше безполезният кабел, прокаран от паяците според указанията на Робин.

— Къде сме? — Майлоу питаше робота, който го следваше непрекъснато и му досаждаше.

— Откъде да знам! Ще питам Карл... Казва, че над държавата Теуантепек. Преди разделянето била част от Мексико, ако те интересува.

— О, много любопитно! — каза той, докато оглеждаше наоколо.

Другите кораби от флотилията следваха в колона Небесния Ангел, но сред тях не беше „Господарят Монкалм“. Управляващата го Ашли беше решила да тръгне сама нанякъде, заедно с хората на борда му.

Люкът на машината беше полуотворен. Напътстван от Карл робот беше успял да се справи с механизма за заключване, но не постигна успех в разгадаването на самата машина. Поне така казваше. Майлоу подозираше, че Ашли е забранила на Карл дори да опита.

Майлоу се промъкна в кабината и се настани в удобното кресло. Гледаше мечтателно тъмния пулт и слепите екрани. Усещаше огромната, скрита в машината мощ, която спеше, а нямаше сили да събуди. Въздъхна и прокара пръсти по редицата бутони на пулта...

— Губиш си времето — каза Ашли през надничация в люка паяк.

Майлоу се опита да не ѝ обръща внимание. Седя вътре, играейки си с пулта повече от петнадесет минути, надяваше се все някак да улучи правилното съчетание, което ще съживи машината. Но нищо не се случи.

— Махни се оттам — накрая каза на паяка. — Излизам.

Със съжаление последва паяка през двойния люк. Трябваше да измисли нещо, за да подчини тази машина. Но първо се налагаше да надхитри Ашли...

Приличаше на мъртвец.

Задъхана от тичането, Джан се отпусна на колене до него и опипа с пръсти гърлото му. Все още имаше пулс, оставаше мъждукаща надежда.

— Горкичкият ми — каза му на пресекулки. — Току-виж сме се измъкнали от тази каша.

Свали пръстена от ръката си и го сложи на средния пръст на лявата му ръка. Бързо се помоли на Майката Богиня и натисна камъка. Не го пускаше. Това трябваше да е решението. Пръстенът можеше да работи, само ако е на тялото на Робин. Може би го разпознаваше дори

по генетичния код. Когато Джан беше опитала да го включи на своята ръка, той я беше „огледал“ и щом бе установил, че не е Робин, е отказал. Поне Джан се надяваше да е било така...

Проверяваше въжетата, закрепващи машината към външния корпус, когато усети вибрациите. Да, въжето в ръцете му трепереше. От машината! Нещо ставаше в нея! Сигурно случайно е направил правилната комбинация на пулта, най-после! Хвърли се обратно към люка. Да! Виждаше през люковете грейналите на пулта светлинки. Но щом се опита да се пъкне вътре, паякът го сграбчи отзад за ризата.

— Не влизай там! — изкрещя Ашли. — Никъде няма да ходиш!

Обърна се светкавично, ризата му се разпра, и ритна диво. Паякът тежеше доста, но силата на удара го подметна във въздуха и го отхвърли от Майлоу.

— Тъпа смахната кучка! Ще ти пръсна гадния компютър на парченца! — изрева Майлоу.

Преди да падне паякът, той вече се беше извъртял към люка...

Точно навреме, за да види как се затваря.

— Не! — викна Майлоу.

Бръмченето на машината стана по-басово. Задържащите я въжета започнаха да се късат с гръмък пукот.

— Не! — пак извика той.

Въже изплющя на сантиметри от него, машината се издигна над корпуса. Майлоу направи няколко крачки заднешком. Машината все по-бързо набираше височина. Той вдигна глава.

— Върни се... — слабо извика Майлоу.

Машината вече беше на около двеста стъпки над корпуса и внезапно се стрелна напред с огромна скорост. След трийсетина секунди изчезна от погледа му.

Майлоу стоеше вторачен в точката сред небето, където машината сякаш потъна в нищото. Твърде ясно усещаше присъствието на неподвижния паяк до себе си. Почти можеше да чуе непроизнесените от Ашли думи: „Ще съ-жа-ля-ваш...“

— Колко трогателно... последно сбогом.

Джан погледна назад. Принцесата бе разрошена и останала без дъх от непривичното напрежение да тича. Подпря се на една колона, за

да не падне. Отново държеше камата в ръка. Запъхтеният Ламон се появи зад нея.

С несигурни крачки принцесата влезе в магазина. Надигна камата напред. Джан пусна ръката на Робин и се изправи с лице към нея. Дали достатъчно дълго беше натискала камъка? А може би летящата машина се намираще твърде далече, за да приеме сигнала от пръстена. И може би все пак тя се утешаваше с измислици, и пръстенът си беше обикновено украшение.

— Принцесо... недейте! — извика влезлият след нея Ламон.

Тя обърна поглед към него.

— Моят баща я осъди на смърт и аз ще се погрижа присъдата да бъде изпълнена, и то веднага. А ти ще ми помогнеш, или ще направя така, че да споделиш съдбата ѝ.

— Да ви помогна?...

— За да я надвием. Твърде силна е за мен. Хвани я и дръж здраво, за да пратя душата ѝ в ада.

Ламон безпомощно погледна Джан.

— Направи каквото ти казах, Ламон! Това е заповед на принцеса! — кресна Андреа.

Джан невъзмутимо каза:

— Ламон, вече не си длъжен да се подчиняваш нито на нея, нито на нейния баща. Те вече не са владетели, те са просто жалки бегълци като всички нас. Техният свят изчезна. Даже и мини-кралството, което се опитваха да създадат на земята, умря, преди да се роди. Погледни...

Джан махна с ръка към витрината на магазина. Мъже бягаха лудешки надолу по пътеката. Повечето бяха облечени в черните униформи на Ел Рашад, но сред тях бяха и неколцина от войниците на дука. И всички бяха попаднали в ноктите на подлудяващата паника.

Накрая Джан видя и причината за тази паника. Отначало ѝ се стори, че вижда гигантски паяк...

— Света Марийо, Божия майко! — изпелтечи принцесата.

— Но това е човешка ръка — стълписан каза Ламон. — Но това не може да го бъде! Невъзможно е!

Ръката настигна двама мъже и ги смаза под туловището си. А Джан си спомни разказите на Майлоу с какво са се занимавали богатшите, владеещи Генетичните корпорации, в частните си имения, чудовищата, проектирани по тяхна поръчка, за да ги забавляват. Сред

всичко друго създали и гигантските влечуги. Беше виждала множество ужасии в пустошта, създадени от хората, но тази беше най-чудовищната...

Рин бавно изплуваше от мрака към света на усещанията, обратно към болката и слабостта от треската. Мъчеше го невероятна жажда. Отвори очи и се опита да говори. Нищо не излезе от устата му. Опита пак.

— Джан...

С облекчение я видя до себе си, приведена ниско над лицето му. Учуди се — и Андреа беше тук. И някакъв мъж. Двамата се прикриваха зад тезгях. Изглеждаха вцепенени от страх. Имаше нещо, свързано с Андреа, което не биваше да си припомня... но то въпреки всичко се появи в паметта му. Какво му направи тя? Рин изръмжа.

— Тихо! — предупреди го Джан, сложила хладната си длан върху пламтящото му чело. — Моля те, не говори.

— Вода... искам да пия... — изграчи той.

— Съжалявам, мили. Нямаме нито капка.

Нима тя не разбираше? Той трябваше да пие вода. Умираще от жажда. Умираще. Да, умираше. Не му се живееше след това, което Андреа направи с него. По дяволите, всичко стана толкова лошо, но защо? Тъкмо се готвеше да избяга заедно с Джан, в Играчката и после... после какво? И как щеше да повика Играчката? Отговорът се въртеше мъчително близо. Нещо да направи с един пръстен. Опита да се съсредоточи, но напразно...

Осъзна, че чува писъци. Някой пицеше недалеч оттук. Като че ли беше мъж. Зачуди се какво ли е това място? Хрумна му, че може би е умрял и се намира в ада. Но не, не можеше да е в ада, щом Джан е до него. В ада няма утешение.

— Джан... — промълви той и пак потъна в забравата.

Дукът надничаше нервно над ниската стена. Чудовището душеше из въздуха, но с... показалеца си. Явно търсеше пропусната досега плячка. Отведнъж тръгна напред и изчезна в един склад на около петдесетина метра по-нататък. Отвътре веднага се понесоха писъци. Дукът извърна поглед към Ел Рашад, приклепнал до него зад стената. Ел Рашад беше затворил очи и непрекъснато мънкаше една и

съща молитва. Често споменаваше Аллах. И дукът прочиташе по някоя молитва на ум. Не виждаше изход от това положение. Бяха в капан, рано или късно това чудовище щеше да ги открие, да ги убие и после на воля да поглъща телата им.

— Идва насам — простена принцесата.

Джан спря да диша. Чудовището застана до един от фонтаните и се обърна към техния магазин, показалецът му беше вдигнат и насочен право към тях. Джан усети как се вледеняваше кожата по гръбнака ѝ. Повтаряше си, че гигантската ръка не е нищо повече от проклетие, създадено от хора, но това не я освобождаваше от непобедимия животински страх.

Ръката изведнъж се обърна и се затътри в друга посока. Джан си пое дъх.

— Няма да остана повече тук! — обяви принцесата, когато чудовището се загуби някъде из магазините. — Ще изтичам до пътеката и ще тръгна нагоре.

— Нямате никакъв шанс — каза ѝ Ламон. — Това същество е прекалено бързо.

Но принцесата се престори, че не го чува. Изправи се и бавно излезе пред магазина. После се втурна да бяга. Джан раздвояваше вниманието си да гледа принцесата и магазина, в който влезе чудовището. И тогава нещо се случи. Нещо чудесно.

На пода падна сянка. Джан вдигна поглед. Нещо препречи пътя на светлината през дупката в покрива. Сърцето на Джан подскочи. Това беше летящата машина на Робин.

И принцеса Андреа я беше видяла. Разпозна машината и се закова на място с поглед, вперен нагоре.

— Летящата машина! — извика Ламон.

Докато слизаше, машината се завъртя и се насочи към тях. Джан вече чуваше мощното ѝ бучене. Принцесата също видя къде ще кацне и тръгна да се връща. Джан видя и чудовището, привлечено от звука, да излиза от магазина.

— Не мога да повярвам — машината на предателя е тук! — дукът се задави от вълнение.

— Но какво търси тук? — попита синът му.

— Ясно е като бял ден, глупако. Дошла е за него! Хайде, трябва да се доберем до нея!

Дукът скочи и изтича навън. Огледа се за миг и видя, че Дарси го следва. Ел Рашад остана приклепнал зад стената.

Звярът спря колебливо, мушеше из въздуха върха на показалеца си. Присъствието на летящата машина и шумът от нея го объркваше. Дукът беше сигурен, че ще стигне до машината, преди съществуването да го хване. Пък и Андреа беше между него и чудовището...

Машината меко слезе пред магазина. Преди да кацне, завъртя се с люка към тях. А сега люкът се отваряше. Джан отиде при Робин и се опита да го повдигне за раменете. Той изохка. Машината закриваше всичко и тя нямаше представа къде е Звярът. Но не се съмняваше, че ще дойде, привлечен от пристигането на апарата. Тя погледна отчаяно Ламон.

— Моля те! — извика.

Той веднага ѝ се притече на помощ, хвана Робин за глезените. Заедно успяха да го занесат до машината.

— Рин? Рин? Добре ли си?

Гласът излизаше от вътрешността на машината. Женски глас. Джан се обърка за миг, но бързо му отговори.

— Робин е ранен. В безсъзнание е.

Стигнаха машината. Ламон поддържаше Робин изправен, а Джан се промъкна в люка. Видя, че кабината е празна. Ясно, това трябва да е компютър. Надяваше се, че тази програма с женски глас е по-разсъдлива от Ашли.

— Робин се нуждае от спешно лечение — каза Джан на машината. — Трябва да отлетиш с него в дома му и то с най-голяма бързина.

— Разбира се! Вкарайте го вътре. Между другото, името му не е Робин, а Рин.

— Бягай, Андреа! Бягай! — крещеше принцът.

Дукът се огледа. Звярът връхлиташе върху неговата дъщеря. Тя видя опасността и внезапно отскочи встрани. „Добре, каза си дукът, сега поне не бяга към машината.“ Но сега и Дарси побягна в друга посока, викаше с пълен глас и размахваше здравата си ръка.

„Божичко“, прошепна дукът. Този се опитваше да отклони чудовището от сестра си! И кой да прояви такава саможертва — Дарси! „Колко малко познаваме децата си!“, позволи си да поразсъждава дукът, докато съсредоточаваше усилията си да бяга още по-бързо.

Коленичила на креслото, Джан дърпаше Робин през люка за раменете, а Ламон ѝ помагаше отвън, като го буташе. После макар и с усилие, тя настани Робин полулегнал на креслото. Малката кабина, предназначена само за един човек, беше претъпкана от двете тела. Робин тихо блънуваше и Джан видя, че от превръзката между краката му капе кръв. Обърна се — лицето на дука се показва през люка. Опитваше се да влезе, но Ламон му пречеше отзад.

— Пусни ме, човече! Трябва да се вмъкна вътре! — викаше дукът.

— Но сир, не можете! Няма място!

— Ей сега ще има, глупако! Щом измъкна тези двамата!

Джан припряно каза:

— Машина, затвори люка!

Женският глас отговори хладнокръвно:

— Ще го направя веднага, щом преместиш особата си вън от моята кабина. Не мога да те отведа в Шангри Ла. Забранено е!

Този отговор не учуди Джан особено много. Подсъзнателно го бе очаквала. Погледна към люка. Дукът и Ламон не се виждаха. Но се чуваше шум като от свирепа схватка. Тя въздъхна. Ако още има някаква възможност да бъде спасен Робин, тя нямаше какво друго да направи, освен да излезе. Препирните с проклетия компютър само щяха да отнемат още от малкото останало му време. Пригответи се да изпълзи от двойния люк...

Виковете и махането с ръка на принц Дарси най-накрая постигнаха целите си. Звярът спря и Андреа успя да се скрие зад колоната, към която тичаше. Ако Звярът не се беше забавил, досега щеше да я е убил. Завъртя се към Дарси, но после реши да атакува първо по-близката жертва, пак се обърна и продължи към колоната на Андреа. Опря в пода масивния чукан на китката си, вдигна се на основата на дланта и стовари всичките си пет пръста върху колоната, която се пръсна. Дарси чу вика на сестра си, но звукът потъна в грохота на падащите парчета — балконът отгоре се срути. Преди

прашният облак да закрие всичко, Дарси видя как Звярът рухна под няколко грамадни парчета древна зидария. Крещейки името на Андреа и със сабя в ръка, той нахлу в облака.

Надяваше се да види мъртво затрупаното чудовище, но макар и притиснато към пода, то се мяташе трескаво и щеше скоро да се освободи. Не можеше да открие Андреа. Приблужи до гърчещата се твар. Вонята ѝ беше непоносима. С усилие на волята се принуди да застане съвсем близо и заби сабята си до основата на малкия пръст с размери на необхватен дървесен ствол. Острието проникна само на два-три сантиметра в дебелината сива кожа. Нямахше надежда да убие чудовището. Викаше Андреа и започна бързо да рови из купчината пред Звяра. Намери я полузатрупана от парчетата.

Пъхна сабята си в ножницата и задърпа покритата с прах ръка, накрая бе възнаграден от приглушен стон. Вкопчи се здраво и я издърпа от камънаците, накара я да се изправи.

— Андреа! — викна в лицето ѝ, борейки се да я задържи, — събуди се! Трябва да се махаме оттук! Андреа!...

Чуваше зад себе си нарастващите усилия на Звяра да се измъкне. Не оставаше много време.

Джан се канеше да скочи от люка, но се поколеба. Дукът и Ламон се бяха счепкали на живот и смърт. Ламон лежеше по гръб на пода, дукът го беше яхнал и безмилостно натискаше кинжала си към корема на Ламон, чиято сила беше на привършване. Джан знаеше, че той ще умре след малко, ако не му се притече на помощ. Но тъкмо се канеше да скочи и чу зад себе си слаб вик:

— Джан...

Изви се и се върна в кабината. Робин беше в съзнание и съдейки по погледа, умът му беше съвсем прояснен.

— Джан... повикала си Играчката! — учудено прошепна той.

— Да, мили, щом така наричаш това нещо, но с твоя помощ. Но трябва да си вървя. Няма да те отведе на безопасно място, докато не изляза.

— Не... — извика Робин с мъчителна гримаса.

Той притвори очи и Джан помисли, че пак се е унесъл, но очите му се отвориха и се чу твърдият му глас:

— Играчко, чуваш ли ме?

— Да, Рин. Наистина е крайно време да тръгваме. Предстои ни да изминем дълъг път, а според данните на моите сензори ти си в много лошо състояние.

— Играчко, откакто промених твоите програми, дължна си да се подчиняваш на всяка моя заповед, така ли е?

— Да, Рин.

— Тогава ти заповядвам да се подчиняваш на всичко, казано от тази жена. Името ѝ е Джан. Регистрирай гласовите ѝ характеристики...

— Той се запъна. — Джан, кажи нещо на Играчката.

— Ъ-ъ-ъ... здравей, Играчко. Казвам се Джан.

— Името и гласовите характеристики са регистрирани — недоволно каза компютърът. — Рин, никак няма да се зарадват в Шангри Ла, ако заведеш тази жена там.

Робин не отговори. Джан го погледна — този път наистина беше изпаднал в безсъзнание.

— Играчко! — извика, докато се наместваше в кабината. — Заповядвам ти да затвориш люковете!

— Всичко, което поискаш.

Люковете едновременно се притиснаха на местата си.

Джан намести колкото можа по-удобно Робин в единия край на креслото и се изви настрана до него. Беше в твърде неудобна поза, можеше да се подпира само на бедрото и рамото си.

— Покажи ми какво става навън!

Обзорните екрани светнаха.

Един от тях показваше дука и Ламон, който лежеше неподвижно. На корема му имаше кърваво петно, Джан беше сигурна, че е мъртъв. Дукът ставаше в този момент. Обърна се, видя затворения люк и скочи към машината с уста, разтворена в безмълвни крясъци. Запълни целия екран и изчезна. Чу се приглушен тътнеж. Сигурно удряше с юмруци по люка.

— Играчко, издигни се, после задръж на място.

Джан следеше картината на другите екрани по време на издигането. Забеляза Звяра на един от тях. Гонеше двама души, в които тя разпозна принца и принцесата. Той я крепеше да не падне. Средният пръст на Звяра стърчеше нелепо изкривен, като че ли нещо го беше пречупило, но дори с това тромаво клатушкане скоро щеше да настигне бавно тътрещите се хора.

Тя погледа още малко екрана и каза:

— Имаш ли оръжия?

— Да.

— Тогава моля те, унищожни онова същество долу.

— Кое по-точно? Виждам три.

— Най-голямото.

— Ей сега!

Носът на Играчката се завъртя и потъна надолу. Джан усети слабо потрепване и видя на екрана нещо да се спуска устремно към Звяра, оставяйки опашка от пара след себе си. Звярът се разтресе и се опита да спре. Вдигна въпросително показалеца си, като че се опитваше да открие откъде беше дошъл ударът. След миг се пръсна, огромни парчета древна димяща плът се разлетяха по пода на обширния пазар.

Взривната вълна беше съборила принца и принцесата. Без да се увери, че са невредими, Джан заповяда на Играчката да излезе през дупката в покрива.

Гледаше смаляващата се под тях сграда. Вече не я интересуваше какво става с дука, с неговите отвратителни деца и с другите оцелели. Каза на Играчката:

— А сега към Шангри Ла!

ЕПИЛОГ

Майлоу се събуди с необичайно гаден махмурлук. Болката го риташе отвътре по главата, в устата имаше странен вкус. Чудеше се защо. Не беше препил с вино предишната нощ. Изпъшка и протегна ръка към Тайра. Поне за малко можеше да го отвлече от неприятните усещания.

Ръката му не я напипа. Отвори натежалите си от съня очи и видя, че тя не е в леглото. Той седна раздразнено. Нямаше никакъв признак, че е някъде наоколо. А знаеше, че трябва да поиска разрешение от него, за да излезе от стаята.

— Тайра? Къде си? — повика той.

Май пак щеше да се наложи да ѝ даде урок. Мисълта за това веднага го ободри.

Измъкна се от леглото и се залюля, притиснал с длани главата си, почака тревожещата го болка да утихне.

— Тайра! — викна ядосано.

Не последва отговор. Отиде до банята и рязко отвори вратата. Празна. Същото беше в кухнята и хола. Тази кучка си е позволила да излезе от апартамента! Заслужаваше да ѝ съдере кожата от задника!

Тръгна тежко към изхода... и спря. Устата му се отвори от изумление. Нормалната врата, направена от някаква лека пластмаса, беше изчезнала. Мястото ѝ заемаше врата от метал. Нямаше дръжка.

Майлоу пристъпи до нея и я бутна. Не помръдна, стори му се здраво заклещена.

— Ашли! — извика той. — Майната му, какво става тук?

Ашли не се обади. Той още дълго крещя и към нея, и към Карл, но никой не отговори. Започна да рита вратата, заблъска по нея с юмруци.

Отварянето на прозорче го свари неподготвен. Лицето на Шан, мъжа от Минерва, му се усмихваше снизходително. Онзи беше сред малцината, на които беше позволено да останат в Небесния Ангел.

— Това няма да ти помогне — каза той на Майлоу. — Тя няма да те пусне да излезеш.

— Какви ги говориш? Какво става? — настоятелно попита Майлоу.

— Това ти е наказанието — каза Шан. — Ашли вече не те харесва. Особено след като си я заплашил, че ще я унищожиш. Ти ще останеш тук. Ще виждаш само мен. Тя махна всички звукови и визуални системи от твоето жилище. Отрязан ти е достъпът до нея и Карл. Когато припасите в твоята кухня свършат, аз ще ти нося храна.

„О, Боже!“, просъска Майлоу. Трябваше да очаква нещо подобно. Но поне тя не го уби, нито го изхвърли на земята. Господи, тази тъпа, смахната електронна кучка! Сигурно е накарала Шан да сложи приспивателно във виното му снощи и докато се е търкала в несвяст, тя е сменила вратата.

— Къде е момичето? — попита Майлоу. — Къде е Тайра? Не може ли поне тя да ми прави компания?

Шан поклати глава.

— Ашли ти я взе и ми повери грижите за нея. Отнасял си се твърде зле с нея. Много време ще ѝ трябва да се съвземе.

Майлоу го гледаше в безмълвна ярост. Да му вземат жената, за да я получи този кротък скапаняк от Минерва! Поредният налудничав каприз на Ашли.

Помъчи се да овладее гнева си. Не е нужно да влошава положението си още повече. Възможно най-спокойно той каза:

— Чудесно, но колко ще продължи тази глупост? Кога ще мога да изляза оттук?

— Никога — каза Шан и трясна прозорчето.

Източник: <http://www.bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Издание:

ВОЙНАТА НА НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ. 1993. Изд. Вузов, София. Биб. Фантастика. Серия Небесните господари, № 2. Фантастичен роман. Превод: от англ. Владимир ЗАРКОВ [War of The Sky Lords, John BROSANAN (1989)]. Художник: КАМО. Формат: 18 см. Офс. изд. Тираж: 15 000. Страници: 296. Цена: 19 лв. ISBN: 954-422-006-2.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.